சிறுவர்க்கான செந்தமிழ்

மறைமலையடிகள்.

ஓம்

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் என்னும்

ஆசிரியர் மறைமலையடிகளால்

இயற்றப்பட்ட தனிச் செந்தமிழ் நூல்கள்

மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும். 1044 பக்கம் ரூ.	10	0	0
மக்கள் நூறாண்டு உயிர்வாழ்தல் எப்படி? 516 பக்கம்	5	0	0
சாகுந்தலநாடகம் (2-ஆம்பதிப்பு) ஆராய்ச்சி, விளக்கவுரைக் குறிப்புகளுடன், 404 பக்கம்	4	0	0
சாகுந்தலநாடகமும் உரையும் மட்டும், 220 பக்கம்	2	4	0
சாகுந்தலநாடக ஆராய்ச்சிமட்டும், 184 பக்கம்	2	0	0
கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் (2-ஆம்பதிப்பு), 303பக்கம்	3	0	0
அறிவுரைக்கொத்து (2-ஆம்பதிப்பு), 216 பக்கம்	2	4	0
பழந்தமிழ்க்கொள்கையே சைவசமயம், 160 பக்கம்	1	12	0
சிந்தனைக்கட்டுரைகள் (2-ஆம்பதிப்பு), 130 பக்கம்	1	8	0
பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை (2-ஆம்பதிப்பு), 142 பக்கம்	1	8	0
முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை (4-ஆம்பதி.), 110 பக்கம்	1	4	0
சாதிவேற்றுமையும்போலிச்சைவரும் (2-ஆம்பதி,), 108பக்	1	4	0
வேளாளர் நாகரிகம் (2-ஆம்பதிப்பு), 104 பக்கம்	1	4	0
பொருந்தும்உணவும்பொருந்தாஉணவும்(2-ஆம்பதி.),98 ப	1	4	0
கடவுள்நிலைக்குமாறானகொள்கைகள்சைவம்ஆகா, 108 பக்	1	4	0
சிறுவர்க்கான செந்தமிழ், 152 பக்கம்	1	8	0
அம்பலவாணர் திருக்கூத்தின் உண்மை, 64 பக்கம்	1	0	0
சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம், 66 பக்கம்	0	12	0
தமிழ்நாட்டவரும் மேல்நாட்டவரும், 32 பக்கம்	0	8	0
சைவசமயத்தின் நெருக்கடியான நிலை, 24 பக்கம்	0	6	0
தென்புலத்தார் யார்?, 24 பக்கம்,	0	6	0
The Oriental Mystic Myna (In English)	3	0	0

ஓம்

சிறுவர்க்கான செந்தமிழ்

PURE TAMIL READER FOR THE YOUNG

By

இது

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக் கழக ஆசிரியர்

மறைத்திருவாளர் சுவாமி வேதாசலம்

SWAMI VEDACHALAM

என்னும்

மறைமலையடிகளால்

இயற்றப்பட்டுப்

பல்லாவரம்

Pallavaram

பொதுநிலைக்கழக நிலையத்திலுள்ள

திருமுருகன் அச்சுக்கூடத்தில்

T. M. Press

பதிக்கப்பட்டது

1934

PREFACE

"Tamil can readily dispense with the greater part or whole of Sanscrit, and by dispensing with it rises to a purer and more refined style, whereas English cannot abandon its Latin without abandoning perspicuity."- Dr. Caldwell in his "Comparative Grammar of the Dravidian Languages," 3rd edition, p. 47.

This great truth discriminatively perceived and impartially proclaimed by Dr. Caldwell the greatest Dravidian philologist, concerning the richness of the Tamil language and the poverty of the other, it is regrettable even Tamil scholars of the land have not sufficiently recognised. How rich, pure and elegant in words and phrases the ancient Tamil literature had been, how simple, yet how lovely, original, edifying and true to nature had the conceptions of its poets and prose-writers shone, but to what a poor, mixed, inelegant and low style has the language of its modern literature fallen, and to what an artificial, ugly, slavish, corrupted and false mode of strain the thoughts and ideas of its authors are fettered, a slight comparison of the two literatures will easily disclose. As has been truly observed by J. A. Symonds, "The genius of a language is the genius of the race which made it." This significant fact as applying to Tamil cannot be expressed so well as in the notable words of Dr. Gilbert Slater who writes thus: "The very character of the Tamil language, the perfection with which it has been developed into an organ for precise and subtle thought, combined with the fact that

it represents a much earlier stage in the evolution of inflexional language than any Indo-Germanic tongue, suggests, though of course it does not prove, the priority of the Dravidians in attaining settled order and regular government."* Though Dr.Slater, in claiming "a greater antiquity for Dravidian than for Aryan civilisation," only suggests, from a correct understanding of the perfect structure of Tamil, the fact that the Tamilians had attained to a settled order of society and government long before the Aryan people settled into order, yet an attentive study of the very ancient Tamil work the Tholkappiam and such old Tamil classics as the Pathuppattu, the Purananuru and others will afford proofs indisputable for substantiating what the learned doctor has hinted above.

As the primary function of language is to facilitate the communication of ideas among a people by means of sounds commonly recognised by them, as the growth of civilisation among them can increase only in proportion as they imbibe the thoughts and ideas of their own intelligent men and make them the guiding principle of life, and as this intermingling of thoughts and ideas cannot take place but through their own recognised, connected, significant sounds called their mother tongue, it had become absolutely necessary for them to preserve their language from constant change and decay and make its usage pure and stable. It is only in the midst of peoples who thus advance in civilisation that the necessity of keeping their tongue pure, undefiled and fixed is deeply felt. Others who take

* The Dravidian Element in Indian Culture, p. 70.

no effort at all to better their condition but are content with the mere satisfaction of their animal appetites, care so little to stamp the usage of their speech that in a round of ten or twenty years a new language comes to life among them and in another round it dies away. After quoting many instances to show how languages, like mushrooms, rise and perish rapidly among savages, the great and distinquished linguist Prof. Max Muller says: "We read of missionaries in Central America who attempted to write down the language of savage tribes, and who compiled with great care a dictionary of all the words they could lay hold of. Returning to the same tribe after the lapse of only ten years, they found that this dictionary had become antiquated and useless. Old words had sunk to the ground and new ones had arisen to the surface; and to all outward appearance the language was completely changed."* It must be obvious then how important it is for a civilized people to keep their language intact and maintain its purity to an utmost extent. Still, however civilized a people may be, all the persons who compose it cannot exert themselves to keep their language pure and fixed, since laziness in an inborn principle in many which renders them indifferent to a correct pronunciation of words and sentences. And is close association with this principle of laziness which inwardly undermines the structure and stability of a language, another equally baneful, springing from the desire for imitation, comes rather outwardly from the contact of two peoples speaking or using two different lang-

* The Science of Language, 1899, Vol. I, p. 66.

uages, and induces them to import the words and phrases of the one into the other. Unless the mischief played by these two evil principles is checked strongly and in time, a language cannot live long but will quickly pass away and with it all scope for culture and civilisation will also pass away.

Now where can we look for a potent power to come from and check the operation of the two evils but from the small but active and intelligent section of a people which forms the centre radiating knowledge and civilisation all around. If a people could be so fortunate, like the Tamilians or the Egyptians, as to possess early among them an intelligent class who, by creating a literature and committing it to writing, made a persistent effort to check the decay of their language and the promiscuous mixture of foreign elements in it, their language, theirs alone, would acquire a vitality that would keep it permanently living. But for the creation and existence of a large and rich literature possessing a many-sided interest for its people, it would not have been possible to arrest the change and decay of a language. Prof. Sayce pertinently well observes: "Destroy literature and facility of intercommunication, and the languages of England and America would soon be as different as those of France and Italy."*

When one grasps the importance of this circumstance which controls the fate and destiny of a language, it would become clear to his or her mind why Tamil has lived so long and still continues to live in all its youthful vigour,

* The Science of Language, 1900, Vol. I, p. 210.

even after such cultured languages of high antiquity as the Egyptian, the Accadian, the Assyrian, the Hebrew, the Aryan and so on have ceased to exist. So far as we can compute on historical grounds, it is for more than ten thousand years that the Tamil language is being spoken and written. And to invigorate its constitution in addition to its innate vitality it possesses a vast, varied, original, useful and highly interesting literature produced from 5000 B. C. up to the present times. The great and momentous fact must be borne in mind that, of the few cultivated languages of the ancient world, Tamil alone, as I just pointed out, is still living in all its richness and youthful vigour, all others of the modern world being only five or six hundred years old and even among these, cxcept some European languages, few own original literatures as pure Tamil.

To many it might look a surprising circumstance that Tamil should outlive all other ancient languages, that it should still display so much virility as argues for its perennial existence. But the secret is not far to seek, although it has eluded the notice of even erudite scholars. The words, phrases and sentences of Tamil require but little effort on the part of the speaker to utter them properly. The sounds of each letter and word issue forth from the throat and mouth normally and naturally, giving no trouble whatever to the speaker. That all its twelve vowels and eighteen consonants constitute the only natural and normal sounds that could come out from the human voice with the least effort, can be shown clearly by inquiring into the phonetic and physiological laws that lie at thir basis; but in a short

preface like this it is not possible to enter into that profitable study. We have already shown that laziness in pronunciation forms one of the main factors that lead to the constant change, decay and death of languages. But in the case of Tamil, however lazy a man might be, he cannot pronounce its words so badly as to efface their identity altogether. On the other hand, the words themselves, without requiring much effort, flow out from him like the rhythm of a sweet tune issuing forth from the strings of a harp touched by summer breeze. For the Tamil language does not possess such hard consonants, hissing sounds and aspirates as are possessed by Sanscrit, Hebrew and other cognate languages. It is this distinct mellifluous character of its sounds that has preserved and still preserves Tamil from any disastrous change and decay. To this day even the illiterate Tamil peasants understand the classical poetic language of the Thirukkural that was composed at the beginning of the Christian era. When I had been at Jaffna during my lecturing tour, I was struck with wonder when I heard from the lips of its people many pure Tamil words used in ancient Tamil classics, but which have fallen into disuse in Madras and suburban cities. Even in big cities like Madras where all sorts of people speaking all sorts of languages mix and mingle together, all those who speak Tamil speak it purely whether they be the born Tamils or others who have adopted it merely for social intercourse or business purposes. In the colloquial Tamil scarcely one per cent of either Sanscrit or other foreign words mixes.

But the mischief that affects it badly comes mainly from the circle of English-knowing brahmin and non-brahmin officials, who speak neither pure Tamil nor pure English, but mix the two together so badly and ridiculously that neither a Tamilian nor an Englishman understands their language but turns aside with disgust. Besides introducing into their spoken and written Tamil many an English word and phrase, nay even whole sentences, the brahmins and their followers import into it Sanscrit and Hindustani terms also. This "constant degradation of language" in the words of Pater, "by those who use it carelessly," at present affects Tamil so wholly by the slipshod fashion in which it is handled by the so-called educated people. Whether you speak English, or whether you speak Tamil or any other language, you must learn to use it in such a way as to make your ideas quite intelligible to the people who are born and bred in that language. The standard by which one ought to measure the nature and use of a language must be the extent of its usage among the largest portion of its people in the daily intercourse of their life. As the educated section forms a very small minority of almost all the people in the world, especially in this country not only is it an inconsiderable part, but it also concerns itself less about the welfare of the masses than its own, the present fashionable mode of their easy talk cannot, with any propriety, be taken as the standard for using a language like Tamil which has been cultivated for more than fifty centuries and is spoken still by more than twentyone millions in southern India and

Ceylon alone. As days advance with the spread of English education, the gulf between the educated and the uneducated Tamils also widens, their being little understanding between them and little sympathy with each other. The root-cause of this may, by all careful observers, be traced to the inadequate instruction imparted in Tamil to students reading from the High School to College classes.

The object of the following treatise therefore is to remedy this defect at first by feeding properly the acquisition of the knowledge of Tamil at its very root, and secondly by acquainting the young mind not only with a knowledge of actual facts but also with practical moral maxims clothed, of course, in the attractive allegorical form called the fable.

To attain my first object the whole work is written in pure but simple Tamil, only here and there so interspersed with the words and phrases taken from the classical Tamil literature, as to make their meaning easily understood by their context and help the students in this way early to store in their memory a considerable number of fine and beautiful words and expressions they will frequently meet with in their later course of higher Tamil studies. Although I have in this prose work scrupulously avoided quoting any poetic piece, yet the synonyms given at the opening of each original essay and the classical terms and expressions used here and there, will, I hope, greatly contribute to a sound knowledge of Tamil, of its structure and peculiarities, and aid the student to under-

stand any poetical composition also to some extent. The manner of writing employed in this book, besides increasing the student's knowledge of Tamil, will also enrich his Tamil vocabulary and serve him in good stead to communicate easily to his countrymen the ideas he has imbibed from the various branches of English learning.

My second object is to strike out a new path in the treatment of subjects, keeping in view the wide and amazing extension of knowledge achieved by the European nation, while still clinging to some extent to the ancient mode of classifying subjects as laid down in the great Tamil grammar and rhetoric the Tholkappiam. Almost all the Tamil texts now in use never deviate from the beaten track of repeating the mythical stories of the Ramayana and the Mahabharata, as if the incidents related in them had been actual historical occurrences and of omitting for the most part real daring adventures and soul-inspiring deeds of the heroes who actually existed in countries other than India. By this blind belief and persistent treatment of worn-out myths, by this wanton neglect doggedly maintained towards the actual greatness of the heroes of other countries, these Tamil texts, at the very time of its genial growth, blunt the historic sense of the pupils and breed in its stead an undesirable credulity which never leaves them even after years of their excellent culture in English. I have, therefore, completely left out all kinds of Indian myths in this book and brought in mainly actual historical incidents and a few supernatural events related in the reliable works in English.

In rooting up blind belief and Credulity from the mind of the young pupils, it is not my desire that they should be taught to disbelieve completely all occurrenecs of a wonderful and supernatural claracter. On the other hand, it is my earnest wish that they should be instructed so as to acquaint themselves early not only with what occur ordinarily within nature and human nature, but also with those that occur rarely at fitful intervals within, near and beyond them, provided they belong to the class of cases proved by careful, intelligent and disinterested witnesses. Here too the students must be on their guard, lest they should fall into the error of extending their belief from one proved supernatural and superhuman case to many an unproved one. This careful cultivaticn of mind, while it is plastic, will tend to make it susceptible of receiving into it only those ideas that are true, real and wholesome, and free from deceptions and will conduct it ultimatey to a region where truth alone shines. For, greater than truth there is nothing to be attained by the human soul.

Finally, it is my sacred duty to emphasize the importance of diligently cultivating a pure Tamil style both in speaking and writing, for that alone could urge the student to stretch his vision over the vast domain of the very valuable old Tamil literature in search of new words and expressions which lie abundantly there and which will readily serve him to express his precious new ideas in Tamil without seeking the aid of any foreign tongue. The more one exercises his mind in expressing himself clearly in his own mother tongue, the more will his powers of

concentration and expression increase, and the better can he serve his country, language and religion. Further, that each and every word of pure Tamil bears on its face the mark of elegant use to which it was put for more than six thousand years by the very intelligent and highly civilized forefathers of the Tamil people, that these words, instead of becoming worn out and unfit for further use like the words of the dead languages, have, on the contrary, gained immense vitality and fresh life as times went on, every patriotic son of Tamil must impress on his mind indelibly. No filial son of Tamil can discard this priceless heritage of his own and go seeking after the aid of others that belong to those who bear no good will towards him, without degrading himself into beggary and bringing contempt on his great forefathers and on the great language they used and cherished with so much love. Dear sons of Tamil, awake from this negligent torpor, serve your mother with filial piety and sincere heart, and reinstate her in her once pure and undimmed glory!

Pallavaram,
25 th March, 1934

Vedachalam.

ஓம்

சிறுவர்க்கான செந்தமிழ்

பகலவன் வணக்கம்

பகலவன் என்னுந் தமிழ்ச் சொல் சூரியனைக் குறிப்பதாகும். 'சூரியன்' என்னுஞ் சொல் வடநாட்டில் இருந்த ஆரியர் வழங்கிய வடசொல் ஆகும். இத் தென்னாட்டில் உள்ள தமிழர்கள் பழையகாலத்திலிருந்து பகலவனை 'ஞாயிறு', 'கதிரவன்', 'சுடரவன்,' 'பரிதி', 'என்றூழ்,' 'கனலி', 'எல்லோன்', 'வெயிலோன்', 'வெய்யோன்', முதலான பல செந்தமிழ்ப் பெயர்களால் வழங்கிவந்திருக்கின்றனர்.

இராக்காலத்தில் தூக்கத்தில் இருந்த நாம், பகலவன் கிழக்கே தோன்றும் விடியற்காலையிற் கண்விழித்து எழுந்து, அவனைப் பார்க்கும்போது எவ்வளவுமகிழ்ச்சி அடைந்தவர்களாய்நிற்கின்றோம். கிழக்கே கடல்மட்டத்திற்கு மேல் ஞாயிறு வட்டமாய்ப் பளபள வென்று வருகையில் அஃது ஒருபொன் உருண்டையைப்போல் தோன்றுகின்றதன்றோ? அப்போது அதனைச்சூழ அதிலிருந்து பாயும் ஒளி பல்லாயிரக் கணக்கான பொற்கம்பிகள் போல் நீண்டு செல்லுதலைப் பாருங்கள்! இராப்பொழுதில் எங்கும் பரவி யிருந்த இருளைத் துரத்திக் கொண்டு கதிரவன் வானத்தின்மேல் எழும்பும் இந்தக்காட்சியை நாம் காண்கையில், அது சிவந்த திருமேனியுடையனாகிய முருகப்பிரான், கறுத்த உருவத்தினை யுடைய அரக்கர் கூட்டதின்மேற் பல்லாயிரக்கணக்கான தன் அம்புகளை எவி அவர்களைத் துரத்திக் கொண்டு வருவதுபோல் தோன்றுகின்ற

தன்றே? மிகுந்த ஒளியுடன் விளங்கும் அச்சுடரவனுக்குக் கீழே பச்சென்ற நிறத்துடன் காணப்படுங் கடலானது அம் முருகப்பிரான் ஏறியிருக்கும் பச்சைமயில் போலவும், அக் கடலில் எழுந்து எழுந்து கீழே விழுந்து உலாவும் அலைக ளானவை அந்த மயில் தன் இறக்கைகளை விரித்து அடித் துப் பறந்து வருவது போலவுந் தோன்றுதலை நோக்குங்கள்!

இங்ஙனமாக, அப்பரிதிவானவனது தோற்றம், ஒளிவடி வான கடவுளின் தோற்றத்தையே ஒத்திருக்கின்றது. அது வல் லாமலும், அக்கடவுள் எல்லாஉயிர்களையும் அறியாமை யென் னும் இருளினின்றும் விடுவித்து, அவற்றின் அறிவை விளங் கச்செய்தல் போல, இவ் என்றூழும் உறக்கத்திலிருந்த எல்லா உயிர்களின் அறிவையும் எழுப்பி, அவைகளைப் பலவகை முயற் சிகளில் ஏவுகின்றது பாருங்கள்! கனலி தோன்றுகிறவிடியற் காலத்திற் கோழி கூவுகின்றது, காக்கை கரைகின்றது, மாந் தோப்புகளின் உச்சியிலே குயிலின் இனிய குரல்ஒலிகேட்கின் றது, இன்னும் எத்தனையோ பறவைக்கூட்டங்களின் எத்தனை யோவகையான ஓசைகளுந் தோன்றுகின்றன. இரவெல்லாங் கொட்டிலிற் கிடந்த ஆக்கள் (பசுக்கள்) தொகுதி தொகுதி யாக வெளிநிலங்களிற் புல்மேயப் போகின்றன. உழவர்கள் எருதுகளை ஏரிற்பூட்டி வயல்களை உழத் துவங்குகின்றனர். இரவுமுழுதுந் தூக்கமயக்கத்துடன் சரக்குவண்டிகள் ஓட்டி வந்த வண்டிக்காரர்கள் அச் சரக்குப்பொதிகளைப் பண்டசாலை முற்றங்களில் இறக்குகின்றனர். பல்வகைப் பொருள்களை விற்குங் கடைக்காரர்கள் எல்லாந் தத்தங் கடைகளை வரிசை வரிசையாகத் திறந்துவைத்து, அவைகளை வாங்கவருவார்க்கு விற்பனை செய்கின்றனர். பல்வகைக் கைத்தொழிலாளர் களுந் தத்தந் தொழிற்சாலைகட்குச் சென்று தாந்தாஞ் செய் யுந் தொழில்களைச் செய்யத் துவங்குகின்றனர். அரசியற் றொழில் பார்ப்பவர் தத்தம் அரசியல் நிலயங்களுக்குச் செல்லு

தலையும், பள்ளிக் கூடங்களிற் கல்விபயிலுஞ் சிறுவர்களுங் கல்லூரிகளிற் பல்கலை பயிலும் இளைஞர்களுந் தத்தங் கழகங் களுக்கு ஏகுதலையும் பாருங்கள்! கடவுள் எழுந்தருளியிருக் குந் திருக்கோயில்களில் எல்லாங் கதவுதிறந்து குருக்கள்மார் காலைவழிபாடு செய்வது எவ்வளவு சிறந்த மகிழ்ச்சியினைத் தருகின்றது! இங்ஙனமெல்லாம் நடைபெறும் உயிர்களின் இத்தனை முயற்சிகளுக்குங் காரணமாவது எல்லோனது தோற் றமேயென்பது நன்கு விளங்குகின்ற தன்றோ?

இதுமட்டுமோ! நமது உயிர்வாழ்க்கைக்குக் கட்டாய மாக வேண்டப்படும் நெல், கோதுமை, பயறு, பச்சைக்காய் கறிமுதலியவைகளை நாம் விளைத்துக் கொள்ளுதற்கும் வெயி லோனது வெயிலொளியே காரணமா யிருக்கின்றது. வெயில் வெளிச்சம் படாவிட்டால் எந்தப் புற்பூண்டும் எந்த மரஞ்செடி கொடியுஞ் செவ்வையாகவளர்ந்து பயன்தரமாட்டா. இன்னும், மழைகால பனிக்காலங்களில் நமது உடம்பு குளிரால் விறைத் துப் போகாமலும், நாம் புழங்குந்தண்ணீர் பனிக்கட்டியாக இறுகிப் போகாமலும் இருப்பதற்கும் வெய்யோனது வெப்பம் முதன்மையாக வேண்டியிருக்கின்றதன்றோ? நாம் இருக்கும் இடங்களெல்லாம் பனிமூடிப் போகுமானால், நாம் எந்தப் பண்டத்தையாவது பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியுமா? நம துடம்பு விறைத்துப் போகுமானால் நாம் உயிரோடிருத்தல் இயலுமா? இயலாதே! ஆதலால், நாம் நமது உயிர்வாழ்க்கை யைச் செவ்வனே நடை பெறுவித்தற்கும், நமது வாழ்க்கைக் குக் கட்டாயமாக வேண்டப்படும் எல்லாப் பண்டங்களும் நமக்குப் பயன்படும் நிலையிலிருந்து உதவுதற்கும் வெய்யோ னுடைய ஒளியும் வெப்பமும் முதன்மையாக இருத்தலை நாம் கருத்திற் பதித்துக் கொள்வாமாக!

இவ்வாறு, எல்லா உயிர்களுக்கும் அறிவையும் முயற்சி யையும் எழுப்புதலினும், அவ்வுயிர்களை உடம்புகளில் தோன்றச்

செய்து அவற்றைப் பாதுகாத்தலினும், அவ்வுயிர்களின் நுகர்ச்சிக்கு வேண்டிய எல்லா உணவுப் பொருள்களையும் விளைத்துத்தருதலினும் பகலவனுடைய தன்மையுஞ் செயலுங் கடவுளின் தன்மையையும் அருட்செயலையும் ஒத்திருத்தலால், அப்பகலவனையே கடவுளாக அல்லது கடவுளின் ஒளிவடிவாகக் கருதிக், காலையில் அவன் கிழக்கில் எழும்போதும், மாலையில் அவன் மேற்கில் மறையும்போதும் அவனை உள்ளம் உருகிக் கைக்கூப்பித் தொழுவாமாக!

மலை

நாம் உயிர்வாழும் இந்த நில உலகமானது, மலையுங் கடலுங் காடும் நாடும் என நான்கு பகுதிகளாக நம்முடைய பழந்தமிழ் நூல்களிற் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்நான்கும் அல்லாத வெறு மணல்வெளியும் உண்டு. மலையும் மலைசார்ந்த இடமுங் குறிஞ்சியென்று சொல்லப்படும்.

மலை என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் வலிமையினையுடையது. மல் என்றால் வலிமை. மலைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் வலிவான கருங்கல்லால் ஆக்கப்பட் டிருக்கின்றன. மிகவும் உயரமாக இருக்கும் மலையை 'ஓங்கல்,' 'பிறங்கல்,' 'பொருப்பு,' 'வெற்பு' என்றும், ஓரிடத்திற் குறுக்கேவளர்ந்து நீண்டு கிடக்கும் மலையை 'விலங்கல்' என்றும், ஒன்றன்மேலொன்று அடுக்கு அடுக்காய் வளர்ந்திருக்கும் மலையை 'அடுக்கல்' என்றும், எதிரொலி செய்யும் மலையைச் 'சிலம்பு' என்றும், மூங்கிற்காடுகள் உள்ளமலையை 'வரை' என்றும், காடுகள் அடர்ந்த மலையை 'இறும்பு' என்றும், சிறியமலையைக் 'குன்று,' 'குவடு,' 'குறும்பொறை' என்றும், மண்மிகுந்த மலையைப்

'பொற்றை', 'பொச்சை' என்றும், மலைப்பக்கத்தைச் 'சாரல்' என்றும் பழையதமிழ்நூல்கள் கூறுநிற்கும்.

மலைகளின் இயற்கைஅழகைக் காணவேண்டுமானால் தெற்கே திருக்குற்றாலம், பாவநாசம் முதலிய இடங்களிலுள்ள மலைகளையுங், கிழக்கே கிழக்கணவாய் மலைத்தொடரில் உள்ள சேர்வாரயன் மலையையும், நடுவே நீலகிரிமலையையும், மேற்கே புனலூர்ப்பக்கமாய் உள்ள மலையாளத்தையும், வடக்கே இமய மலையையும் போய்ப் பார்த்தல் வேண்டும்.

தெற்கேயுள்ள பாவநாச மலையடிவாரத்தில் தனிநிற்குஞ் சிவபிரான் திருக்கோயிலும், அதன்வலப்புறத்தும் எதிரிலும் ஓடிவரும்பொருநையாறும் (தாமிரபருணி,) அவ் வாற்றங்கரையில் வான்அளாவி நிற்கும் மரங்களும், அவ் வாற்றங்கரையின் அப்பக்கத்தே நெடுகத்தோன்றும் மலைத்தொடரின் ஓரிடத்தில் முகடு சிவந்தஓடுகள் வேய்ந்து உடம்பெல்லாம் வெண்மையாக அமைக்கப்பட்டுத் தோன்றும் பஞ்சாலைக் கட்டிடங்களுங், கோயிலின் பின்புறத்தே அவ் யாற்றின்கட் காணப்படும் மண்டபங்களும், அம்மலைத்தொடர் எங்கும் உள்ள அடர்ந்த காடுகளும் புதிதுசென்று பார்ப்பவர்களுக்கு அவர் முன்னறியாத ஓர் இன்பவுணர்வினை ஊட்டி அவருள்ளத்தைக் கிளரச் செய்கின்றன. வைகாசித்திங்கள் முடிவில் அங்கேசென்று, அத்திருக்கோயிலிலிருந்து ஒருநாழிகைவழி நடந்து சென்றால், அகத்தியர்கோயிலொன்று சிறியதாயிருக்கும். அக் கோயிலுக்குச் சிறிதுஎதிரே காணப்படும் மலைப்பக்கத்திலிருந்து விரித்த வெள்ளாடை தொங்கவிட்டாற் போலக் குமுகுமு வென்ற ஓசையுடன் கீழ்விழும் அருவியின் காட்சி எத்தகையவர் உள்ளத்தையுங் கவருந்தன்மையதாய் விளங்குகின்றது. அவ்வருவிநீர் கீழ்விழும் இடத்தில் மிகஆழ்ந்ததொருமடு அமைந்துளது. அம்மடுவுக்குச் செல்லும் ஓர் ஒற்றடிப்பாதை செங்குத்தான மலைச்சுவரை அடுத்துப் போகின்றது. அப்பாதை

யிற் செல்லுங்காற், கீழ்இறங்கும் அருவிநீர்த் திவலையுஞ் சாரற்காற்றுஞ் செல்வோரின் முகத்திலும் உடம்பிலும் எதிர்ந்து அறைவதுபோற் படும்; அப்போது கண்விழித்துப் பார்த்தலும் வருத்தமாயிருக்கும். என்றாலும், அதற்குஅஞ்சாது எதிரேறிச் சென்று, அம்மடுவில் மிகவும் விழிப்பாய் இறங்கி முழுகினால், மிகக்குளிர்ந்த அந்நீரின் முழுக்கு மிக்கதொரு மனக்களிப்பினையும் ஆறுதலையுந்தரும்; உடம்பின் நலத்திற்கும் மிகஏற்றது.

அவ்வளவு நடந்துசென்று அம்மடுவில்முழுக இயலாதவர்கள், அம்மடுவில் நிறைந்து வழிந்து, மேற்சொன்ன அகத்தியர் கோயிற்பக்கமாய் விரைந்து ஓடிவரும் பொருநை யாற்றிலேயே நீராடலாம். ஆனால், அவ்விடத்தில் அவ்வாறு ஆழம் இன்றி இடுப்பளவிற்குங் குறைந்தநீர் உடையதாய் ஏகுதலால், அதிற் படுத்தபடியாயிருந்து முழுகுதலேகூடும். அங்ஙனம் முழுகுங்கால் விழிப்பாயிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில், அவ்வாற்றின்நீர் மலைமேலிருந்து கீழ்விழுந்து மிகுவிரைவாய்ச் செல்வதனால், ஆளை நிலைக்கவிடாமற் புரட்டித் தள்ளிக்கொண்டு போய்விடும். மேலும், அவ்யாற்றின் அடிப்படையெங்கும் ஒருபெரும் பூசனிக்காய்ப்பருமன் உள்ள உருண்டைக்கற்கள் நிறைந் திருக்கின்றன! அதனால், அதன்அடியிற் காலைப்பதிய வைத்து நிற்றலும் முடியாது; சிறிதுபிசகி விழுந்தாலும் புரண்டாலும் மண்டைஅடிபடும்; உடம்புங் கால்கைகளும் அவற்றில் உரைசிக் காயப்படும். ஆனாலும், விழிப்பாயிருந்து நீராடுவார்க்குப் பளிங்குபோல் தெளிந்துஓடும் அதன்நீர் மேனிமேற் குளுகுளுவென்று பட்டுப் பேரினிமையினைத் தரும்.

நீராடியபின் அவ்யாற்றங் கரையினிடத்தே யிருக்கும் அகத்தியர் கோயிலிற்சென்று இறைவனைவணங்குவது உள்ளத்தைப் பேர்அருள் இன்பத்தில் அமிழ்த்தும். சுற்றிவானோங்கிய மலைகளுங் காடுகளும் அடர்ந்திருக்க, எதிரே யுள்ளதொரு

மலை முகட்டிலிருந்து பால் ஒழுகுவதுபோல் ஓவென்ற இரைச்சலுடன் அருவிநீர்விழ, விழுந்த அந்நீர் திரண்ட கற்களின்மேல் விரைந்தோடிச்செல்ல, அங்ஙனம் அந்நீர்செல்லும் பொருநை ஆற்றங்கரைமேல் அவ் அகத்தியர்கோயில் தனிமையில்நிற்க, அதனுள் ஒருகுருக்கள் வழிபாடு செய்யும் போது, அங்கே வணங்கச் சொல்வோர் மனமானது, உலக நினைவுகளை விட்டு, அங்குள்ள இயற்கைக் காட்சிகளின் அழகால் மேல் உந்தப்பட்டு, உயிர்களின் தனித்த துணையற்ற நிலைமையினையும், அந்நிலைமையில் இறைவன் ஒருவனே அவ்வுயிர்கட்கு ஒப்பற்றதுணைவனாய் வாய்த்துள்ள அருமையினையும் நினைந்துநினைந்து நெக்குவிட்டு உருகுகின்றது.

இப்பாவநாசக் காட்சியினை ஒப்பவே, திருக்குற்றால மலையடிவாரத்திலும் பெரியதொரு பழைய சிவபிரான் திருக்கோயில் அமைந்துளது. அதன்அருகேயும், மலைமேலிருந்து விழும் பெரியதோர் அருவிவீழ்ச்சி காண்டற்கு மிக இனியதோர் அழகினை யுடைத்தாய்த் திகழ்கின்றது. வேனிற்கால நடுவில் இவ்வருவியில் தலைமுழுகுதற் பொருட்டுப் பல்லாயிரக் கணக்கினரானமக்கள் இத்தென்னாடு எங்கணுமிருந்து வந்து திரள்கின்றனர்.

இத்திருக்குற்றால மலையின் அடிவாரத்திலிருந்து மேலே செல்லுதற்குத் திருத்தமான அகன்றதொருபாதை அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இது வளைந்து வளைந்து மேலே 'சண்பகாடவி' வரையிற் செல்கின்றது. இதனூடுசெல்கையில் இதன் இருபுறத்தும் ஓங்கிவளர்ந்திருக்கும் அடர்ந்த மரக்காடுகளின் காட்சி மனத்திற்கு அச்சத்தொடுகலந்த ஒரு மகிழ்ச்சியினைத் தோற்றுவிக்கும். சண்பகாடவியின் அருகே அழகியதொரு மண்டபம் அமைக்கப்பட்டுளது; அங்கே அருவி விழும் இடத்தின் பக்கத்தே ஒருகுகையும் உளது; இருபது ஆண்டுகளுக்குமுன் யாம் அங்கே சென்றபோது இளம்பருவத்தின

ரான ஒருதுறவி அக்குகையில்தங்கியிருந்தனர். எம்மைக்கண்டதும் முகம் மலர்ந்து வரவேற்றுத், தாம் இருக்கும் அக்குகையின்உள்ளே எம்மைஅழைத்து, அதன்உள்அமைப்பை எமக்குக்காட்டினர். இருபெருங் கற்பாறைகள் ஒன்றையொன்று தொடுதலால் அஃது ஒருசிறிய அறைபோல் இயற்கையமைப்பு வாய்ந்திருந்தது. அதனுள் நீளமானஒருவர் நேராகநிற்றல் இயலாது. குனிந்தபடியாகச் சென்றுதான் இருக்கவேண்டும். நான்குபேர் இருக்கவும், இருவர்படுக்கவும் போதுமான இடந்தான்உளது. அத்துறவி அக்குகைவாயிலிற் சிறு செங்கற் சுவர் எழுப்பி, அதில் ஒருசிறுகதவு பொருத்தி யிருந்தார். வெளிக்காற்று உள்ளே நுழைவதற்காக அக்கதவின் மேற்பகுதியிற் சிறுசிறு துளைகள் உண்டு. இராக்காலத்தில் அருவி நீர் குடிக்கவரும் யானை, புலி, சிறுத்தை, காட்டுப்பன்றி முதலான விலங்குகள் உருமும் ஓசையும் அவை ஒன்றையொன்று சினந்து தாக்கிச் செய்யும் இரைச்சலும் பெருந்திகிலை விளைக்குமென்றும், நிலாக்காலத்தில் அக்கதவின் துளைவழியே தாம் அவ் விலங்குகளின் வடிவத்தைப் பார்ப்பது உண்டென்றும் அவர் எமக்குக் கூறினர். கீழே மலையடிவாரத்தில் விழும் அருவியைப் பார்க்கினும் மேலே சண்பகாடவியில் விழும் அருவிநீர் குளிர்ந்ததாய் இருக்கின்றது; தண்ணீரின் அளவுஞ் சிறிது குறைந்ததாக இருத்தலால் தலைமேலும் உடம்பின் மேலும் அதனைத் தாங்கி முழுகுவது இங்கே எளிதாயும் மிக இனிதாயும் இருக்கும்.

இனிச், சண்பகாடவியைத் தாண்டி, இன்னும் மேலேறி உயரத்திலுள்ள தேனருவிக்குச் செல்லத் திருத்தமான அகன்ற பாதைஇல்லை. இண்டு இடுக்குத் தெரியாமல் அடர்ந்திருக்கும் பெருங்காடுகளின் ஊடே ஓர் ஒற்றடிப்பாதைதான் செல்கின்றது. அப்பாதைநெடுக உதிர்ந்த இலைச்செத்தைகளும், வேர்களுங், கொடிகளும் நிரம்பியிருத்தலால் அவற்றின்மேல் நடப்

பது அச்சந்தரும்; இடையிடையே சிறுசிறு மலைப்பிளவுகளும் உண்டு; ஆனாலும், அவைகளை எளிதில் தாண்டிச்செல்லலாம். திடீரென்று யானை, வேங்கைப்புலி, முள்ளம்பன்றி முதலான மறவிலங்குகள் வந்து குறுக்கிடுதல் உண்டாகையால், மேலே தேனருவிக்குச் செல்வோர் ஒருவர் இருவராய்ப் போதல் கூடாது. ஐந்தாறு பேர்க்குக் குறையாமற் கையில் தடிக்கம்பு தாங்கி இரைச்சல் இட்டுக்கொண்டே பகல் வேளையிற் செல் ல்லவேண்டும். இங்ஙனஞ்சென்றால் தேனருவியைப் போய் அடையலாம். அடைந்ததும் அங்குள்ள காட்சி கண்ணும் மனமுங் கவர்ந்து மேல்ஓங்கி விளங்குதல் அறியப்படும். அங் கே விழுந் தேனருவியானது மிகவுஞ்செங்குத்தான ஒரு மலைச் சுவரின் மேலிருந்து வழிகின்றது அவ்வருவிச் சுவருடன் வலப்புறத்தில் இணைந்திருக்குங் கற்பாறை மேலே குடைகவித் தாற்போல் அமைந்துளது; மேலிருந்து தேனருவி வழியும் மூலையில் நாலைந்து தென்னமர உயரத்தில் வட்டமான ஒரு பெருந்தேனடை இருந்தது. அவ்வளவுபெரிய தேன்அடையை யாம் வேறுஎங்குமே கண்டதில்லை. அதன் குறுக்களவு சிறிது ஏறக்குறையப் பத்துஅடி இருக்கும். அதன் நிறஞ் சிறு சிவப் பாய் இருந்தமையால், அது, காலையில் எழும் பகலவன்வடிவை ஒத்திருந்தது. அத்தேனடையின்பக்கத்துள்ள மூலைமேலிருந்து அருவிநீர் வீழ்தல்பற்றியே அதனைத் தேனருவியென வழங்கு கின்றனர் என்றும், எக்காலத்துமே அத்தேனடை அங்கு இருக்கும் என்றும் எம்முடன் வந்தார் சொல்லக்கேட்டேம்.

தேனருவி கீழ்விழும் இடம் ஆழ்ந்த ஒரு சிறு குட்டமா யிருக்கின்றது. மேலிருந்து விழும் நீரின் கடுமையால் அக்குட் டம் நுரையுங் குமிழியும் உடையதாய் ஓயாது நிறைந்து தன் னிலிருந்து மற்றொரு சிற்றருவியினை உண்டாக்க, அச்சிற்றரு வியே வரவரப் பெரிதாகிக், கீழே செண்பகாடவியிலும், அதற் குங் கீழே திருக்குற்றாலப்பெருமான் கோயிலின் பக்கத்தும்

போய் வீழ்கின்றது. தேனருவியின் கீழ் உள்ள குட்டம் ஒரு கர்பாறையின் குடைவில் அமைந்திருத்தலால், அதன்கண் நிரம்பும் நீர் மிக்க தெளிவுடையதாய்த் தூய்தாய் மிகக் குளிர்ந்திருக்கின்றது.

சிறுவர்க்குரிய நாட்கடன்கள்

சிறுவர்கள் எல்லாருங், காலையிற் கிழக்கே வெயில்வெளிச்சந் தோன்றும்போது உறக்கம் நீங்கி எழுதல்வேண்டும். தூக்கம் என்னும் இருளில் அறிவுஇழந்து புதைந்துகிடந்த உயிர்களெல்லாம் அவ்விருளினின்றும் மீண்டெழுந்து அறிவு வெளிச்சம் பெறுதற்கு, அப்போது வெளியே தோன்றும் வெயில் வெளிச்சமே உதவியும் அடையாளமுமாய் இருக்கின்றது. ஆதலாற், காலைப்பொழுதில் ஒருநொடியும் வீண்போகாமல் அந்நேரத்திற் படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருக்கும் பழக்கத்தைச் சிறுபருவத்திலேயே பழகிக்கொள்ளுதல் முதன்மையானது.

பள்ளிக்கூடத்திற் பயிலுஞ் சிறுவர்சிலர் இரவின் பிற்பகுதியில் நான்கு மணிக்கெல்லாந் துயில் நீங்கியெழுந்து தம்முடைய பாடங்களை விடியும்மட்டும் ஓதி, அதன்பிற் கதிரவன் தோன்றும் விடியற்காலையில் மறுபடியும் உறங்குகின்றனர். மற்றுஞ்சிலர், அங்ஙனம் உறங்காமல் தமக்குரிய முயற்சிகளைச் செய்யப் புகுகின்றனர். இவ்வாறுசெய்வது பிசகு. கதிரவன் மேல்பால் மறைந்த மாலைக்காலத்தில்மட்டும் ஒன்பது மணி வரையில் இளஞ்சிறார்கள் தம்முடைய பாடங்களை விளக்கு வெளிச்சத்தில் ஓதலாமேயன்றி, இராக்காலத்தின் பிற்பகுதியில் உறக்கம் நீங்கி அங்ஙனம்ஓதுவது ஆகாது. ஏனென்றால், நூல் ஓதும் மாணாக்கர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் இரவின் பிற் பகுதியிலேதான் அயர்ந்த தூக்கம் நிகழ்கின்றது; அப்போதுதான் அவர்களுடைய மூளையானது இனிதாக ஆறுத

றுற்றிருக்கின்றது. மக்கள் மட்டுமேயன்றி எல்லாச் சிற்றுயிர்களும் அந்நேரத்தில் இனிய துயிலில் அமர்ந்திருக்கின்றன. கதிரவன் எழுதற்கு முற்பட்டதாகிய அவ் வைகறைப்பொழுதில் வீசுங் குளிர்ந்த மெல்லியகாற்றுானது, அத்துயிலுக்கு இனிய தாய், எல்லா உயிர்கட்கும் பெரியதோர் ஆறுதலைத் தருகின்றது. அவ்வளவு அமைதிக்கு ஏற்ற அந்நேரத்திற் கண்விழித்திருந்து நூல் ஓதுவதும் வேறுமுயற்சிகளைச் செய்வதும் மூளையின்வலிவைக் குறைத்து உடம்பின் நலத்தையுஞ் சிதைக்கும். விடியும்முன் விழித்திருந்து நூல் ஓதிய மாணுக்கர்க்குத் தலைவலியும் மயக்கமுங் காய்ச்சலும் வயிற்றுளைச்சலும் அடுத்தடுத்து வருதலை யாம் பலகாற் கண்டிருக்கின்றேம். அதுவேயுமன்றிப், பாரிஸ்மாநகரத்திலுள்ள ஆசிரியர்கள், தம்மாணுக்கர்களை விடிய இரண்டொரு மணிநேரத்திற்கு முன்னமே படுக்கையினின்றும் எழச்செய்து நூல்ஓதப் புரிந்துவந்த காலங்களிலெல்லாம், அவர்கள் பகற்பொழுது முழுதுந் தூக்கமயக்கம் உடையராயுஞ் சுருசுருப்பு இல்லாதவராயும் இருந்தனரென்றும், அங்ஙனஞ்செய்யாது விடியும்வரையில் அவர்கள் அயர்ந்து தூங்குமாறுவிடுத்து, விடிந்தபின் அவர்கள் தாமாகவேயெழுந்து தத்தங்கடமைகளைச் செய்யுமாறு ஒழுங்குசெய்தபிறகே அவர்கள் தெளிந்த அறிவுஞ் சுருசுருப்புமுடையராய் ஒழுகினரென்றுந் தெரிவித்திருக்கின்றனர். ஆகவே, பகலவன் கிழக்கே தோன்றுங் காலை ஆறுமணிக்கெல்லாஞ் சிறுவர்கள் தாமாகவே உறக்கம் நீங்கி யெழுதலே நன்றென்று உணர்ந்துகொள்க.

அங்ஙனந் துயில்நீங்கி எழும்போதே ஒளிவடிவான கடவுளை நினைந்து வணங்குக. கடவுளை நினைந்து உருகிய பெரியோர்கள் அக்கடவுள்மேற் பாடிய இரண்டொரு பாடல்களை மெல்லிய இனிய குரலிற் பாடி அவரைவணங்குதல் மிகநன்று. தன்னினுஞ் சிறந்த, தன்னைப்படைத்த ஆண்டவனது அருளொளியை இவ்வாறு காலையில் தன் அறிவு மலருங்காலத்தி

லேயே நன்றியுடன் நினைந்து குழையும் நெஞ்சுடைய ஒருவ னுக்கு அந்நாள்முழுதும் அவன் அகத்தும் புறத்தும் அருள் மணங் கமழ்ந்துகொண்டிருக்கும். அவனதுஅறிவு துலக்கமாய் இருக்கும். அவன் எந்த நன்முயற்சியிற் புகுந்தாலும் அது செவ்வனே நிறைவேறும். அவனைக்காண்பவர்கள் எல்லாரும் அவன்மீது அன்புடையராவர்.

இவ்வாறு கடவுளைத்தொழுதபின் குளிர்ந்த நீர்கொண்டு கண்களைக் கழுவித்துடைத்துவிட்டுக், கண்ணாடியில் தன்முகத் தையும், அதன்பின் இரவிவன்மரையொத்த சிறந்த ஓவிய ஆசிரியர் வரைந்த அழகிய ஓவிய உருவங்களையும் உற்று நோக்கிமகிழ்க. உள்ளமானது வேறுநினைவுகளாற் கலக்குறாது தெளிவாயிருக்கும் விடியற்காலையிலே இங்ஙனம் அழகிய உரு வங்களைப் பார்த்துவருஞ் சிறார் நாளேற நாளேற அழகிய உருவும் விழுமிய அறிவுஞ் செழுவிய செயலும் உடையரா குவர்.

அதன்பிற் கட்டாயமாகச் செய்தற்குரியது வயிற்றிலுள்ள மலச்சக்கையை வெளிப்படுத்துவதேயாகும். சிறுவர் சிலர் பலர் காலையில் இதனைச்செய்யாமல் ஓதுதல் எழுதுதல் முதலான முயற்சிகளைச் செய்துவிட்டு, அதன்பின் மலங்கழிக்கச் செல் கின்றனர். விடியற்காலையிலேயே வெளிப்படவேண்டிய சக்கை வெளிப்படாமற் குடருக்குள் இருக்குமாயின், அது கருகிக் குடரைப் புண்படுத்துவதுடன், இரத்தத்தையும் நஞ்சாக்கும். அதனால் மூலச்சூடுங் கண்ணெரிவும் மேனியெங்குஞ் சொறி சிரங்கும் ஒவ்வொருகால் வயிற்றுவலியும் உண்டாகும். ஆத லாற், காலையிற் செய்யவேண்டிய முதன்முயற்சி மலநீர் கழித் தலேயாம்.

நகரங்களில் உள்ள மாணக்கர்கள் தம் வீட்டுக்குப்புறம்பே சென்று குடரைத் துப்புரவுசெய்தல் இயலாது. ஆனால், நகர்ப் புறங்களிலும் நாடுகளிலும் இருப்பவர்க்கோ அவ்வசதியுண்டு.

ஆகையால், அத்தகையவர்கள் காலையில் ஒருகல் தொலைவுக்குக் குறையாமல் நடந்துசென்று, ஒதுக்கிடங்களிற் குடலைத் துப்புரவுசெய்து திரும்புக. இல்லங்களிற் கட்டுப்பட்டு நிற்கும் நச்சுக்காற்றையே எந்நேரமும் உள்ளிழுக்குஞ் சிறுவர்க்கு, இங்ஙனம் வெளியே செல்வதால் தூயகாற்றை உட்கொள்ளுஞ் சிறந்தநன்மை உண்டாகின்றது. அதனொடு, கை கால் முதலிய உறுப்புகள் நன்கு அசைந்து உடம்புக்கும் வலிவையும் நலத்தையுந் தருகின்றன. நகரங்களில் உறையுஞ் சிறுரும் இயன்றமட்டுங் காலைமாலை வேளைகளில் உலாவுதல் நடத்தல் ஓடல் குதித்தல் பந்தாடல் முதலிய உடற் பயிற்சிகளில், தமதுடல் நலத்திற்கும் ஒழிவு நேரத்திற்கும் வேண்டுமளவு கட்டாயம் பழகிவரல் வேண்டும்.

குடலைத் துப்புரவு செய்தபின், ஆலங்குச்சி வேலங்குச்சி நுணுஇலை முதலியனகொண்டு பற்களை நன்றாகத் தூய்மை செய்க. இவை அகப்படாக்கால், வெள்ளிப் பட்டுப்போன்ற தூயசாம்பலை வடிக்கட்டி வைத்துக்கொண்டு, அத்தூளையிட்டுப் பல் துலக்கலாம். அல்லது உப்பும் அடுப்புக்கரியுஞ் சேர்த்து அரைத்த பொடிகொண்டும் பல் தேய்க்கலாம். இவைகளைத் தவிரப், பலராற் செய்துவிற்கப்படும் பற்பொடிகளைப் பயன்படுத்துதல் நன்றன்று.

அதற்குமேல், வெந்நீரிலாயினுந் தண்ணீரிலாயினும் நீராடுக. சியக்காய்ப் பொடி கொண்டாவது, வெள்ளைரோசாச்சவர்க்காரங்கொண்டாவது எண்ணெய்க் கசண்டையும் அழுக்கையுங் கழுவிவிடுக. தலைக்கு நெய்ப்பானது எதுந் தேய்த்து முழுகல்வேண்டினால், எள்நெய் தேங்காய்நெய் வாதுமைநெய் ஆவின்நெய் முதலியவற்றுள் எது நலந்தருவதாகக் காணப்படுகின்றதோ அதனைப் பயன்படுத்திக்கொள்க. நெய்முழுக்குச் செய்யும்போது வெந்நீரில் முழுகுதலே மிகச்சிறந்தது. நெய் முழுக்கு ஆடியநாட்களில் நீர்க் கோவையினை விளக்கும்

குளிர்ந்த உணவுப்பண்டங்களை விலக்கிவிடுக; அங்ஙனமே அந்நாட்களில் மூளைக்கும் உடம்புக்கும் மிகுந்த உழைப்பினைத் தருதலும் நூல் ஓதும் மாணுக்கர்க்கு ஆகாது.

நீராடியபின் தோய்த்துலர்ந்த தூய ஆடைகளையே உடுத்துக. முன்நாட் கட்டியிருந்த ஆடையைப் பின்நாளில் உடுத்தல் சிறிதும் ஆகாது. உடம்பிலிருந்து வெளிப்படும் பல்லாயிரக் கணக்கான நச்சுப் பூச்சிகளும், ஊரிலுள்ளார் உடம்புகளிலிருந்துந் தெருப் புழுதி சாக்கடைக்குப்பைகளி லிருந்தும் வெளிப்படும் பலகோடிக் கணக்கான நச்சுப்புழுக்களும் முன் நாள் உடுத்த உடைகளில் ஒட்டியிருக்குமாதலால், அவைகளை அறவே விலக்கித் தூயவைகளையே உடுத்துக.

இவ்வாறு நீராடி வந்தபின்பு இறைவனைத்தொழுது, காலை வேளையில் எளிதாகச் செரிக்கத்தக்க நொய்யஉணவு எஃது இசைந்ததோ அதனைஉட்கொள்க. ஆனாலுங், காப்பி தேயிலை கோக்கோ முதலிய பருகுநீரில் நோய்க்குவித்தான புளிப்பு நஞ்சு உளது என்று அறிவிற்சிறந்தோர் ஆராய்ந்து உரைத்தலால், அவைகளை முற்றுமே விலக்கிவிடுதல்வேண்டும். அவற்றிற்கு மாறாகக், கொத்துமல்லி நன்னாரிவேர் ஏலக்காய் என்னும் மூன்றுங்கலந்து இடித்ததூளை நீரிலிட்டுக்காய்ச்சிக், காய்ச்சிய நீரை வடிக்கட்டி ஆவின்பாலும் பனங்கருப்பட்டியுஞ் சேர்த்துப்பருகுக. இது மிகவுங்குளிர்ச்சிசெய்வதாகக் காணப் பட்டாற், சுக்குத்தூளும் அவற்றொடு கலந்துகொள்ளலாம். இங்ஙனஞ் செய்துகொள்ள இயலாதவர்கள் ஆவின்பால்சேர்த்த பச்சரிசிக்கஞ்சி குடிப்பது நன்று. அதுவுஞ்செய்ய இயலாதவர்கள் பழையசோறு சிறிது உட்கொள்ளுதல் நன்று.

இவ்வளவும் ஒன்று அல்லது ஒன்றரைமணிநேரத்திற்குட் செய்து முடித்துக் கொள்ளலாம். காலையில் ஆறுமணிக்குத் துயில்நீங்கியெழுந்த ஒருசிறுவன் ஏழு அல்லது ஏழரைமணிக்கு மேற்கூறிய காலைக்கடன்களை ஒழுங்காகச் செய்துமுடித்துக்

கொண்டு, அதன்பிறகு தன்பாடங்களை ஓதத் துவங்கல்வேண்டும். பாடம்ஓதும்போது தன்கருத்தைவேறென்றினுஞ் செல்லவிடாமல், எந்தப்பாடத்தில் எந்தப்பொருள் சொல்லப்படுகின்றதோ அதில் தன்நினைவைப் பதித்தல்வேண்டும். நினைவைப் பலவிடங்களிற் சிதறவிட்டுக்கொண்டு, தவளைபோல் எவ்வளவு கூவிப்பயின்றாலும், பாடப்பொருள் மனத்திற் பதியமாட்டா. உரத்துக்கூவாமல் மெல்லியகுரலிலாவது, அன்றி வாய்திறவாமல் அமைதியாயிருந்தாவது பாடப்பொருளையுஞ் சொல்லையும் நினைவில் ஏற்றுதல்வேண்டும். அதனோடு ஒவ்வொருசொல்லுக்கும் பொருள் செவ்வையாகத் தெரிந்துகொண்டு பயிலுதல் முதன்மையானது. இதற்குஅகராதியைப் பக்கத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு, சிறிதுஞ் சோம்பாது, தெரியாத சொற் பொருள்களை அதன்கட் பார்த்துப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்க. அன்றாடம் பாடத்தில்வரும் அருஞ்சொற் பொருள்களையும், முதன்மையாக நினைவில் வைக்கவேண்டிய பகுதிகளையும், பாடச்சுருக்கங்களையும் ஒருகுறிப்பேட்டில் அவ்வப்போது குறித்து வைத்துக்கொண்டு, அவைகளைப் பின்நாட்களில் திருப்பித் திருப்பிப்பார்த்து நினைவுக்குக் கொண்டுவருக.

கணக்குப்போடுதல், தேசபடம் வரைதல், ஓவியம் எழுதல் முதலானபயிற்சிகளைச் செய்தற்கு நேரம் மிகுதியாய் வேண்டுமாதலால், முதலிலேயே இவைகளைத் துவங்கிவிடாமல், விரைந்துபடிக்கக்கூடிய பாடங்களை முதலில்எடுத்துப்பயின்று, அதன்பின் இவைகளைச் செய்து பழகுக. அவ்வாறின்றி, முதலிற் கணக்குப்போடுதல் முதலான பயிற்சிகளைச்செய்து நேரத்தைக் கழித்துவிடும் மாணாக்கர்கள் பின்னர் ஓதவேண்டிய பாடங்களுக்கு நேரம்இல்லாமையால் அவற்றைப் பயிலாமலே பள்ளிக்கூடஞ் சென்று ஆசிரியரால் ஒறுக்கப் படுதலுடன், ஆராய்ச்சியிலுந் தவறிவிடுகின்றனர். ஆதலால், முதலில் எளி

த்ாகப் பயின்றுகொள்ளத் தக்கவைகளையே தெரிந்து பயிலுதல் வேண்டும்.

இவ்வாறு ஒன்பது அல்லது ஒன்பதரை மணிவரையில் அன்றாடப்பாடங்களையும் பழம் பாடங்களையும் பயின்றபின், நேரந்தவறாமற் பத்துமணிக்கெல்லாம் பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போய்த், தத்தம் வகுப்புகளில் தத்தம் ஆசிரியரை அன்புடன் வணங்கி அமைதியாயிருந்து, அவர் கற்பிப்பவைகளை அவரவுடன்கேட்டு உள்ளத்தில் நன்குபதித்தும், அவர் கேட்கும் வினக்கட்குப் பொருத்தமான விடைகள் மொழிந்தும், தம்மோடு உடன்பயிலும் மாணுக்கருடன் அன்புடன் கேண்மைகொண்டும் ஒழுகுதல்வேண்டும்.

இக்காலத்திற் பெரும்பாலும் எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களுங் காலை ஒன்பதரை அல்லது பத்துமணிக்குத் துவங்குவதால், அவைகளிற்பயிலும் மாணுக்கர்களுக்கும், அம்மாணுக்கர்களைப் பயிற்றும் ஆசிரியர்களுக்குங் காலைக்கடன்களைமுடித்து அன்றாடப் பாடங்களைப் பார்த்து உள்ளத்தில் அமைத்துக் கொண்டு வருதற்கு நேரமும் வசதியும் இருக்கின்றன. ஆனற், சிலபல திண்ணைப்பள்ளிக்கூடங்கள்மட்டுங் காலைஎட்டுமணிக்கெல்லாந் துவங்குகின்றன. அப் பள்ளிக்கூடங்கட்குச் செல்லும் பிள்ளைகள் மிகச்சிறிய பருவத்தினராய் இருத்தலால், அவர்கள் மேற்கூறிய காலைக்கடன்களை யெல்லாந் தெரிந்து செய்யக்கூடியவர் அல்லர். என்றாலும், அவர்தம் பெற்றோர்கள் அவர் செய்யக்கூடியவைகளை ஒழுங்காகச்செய்து பள்ளிக்கூடஞ் செல்லும்படி பழக்கிவருதல் முதன்மையானது.

இனிப், பகல்உணவு எடுப்பதற்கென்று கொடுக்கப்படும் ஒருமணிநேர ஒழிவுநேரத்திற், சிறுவர்கள் உணவுகொண்டபின், தம் தோழர்களுடன் இனிதாக விளையாடல்வேண்டும். ஒருவரை யொருவர் பகைத்தலுந் திட்டுதலும் அடித்தலுங் கூடா. கெட்ட நடவடிக்கையுள்ள பிள்ளைகளுடன் நேசஞ்

கொள்ளுதலும் ஆகாது, பகைத்தலும் ஆகாது. அவர்களுடன் நேசங்கொண்டால் அவர்களுடைய தீய இயற்கை உமக்கும் படிந்துவிடும்; அவர்களுக்கு வருந்துன்பம் உம்மையுஞ் சாரும். அவர்களைப்பகைத்தாலோ, அவர்கள் உம்மைப் பழிப்பர், ஏசுவர், அடிப்பர், பிறரை ஏவியும் உமக்குத் தீங்கு செய்வர். ஆதலால், அவ்விருவகையிலும் அவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளாமல், அவரைக் காணநேரும்போதெல்லாம் இனிமையாகச் சில சொற்களைப் பேசிவிட்டுப் போய்விடுக.

இனிப், பிற்பகல்முடிவிற் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பும் போதுந் தம் தோழர்களுடன் அமைதியாய்த் திரும்பல் வேண்டும். வீட்டுக்கு உடனே திரும்பாமல் மைதானங்களில் விளையாடுதற்கேனுங், கடற் கரைகளில் உலவுதற்கேனுங், கடைத்தெருவுகளிற் பண்டங்கள் வாங்குதற்கேனும், ஏரி குளம் கூவல் கால்வாய் ஆறுகளில் நீராடுதற்கேனுஞ் செல்லவேண்டி யிருந்தால், அங்ஙனஞ் செல்வதைக் காலையிலேயே நம் பெற்றோர்களுக்குத் தெரிவித்து, அவர்கள் நம்மைத் தேடி யலைந்து துன்புறுமற் செய்தல் வேண்டும். மேற்குறிப்பிட்ட இடங்களில் விளையாடுவதா யிருந்தாலும், மனமகிழ்வாய்ப் பொழுது போக்குவதாயிருந்தாலும், அல்லது நமக்கு வேண்டுபவைகளை வாங்கிப் போவதாயிருந்தாலும், நமதுடம்பைப் பழுதுபடுத்திக் கொள்ளாமல், நோயைவருவித்துக் கொள்ளாமல், வண்டி குதிரை மாடு முதலியவற்றிற்கு இடையே செல்லாமல், கடைகளிற் பண்டங்களைக் களவு செய்யாமற், பொய்பேசாமல், நமக்கும் நம் பெற்றோர்க்குந் தீங்குந் துன்பமும் உண்டாகாமல் அறிவாய் நேர்மையாய் நடந்து கொள்க. மாலையில் இருண்டுபோன பின் வெளியிடங்களிற் செல்வதும் இருப்பதும் மாணாக்கர்களுக்குச் சிறிதும் ஆகா. சிலகால் இருளிற் போக நேர்ந்தாற் கையில் விளக்கில்லாமற் போகலாகாது. இன்னநேரத்தில் வீட்டுக்குத் திரும்புவோம்

என்று பெற்றோர்களிடஞ் சொல்லிவந்தபடி, தவறாமல் அந்நேரத்தில் வீட்டிற்குத் திரும்பிவிடுதல் இளைஞர்க்குப் பெருங் கடமையாகும்.

இங்ஙனம் மாலையில் வீட்டிற்கு வந்தபின்னாவது அன்றி வருதற்கு முன்னாவது வயிற்றிலுள்ள மலச்சக்கையைக் கழித்துவிடுதல் வேண்டும். பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகள் காலை மாலை இருபொழுதுந் தவறாமல் மலச்சக்கை கழிக்கும் பழக்கத்தை உண்டாக்கிக் கொள்வார்களானால், அவர்கட்கு எத்தகைய நோயும் வாராது. இக்காலத்து இளைஞர்கள் ஆண்டுமுதிராமுன்னரே மூக்குக்கண்ணாடி இடுவது, மலச்சக்கைநீக்கி உடம்பைத் துப்புரவாக வைத்துக் கொள்ளாமையினாலேதான். மலக்குடலில் அழுக்குச் சேரச் சேரக் கண்ணொளிமழுங்கும்; மூளை தெளிவாய் இராது. ஆதலால், மாணாக்கர் அனைவருந் தமது மலக்குடலை இரண்டுவேளையுந் துப்புரவு செய்வதிற் கருத்தாயிருக்கவேண்டும். அதிற் கருத்தில்லாத பிள்ளைகளை அவர்தம் பெற்றோர்கள் கருதிப் பார்த்தல் கட்டாயமானது.

மாலையில் இல்லந்திரும்பியபின் கட்டியிருந்த ஆடைகளைக் களைந்துவிட்டுத் தூயன உடுத்து, இறைவனைவணங்கி நல்ல சிற்றுண்டி சிறிது அருந்தி, இளைப்பாறி, ஒளி மிகுதியுமுள்ளதொரு விளக்கு வெளிச்சத்தில், அதனொளி நேரே கண்ணுட் படாமல் ஒரு பச்சைக் காகிதத்தாற் சிறிது அதனைமறைத்து வைத்துக்கொண்டு, பாடங்களை ஓதுதல் வேண்டும். சாய்ந்துகொண்டும், படுத்துக்கொண்டுங், குனிந்துகொண்டும் ஓதாமல் நேரிருந்து ஓதுக. ஒரேயிருப்பாயிருந்து ஓதாமல் முக்கால் மணிநேரத்திற்கு ஒருகாற் பாடத்தை விட்டெழுந்து, கண்களைக் குளிர்ந்தநீராற் கழுவி, ஐந்துநிமிஷம் உலவி, அதன்பின் ஓதுக. இவ்வாறு மாலையில் ஒன்பது அல்லது ஒன்பதரைமணி வரையிற் பாடங்களைச் செவ்வையாகப் பயின்று, அதன்பின் உணவுகொண்டு உலவி உறங்குக.

இங்ஙனமாகப் பகற் பொழுதையும் இரவின் முற்பொழுதையும் ஒழுங்காகப் பயன்படுத்த வேண்டி யிருக்கச், சிறுவர்களிற் பெரும்பாலார் முறைதவறி அப்பொழுதுகளை வீணே கழித்துவிட்டு, இரவில் வயிறுநிறைய உணவுகொண்டபிற் கண்விழித்திருந்து பன்னிரண்டு ஒரு மணிவரையிலும், அல்லது விடியும் முன் நான்குமணியி லிருந்து காலை ஏழுமணிவரையிலும் நூல் ஓதுகின்றார்கள். இப்படிச் செய்பவர்கள் எல்லாருங் கண்ணோய் வயிற்றுநோய் மண்டைக் கிறுகிறுப்பு காய்ச்சல் இருமல் முதலிய நோய்களால் அடுத்தடுத்துத் துன்புறுத்தப் பட்டுக் கல்வியில் தேர்ச்சிபெறாது ஒழிதலுடன், மெலிந்து நரைத்துப் பழுத்து ஆண்டு முதிரா முன்னரேயும் மாண்டு போகின்றார்கள். ஆதலால், இரவில் வயிறுநிறைய உண்டபின் ஓதுதலும் ஆகாது, ஒன்பதரை மணிக்குமேல் விழித்திருந்து பயிலுதலும் ஆகாதென்று கடைப்பிடிக்க.

ஆலமரமும் நாணலும்

ஓர் ஆற்றங்கரையில் ஓங்கி வளர்ந்து அடிபெருத்த ஓர் ஆலமரம் இருந்தது; அதன் அருகே சில நாணற்புற்களும் வளர்ந்திருந்தன. அவ்வாற்றில் வெள்ளம்பெருகியோடும்போது, அந்நீரோட்டத்தின் வழியே அந் நாணற் புற்களும் வளைந்து கொடுத்து, வெள்ளங் குறைந்தபின் முன்போல் நிமிர்ந்து நிற்கும். அங்ஙனமே பெருங் காற்று வீசும்போதும் அது வீசுமுகமாகவே அப்புற்கள் தலைவளைந்து கொடுத்துக் காற்றுத் தணிந்தபின் முன்போலவே தலைநிமிர்ந்து நிற்கும். இதனை அருகிருந்துகண்ட ஓர் ஆலமரமானது அந்நாணற்புல்லைநோக்கி எளனஞ்செய்து, "நீங்கள் ஏன் என்னைப்போல் தலைநிமிர்ந்து நில்லாமல் நீருக்குங் காற்றுக்குந் தலைவளைந்து கொடுக்கின்றீர்கள்?" என்று வினவியது. "ஐயா, உங்களைப்போல் எங்களுக்கு உடம்பில் வலிவில்லை; ஆகையால், தலைவளைந்துகொடுப்

பதன்றி வேறு என்செய்யவல்லோம்!" என்றன நாணற்புற்கள். அச்சொற்கேட்டு அவ்வாலமரந் தன் வலிமையை வியந்து இறுமாந்து நின்றது. பின்னர்ச் சிலநாளில் ஒருபெரும் புயற்காற்று வீச, அவ்வாற்றில் வெள்ளமும் பெருகிவந்தது. அப்போது அவ்வாலமரம் வெள்ளத்தால் வேர்கள் மேலேகிளப்பப்பட்டுங், கிளைகள் காற்றால் அலைக்கப்பட்டுங் கீழே சாய்ந்துவிழுந்தது. நாணற்புற்களோ அவையிரண்டுக்குந் தலைவளைந்துகொடுத்து, அவை ஓய்ந்தபின் என்றும்போல் தலைநிமிர்ந்து நின்றன.

ஆகவே, இறுமாப்புடையவர்கள் தமக்குமேற்பட்ட வலிமையுடையவர்களால் தலைதாழ்த்தப் படுவார்கள் என்பதும், பணிவாய்நடப்பவர்கள் எல்லாராலும் பாராட்டப்பட்டு என்றுஞ் சிறந்தநிலையி லிருப்பார்கள் என்பதும் இதுகொண்டு அறிந்துகொள்க,

ஒரு நாயின் அரிய செயல்

இவ்விந்தியநாட்டின்கண் உள்ள இரெயிப்பூருக்குப் பதினெருகல் தொலைவிலே ஒருநாயினுக்கு எடுக்கப்பட்ட ஒரு சிறு கோயில் உண்டு. அதனுள்ளே ஒருநாயின் சிறுவடிவம் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதனை அங்குள்ள அவ்வூரவர்கள் போற்றி வருகின்றனர். அக்கோயில் அமைக்கப்பட்ட வரலாறுஇது: கூவிவிற்கும் வணிகன் ஒருவன் தனக்குக் கடன் கொடுத்த ஒருவனுற் கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்படி ஒருநாள் நெருக்கப்பட்டான். வணிகன் அப்போது தன் கையிற் பொருள் இல்லாமையால் தன்னுடைய நாயையும் ஒருபொன் கழுத்துப்பட்டிகையையும் அக்கடனுக்கு ஈடாக வைத்துவிட்டுப், பணங்கொண்டுவருதற்காகத் தன்ஊர்க்குப்போனுன்.

பிறகு சிலநாட் சென்றன. ஒருநாள் இரவில் திருடர்கள் கடன் கொடுக்கும் அச் செட்டியாரது இல்லத்தி னுள்ளே நுழைய, அதுகண்டநாய் அத்திருடர்களை நோக்கிக் குலைத்தது. திருடர்கள் அந்நாய்க்கு வேண்டிய இறைச்சியுணவினை அதன்

முன்னே எறிந்தும், அஃது அவ்வுரையினை ஒருபொருட்படுத்தாது மீண்டும் மீண்டுங் குலைக்கலாயிற்று. இதற்குள் அத்திருடரிற்சிலர் அச்செட்டியாரது பணப்பெட்டியைத்திறந்து, அப்பொற்கழுத்துப் பட்டிகையையும் பிற நகைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு ஓடமுயன்றனர். ஆனால், அந்நாயோ அவர்களை ஓடவிடாமல் மறித்துக் குலைத்துப் பேரிரைச்சல் இட்டமையால், அவ்வீட்டவர்களும் அண்டை அயலாரும் விழித்து ஓடி வந்து அத்திருடர்களைப் பிடித்துக்கொண்டனர். அச்செட்டியாருந் தம்முடைய நகைகளை மீண்டும் பெற்றனர். இதனால் மிகவுங் களிப்படைந்த அச்செட்டியார் அந்நாய் செய்த உதவியைப் பெரிதும்வியந்து, அந்நாயின் தலைவன்பட்டகடனை விடுவித்து, அங்ஙனந் தாம் விடுவித்ததனை ஒருதுண்டுக் கடிதத்தில் வரைந்து, பின்னர் அக்கடிதத்தினை ஒருசுருளாக்கி அதன் கழுத்திற்கட்டி, அந்நாயினையும் விடுதலை செய்தனர்.

விடுபட்டநாய் இரவெல்லாம் மகிழ்ந்தோடிவந்து விடியற்காலையில் தன்தலைவன் இருக்கும் இடத்தண்டை அடைந்தது. அதனைக்கண்ட அதன்றலைவன் "கடைகெட்டநாயே, நான் கொடுக்கவேண்டிய கடனை வந்துதீர்க்குமுன் நீ என் இங்கு ஓடிவந்தாய்?" எனச் சினந்து ஒரு தேங்காய்ப்பருமனுள்ள ஒருகருங்கற் றுண்டையெடுத்து அதன்மேல் உரமாய்வீசினான். அக்கல்லெறிபட்டதும் அந்நாய் சுருண்டுவீழ்ந்து அலறி இறந்தது.

அதன்பின் அத்தலைவன் அந்நாயின் கழுத்தில் ஒருகடிதச்சுருள்கட்டியிருக்கக்கண்டு, அதனைப் பதைபதைப்புடன் அவிழ்த்துப் பார்க்க, அது தமக்குச்செய்த பேருதவியையும், அதனாற் கடனைவிடுவித்து அந்நாயையும் விடுதலை செய்வித்த தமதுமகிழ்ச்சியையும் அச்செட்டியார் எழுதியிருத்தல்நோக்கி, அவன் தன் நன்றியறிவுமிக்க நாயை ஆராயாமல் விரைந்து கொன்ற பிழையை நினைந்துநினைந்து ஆற்றாது நெஞ்சம் நெக்

குருகளானன். பின்னர் அதன் நன்றியை நினைவுகூர்தற்கு அறிகுறியாகவே அதற்கொரு சிறகோயிலுங் கட்டிவைத்தான்.

ஒருதாயின் நல்லெண்ணம்

ஊமையுஞ் செவிடுமாயுள்ள ஒருபெண்மகள் ஒருவனுக்கு மணஞ்செய்விக்கப்பட்டுச் சில்லாண்டுகளில் ஒரு பெண்மகவினை ஈன்றாள். தான் பிறர்பேசுவதைச் செவியினாற் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளுதல்கூடாவிட்டாலும், பிறர்தம்வாயின் இதழ்களை அசைத்துப் பேசுவதுபோல் தான்பேசுதல்இயலாவிட்டாலுங், காதினாற் கேட்பதும் வாயினாற் பேசுவதும் நலஞ் சிறந்தனவாக இருக்கவேண்டுமென்றுந், தனக்கு அவ்விரண்டும் இல்லாதது ஒரு பெருங் குறைபாடேயென்றுந் தனக்குள் எண்ணிவந்தாள். ஒருநாள் அவள் தான் ஈன்ற மகவினைத் தொட்டிலிற்கிடத்தி அதன்பக்கத்தே அமர்ந்திருக்கையில், தன்னைப்போலவே தன்பிள்ளையும் ஊமையுஞ் செவிடுமாயிருக்குமோ, அல்லது மற்றவர்களைப் போற் பேசவுங்கேட்கவும் வல்லதாயிருக்குமோ என்று ஐயுறவுகொண்டு கவலைப்படுவாளானாள். தன்மகவு வளர்ந்து நடமாடும்போதன்றோ அது பேசவுங் கேட்கவும் வல்லதென்பதை அவள் குறிப்பாக அறியக்கூடும். ஆனால், அதுவரையில் தன்மகவின்நிலையை அறியாமலிருத்தல் அவளால் இயலுமோ! மனந்துடிக்கின்றது! என் செய்வாள்! பாவம்! முடிவாக அவள்உள்ளத்தில் ஒன்றுதென்பட்டது. உடனே தன்அருகாமையிற் கிடந்த ஒருகுழவிக்கல்லை யெடுத்துக்கொணர்ந்து, தன்மகவு உறங்குந் தொட்டிலின்பக்கத்தே நிலத்தின்கண் திடுமென எறிந்தாள். எறிந்த அக்குழவிக்கல் நிலத்திற் றாக்கியெழுப்பிய பேரோசைகேட்டு உறங்கியமகவு திடுக்கிட்டுவிழித்து வாய்திறந்து அழுதது. அக்குறிப்பினைக்கண்ட அத்தாய் தான் ஈன்றமகவுக்கு ஓசையைக் கேட்குஞ்செவியுணர்வுங், கேட்டு வாய்திறந்துஅழுதமையால்

வாயாற் பேசுந்தன்மையும் உண்டென்பதறிந்து மகிழ்ச்சியாற் கண்ணீர் சிந்தினள்.

ஒரு கௌதாரியுங் குறவனும்

ஒருகால் ஒருகுறவன் ஒருசிறு காட்டின்கண் வைத்த கண்ணியில் ஒருகௌதாரிப்பறவை அகப்பட்டுக்கொண்டது. அதனை அவன் அந்தக்கண்ணியினின்றும் எடுத்துத் தன் உணவுக்காகக்கொல்லப்போகையில், அஃது அவனைநோக்கி, "ஐய, என்னைக்கொல்லாமல் விட்டுவிடு! யான் உனக்கு வேலைக்காரனாயிருந்து மற்றைக் கௌதாரிப்பறவைகள் கூட்டங்கூட்டமாய்வந்து உனதுவலையில் அகப்பட்டுக் கொள்ளும்படி செய்வேன்" என்றது. அதுகேட்ட அக்குறவன், "நின்நண்பர்களை எல்லாங் கொன்று, நீமட்டும்உயிரோடிருக்க எண்ணுகின்றாய்; ஆதலால், நீ விரைந்தொழியக்கடவாய்" என்று விடைபகர்ந்தனன்.

ஒரு பெண்பிள்ளையும் பெட்டைக்கோழியும்

நாட்டுப்புறமொன்றில் ஒருமாது பெட்டைக்கோழிபொன்றனை வளர்த்துவந்தாள். அக்கோழி நாடோறும் ஒருமுட்டையிட்டுவந்தது. இதுகண்ட அப்பெண்மகள், "எனது கோழி நாடோறும் ஒருமுட்டைதான் இடுகின்றது; இனி அது நாள் ஒன்றுக்கு இரண்டுமுட்டை யிடும்படி செய்வேன்" என்று தனக்குட் சொல்லிக்கொண்டு பிறகு ஒவ்வொருநாளும் முன் கொடுத்ததற்குமேல் இரண்டத்தனைமடங்கு வாற்கோதுமை அதற்கு இரையாகக் கொடுக்கத்தலைப்பட்டாள். இங்ஙனம் அவள் மிகக்கொழுமையான தீனி கொடுத்துவரவே, அப்பெட்டைக்கோழி தன் உடம்பினுள்ளே கொழுப்பு மிகுதியாகவளரப்பெற்று, ஒருமுட்டைதானும் ஈனமல் மலடாய்ப்போயிற்று.

சுருக்கமான நல்லறிவு

விலையுயர்ந்த கொழுமையான உணவுகளையே மிகுதியாய்த் தின்றுவந்தமையாற், கை காற் பிடிப்புநோய் கொண்டு வருந்திவந்த ஒருவர் தமதுநோய்க்கு மருந்துகேட்கும்பொருட்டுப், புகழ்பெற்ற மருத்துவர் ஒருவர்பாற் சென்றார். சென்று அவர்க்குத் தமது நோயின்தன்மையை எடுத்துரைக்க, அது கேட்ட அம்மருத்துவர், "நீர் நாடோறும் ஆறு அணவுக்கு மேற்படாத உணவு கொண்டால் அந்நோய் தீரும்" என்று மொழிந்தார்.

நரியுஞ் சேவலும்

ஒருகால் ஒருநரி சேவல் ஒன்றிருக்கும் இடத்தண்டை வந்து, அதனைப் பிடித்துக் கொண்டுபோவதற்குச் சூழ்ச்சிசெய்தது. உடனே தன் அறிவிற்பட்டபடி அது சேவலைநோக்கி, "உன் தந்தை பாட்டுப்பாடத் தெரிந்ததுபோல, உனக்குப் பாடத்தெரியுமா வென்று அறிய விரும்புகின்றேன்" என்றது. அவ்வாறு அதுசொல்லியதைக் கேட்ட சேவல் உடனே தன் கண்களை மூடிக்கொண்டு கூவிப்பாடத் தொடங்கிற்று. அது கண்மூடிய நேரத்தில் நரி அதன்மேற்பாய்ந்து அதனைக்கௌவி எடுத்துக் கொண்டு ஓடலாயிற்று. அவ்வூரில் உள்ளவர்கள் அதனைக்கண்டு, "ஐயோ! நரிசேவலைத் தூக்கிப்போகின்றதே!" எனக் கூவினர். அப்போது சேவல் நரியைவிளித்து, "ஐய, ஊரார் சொல்வதை நீங்கள் அறியவில்லையா? தமக்குஉரிய சேவலை நீங்கள் எடுத்துச் செல்கின்றீர்கள் என்கின்றார்களே. யான் உங்களுக்கு உரியேனன்றி அவர்களுக்கு உரியேன் அல்லன் என்பதை அவர்கட்குச் சொல்லுங்கள்" எனப்புகன்றது. அங்ஙனம் அதுபுகன்றபடியே நரி தன்வாயைத்திறந்து, "இஃது எனக் குரியது. உங்களுக்குஉரியதன்று" எனக்கூறவே, சேவல் நரியின்வாயினின்றுந் தப்பிப் பறந்துபோய் ஒருமரத்தின்மேல்

அமர்ந்தது. அமர்ந்து, "யான் அவர்களுக்கு உரியேனன்றி, நினக்கு உரியேன் அல்லன்" எனக் கரைந்தது. ஆகவே, நிலை பறியாமற் பேசுவது பிசகென்பது இதனால் அறியப்படும்.

கடல்

பழைய தமிழ் நூல்களிற் கடலையுங் கடல் சார்ந்த நிலத்தையும் 'நெய்தல்' என்று அறிவுடையோர் வழங்கியிருக்கின்றனர். கடல் என்னுஞ்சொற் கட்பார்வையினைக் கடந்துநிற்பது என்னும் பொருளைத்தரும். கடலினது எல்லை அதனைநோக்கு வாரது கண்ணுக்குப் புலனாகாமையின், அஃது அங்ஙனம் பெயர்பெறலாயிற்று.

இனிக், கடலானது எந்நேரமும் பேர் இரைச்சல் இடுவது பற்றி 'ஆர்கலி,' 'நரலை,' 'குரவை,' 'அழுவம்' என்றும், பரந்திருப்பதுபற்றிப் 'பரவை' என்றும், ஆழ்ந்திருப்பதுபற்றி 'ஆழி' என்றும், உப்புநீர் உடைமை பற்றி 'அளக்கர்', 'பௌவம்,' 'உவரி' என்றும், மழை முகிலை உண்டாக்குதல் பற்றிக் 'கார்கோள்' என்றும், மழைநீர் ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் மூன்றுக்குங் காரணமாதல் பற்றி 'முந்நீர்' என்றும் பலசொற்களால் வழங்கப்படுகின்றது.

கடற்காட்சியினைக் காணல்வேண்டினாற் சென்னை, நாகை, திருச்செந்தூர், தென்குமரி முதலான பட்டினங்களின் கடற்கரையோரங்களிற் சென்றிருந்து காணல்வேண்டும். விடியற் காலையிலே ஞாயிறு கிழக்கே தளதளவென்று எழும்போது உண்டாகுங் கடலின் தோற்றம் பெரிதும் உள்ளத்தைக்கவருந் தன்மையதாய்ப் பொலிகின்றது. பகலவன் எழுதற்கு முன் நீலநிறமாயிருந்த ஆர்கலியின் நீர்ப்பரப்பு அவனதுஒளிபாய்ந்த அளவிற் பச்சென்ற நிறமுடையதாக மாறி மிளிர்கின்றது; ஞாயிற்றின்கதிர்கள் அதன்மேற் றுள்ளுவதுபோற் காணப்படுகின்றன. கடலின்பரப்புங் கீழ்பால் வானும் ஒருபெருவிளக்க

முடையதாய்த்திகழ, அவை இரண்டன் ஓரங்களும் பொருந்தும் இடத்தே கதிரவன் நெருப்புத் திரளைபோற் றோன்றுங் காட்சி, இவ்வுலகமே தன்வாயைத் திறந்து தன் அகத்திருந்த ஒருபெருந் தீக்கட்டியினைக் கக்குதல்போ லிருக்கின்றது.

அப்போது கடல்நீர் குன்றின் குவடென உயர்ந்து, பிறகு சுருண்டு கீழ்விழுங்கால் வெள்ளை வெளேல் என்ற அலைகளை யுண்டாக்க, அவ்வலைகள் ஒவென இரைந்துவருதலைப் பார்க்கும்போது, அவை, போர்முனையில் வரிசைவரிசையாக நிறுத்தப்பட்ட வெள்ளைக்குதிரைகள் தம்முடைய கழுத்திலிருந்து தொங்கும் வெள்ளிய கூந்தல் அலையஅலையக் கனைப்பொலி யுடன் பாய்ந்து வருவதுபோல் தோன்றுகின்றன.

அந்நேரத்தே பாய்கட்டிக் கப்பல்களும் நீராவிக் கப்பல்களுங் கரைகாணப்படாத அப்பரவையினூடு தன்னந்தனியே செல்லுதலைக் காண்கையில், நமதுள்ளத்தே ஒருவியப்பும் அச்சமும் உண்டாகின்றன! எல்லையும் ஆழமுந் தெரியாத இப் பெருநீரிலே இம் மரக்கலங்கள் எங்ஙனம் எல்லைகண்டு செல்கின்றன! இவைதம்மை எல்லைகண்டு செலுத்தி அப்பாலுள்ள காடு நகரங்களுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும் மீகாமனுடைய கருத்துங் கூர்த்த அறிவும் உணர்ந்து பார்க்குங் காற் பெரு வியப்பினை விளைக்கின்றன அல்லவோ! ஆழமும் அறியாமற், காற்றுக்கும்மழைக்கும் உள்ளாகிக், கடவுளையன்றிவேறே தொருதுணையும் இல்லாமற் செல்லும் அக்கப்பல்களைக் காணும்போது அச்சமும் உண்டாகின்றது. கரையிலிருந்து நோக்குவார்க்கே இத்தகைய வியப்பும் அச்சமுந் தோன்றுமானல், நடுக்கடலிற் கப்பலிலிருந்து சுற்றி ஒரே வெள்ளக்காடாயிருத்தலை நோக்குவார்க்கு இன்னும் எத்தனைவியப்புந்திகிலும் உண்டாகாநிற்கும். ஒருகால் யாம் தூத்துக்குடியிலிருந்து கப்பலேறிக் கொழும்புமாநகர்க்குச் செல்லா நிற்கையில் இத்தகைய நிகழ்ச்சியால் எமது நெஞ்சம் அசைவுண்டது. யாம் கப்ப

லேறிய நேரம் மாலை. கப்பல் துறைமுகத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் நள்ளிரவிலெழுந்து கடலையும் வானத்தையும் நோக்கினேம். வானில் வெண்டிங்கள் நிலவொளி விரித்து வயங்கியது அவ்வொளி பட்டுக் கட்புலனுக்கு விளங்காநின்ற கடலிடமெல்லாந் தூய வெண்பட்டாடை விரிக்கப்பட்டாற்போல் வெளேலென ஒளிர்ந்தது. ஆ! அக்காட்சியின் வனப்பை என்னென்பேம்! அதனைக் கண்டு வியந்த வண்ணமாய்ச் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தி எட்டிநோக்கத், தொலைவிலுள்ள பௌவத்தின் பரப்பு வரவர மங்கலாய் இருளாவெனத்தோன்றியது! அருகிற் காணப்படும் நிலவொளிப் பரப்பிலிருந்து, தொலைவிற்றோன்றும் இருள்மிகு பரப்பினுட் கப்பல் தனியே விரைந்துசெல்லுஞ் செலவினைக் கண்டு எமதுள்ளத்தே முன்னறியாத ஒருநடுக்கந் தோன்றியது! யாம் ஏறியிருந்த அக்கப்பலின் தனிமையையும், அதனுள்ளிருக்கும் எமது தனிமையையும் நினைந்து, அந்நேரத்தில் எல்லாம்வல்ல ஆண்டவன் துணையை யன்றி வேறேதும் இல்லாமை கண்டு எமதுநெஞ்சம் நெக்குருகியது! கடவுள்நம்பிக்கை யில்லாத அறிஞர் எவரேனுங் கப்பலேறிச் செல்வாராயின், அவர்க்குக் கடவுள்நம்பிக்கை தானே உண்டாகுமென அப்போது நன்குணர்ந்தேம். ஆராய்ச்சியும் அறிவும் இல்லாமல் விலங்கினங்களைப்போற் கப்பலேறிக் கடல் கடப்பாரைப் பற்றி இங்கே நினைக்கவேண்டுவதில்லை. ஆராய்ச்சியும் அறிவும் உணர்வெழுச்சியும் உடையாரே மரக்கலச் செலவால் அறிவும் இன்பமுங் கடவுள்நம்பிக்கையும் எய்துவரென் றுணர்தல் வேண்டும்.

இன்னுங், கடலூர்க்கு அருகாமையிலுள்ள ஓர் உயர்ந்த மலைமேலேறிக் கடற்பரப்பினையும், அதனையடுத்த துறைமுகப் பட்டினத்தையும் நோக்குவார்க்கு, இறைவன் வகுத்த இயற்கைக் கடலமைப்பும், மக்கள் வகுத்த ஒரு பட்டினத் துறைமுகச் செயற்கைஅமைப்பும் ஒருங்கு இணைந்து, ஒருபெரும்

புதிய காட்சியினைப் பயந்து, அவரது உள்ளத்தினை இன்னும் ஆழ்ந்தநினைவிலே புகுத்தாநிற்கும். இறைவன் வகுத்த இயற்கையமைப்புகள் எங்ஙனம் அழகும்பயனும் வாய்ந்து திகழ்கின்றனவோ, அங்ஙனமே மக்கள் எழுப்பிய உயர்ந்த மாட மாளிகைகளுந் தொழில் நிலையங்களும் அவைதம்முட்பல வற்றின் கொடுமுடிகளுங் காட்சிக்கினியவாய்ப் பயன்சிறந்து திகழாநிற்கின்றன. இதனை நுண்ணிப்பார்க்கையில் மக்களின் அறிவும் முயற்சியுங் கடவுளின் அறிவுமுயற்சிக்கு ஒருபுடை யொத்த தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தனவாகவே தோன்றுகின்றன. இயற்கைப்பொருளியக்கங்கள் ஒரோவொருகால் மக்களின் அறிவுமுயற்சியைச் சீர்குலைத்துச் சிதைப்பனவாய் இருப்பினும், அவற்றிற்கஞ்சித் தமது முயற்சியைக் கைசோரவிட்டு அறிவு குன்றிப்போகாமல், அவர்கள் மேன்மேல் அறிவு மிகப்பெற்று, அதனால் அரியபெரிய முயற்சிகள் செய்து அவற்றொடு போராடி வெற்றிகொண்டு நிற்கும் பேராண்மை, மலைமேலிருந்து இவ்விரு வேறு அமைப்புகளையும் நோக்குதலால் நங் கட்புலனெதிரே நன்கு விளங்காநிற்கின்றது. அங்கும் இங்குமாய் அலையுங் கடலின் எதிரே, உயர்நிலைமாடங்களுந் தொழில் நிலையங்களும் அலைவின்றி வீறிநிற்குங் காட்சி அறிவுடை மக்களின் அசையாவுள்ளப்பான்மையினை அறிவிக்கின்றதன்றோ?

இனிக், கடலின் பரப்பு, இந்நிலத்தின் பரப்பைவிட மும்மடங்கு பெரிதாயிருக்கின்றது. ஆனதனாற்றான் தமிழ் மக்கள் அதனைப் 'பரவை' என்று வழங்கிவருகின்றனர். நிலத்தைவிட நீரின் அளவு இத்துணை மிகுதியாய் இருக்கவேண்டுவது என் என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால், நிலம் வன்பொருளாயும் நீர் மென்பொருளாயும் இருத்தலினாலும், நிலத்தின்கட் பயிராகும் பயிர் பச்சைகள் முதற் சிற்றுயிர்கள் பறவைகள் விலங்குகள் மக்கள் ஈறான எண்ணிறந்தகோடி யுயிர்களின் உயிர்வாழ்க்கைக்குங் கடலின்கண் உயிர்வாழும் அளவிறந்த

கோடி உயிர்களின் உயிர்வாழ்க்கைக்கெல்லாம் நீரின் உதவியே இன்றியமையாததாய் இருத்தலினாலும், நிலமானது தன்னளவில் மாறாமல் நிற்க நீரானது நிலத்தினுட் சுவறுவதொடு மீண்டும் மழையாய் இறங்குதற்கு ஆவியாகமாறி வானின்கண் முகிலாய் உலவவேண்டியிருத்தலினாலும், நிலத்தை வளமுடையதாக்கி உயிர்களைப் பல்கச்செய்யும் நீர், நிலத்தினும் மிகுந்த அளவினதாக இறைவனால் அமைத்துவைக்கப்பட்டதென்று உணர்தல் வேண்டும்.

இனிக், கடலைவிட ஆழத்தின் மிக்கதொரு நீர்நிலை எங்கும் இல்லாமையால், 'ஆழி' என்னும் பெயர் கடலுக்குரியதொன்றாகப் பண்டுதொட்டுத் தமிழில் வழங்கிவருகின்றது. நமது இவ்விந்திய நாட்டை யடுத்திருக்கும் "இந்தியமாக்கடல்" பெரும்பான்மையான இடங்களிற் பன்னீராயிர அடி அல்லது சிறிதேறக்குறைய இரண்டேகால் மைல் ஆழமுடையதாக இருக்கின்றது; மற்றுச் சிற்சில இடங்களிலோ அஃது இரண்டேகால்மைலுக்குமேல் நாலேகால்மைல் வரையில் ஆழமுடையதாக ஆராய்ந்தறியப்பட் டிருக்கின்றது. சாவகத் தீவுக்குத் (Java) தென்னண்டையிலுள்ள கடற்பகுதியோ நாலேகால் மைல் ஆழமுடைய தொன்றாக ஆராய்ச்சி வல்ல ஆசிரியரால் அளந்து காணப்பட்டிருக்கின்றது. இனி, இவ்விந்தியமாக்கடலினும் ஆழமுடையது "அட்லாந்திக்" மாக்கடலேயாம்; தென் அமெரிக்காவுக்கும் வட அமெரிக்காவுக்கும் இடையிலேயுள்ள மேல் இந்தியத் தீவுகளின் வடக்கே நிற்கும் இம்மாக்கடற் பகுதியின் ஆழம் சிறிதேறக்குறைய நாலேகால்மைல் ஆகும். இனி, இப்பெருங்கடலினும் ஆழம் வாய்ந்தது "அமைவுப் பெருங் கடலே" யாகும். இஃது அமெரிக்காப்பெருந்தேயத்திற்கும், ஆசியா ஆத்திரேலியாப் பெருந்தேயங்கட்கும் இடையிலே நிற்கின்றது. இது சிற்சில இடங்களில் ஐந்துமைல் ஆறுமைல் ஆழமும் வாய்ந்ததொன்றாக அளந்தறியப்பட்டுள்ளது. இன்

னும் இஃது எவ்வளவு மிகுதியான ஆழமுடைய தென்பதனை முற்றும் அளந்து காண்டல் இயலாததாய் இருக்கின்றதென ஆராய்ச்சி வல்ல ஆசிரியர் நுவல்கின்றனர். எனவே, இந்நில வுலகத்தைச் சூழ்ந்த பேராழியின் ஆழம் ஆறுமைல் வரையிற் செல்வதென்பது நன்கறியப்பட் டிருத்தலால், அக்காரணம் பற்றி அதனை 'ஆழி' யென வழங்குவது பெரிதும் பொருத்த முடைத்தாதல் காண்க.

இனிக், கடலின்கண் உள்ள நீர் உப்பாயிருத்தல் என் என்றறிய அறிஞர் சிலர்க்கு அவா எழும். கடலுக்கு மிக அருகாமையில் உள்ள சில கிணறுகளில் தீஞ்சுவைத் தண்ணீர் கிடைப்பதாயிருக்க, அவற்றை யடுத்திருக்குங் கடலில்மட்டும் உப்பு மிகுந்திருத்தல் வியக்கத்தக்கதன்றோ? இவ் வேறுபாட் டிற்குக் காரணம் என்னையென்று ஆராய்ந்து பார்த்தாற், கட லின்நீர் மேல்நீராயிருப்பதும், அதனை யடுத்துள்ள நல்ல கிணற்றுநீர் கீழ்நீரா யிருப்பதுமேயா மென்பது புலனாகும். நிலத்தின் பல பகுதிகளிலும் மலைகண்மேலும் பெய்த மழை நீர் ஆங்காங்குள்ள பலவகை யுப்புகளையுங் கரைத்தெடுத்து ஆறு களின் வழியே கொணர்ந்து கடலின்கட் சேர்த்துவிடுகின்றது; விடவே, கடன்மேல் நிற்கும் நீர் உப்புடையதாகின்றது. மற் றுக், கடலடுத்த கிணற்று நீரோ கிணற்றின் அடிப்படையி லிருந்து மேலே சுரப்பது; அவ்வடிப்படையிலுள்ள நிலம் உப் பில்லாததாயின் அதன்கட் சுவறிய மழைநீருந் தூயதாய் இன் சுவை மிகுந்து பருகுதற்குப் பயன்படுவதாய் நிற்கும். அவ் விருவகை நீரும் வேறுபடுதற்குக் காரணம் இவையேயாதல் கண்டுகொள்க. கடல் நீரில் எழுவகையுப்புகள் கரைந்து கலந் திருக்கின்றனவென்று அறிஞர்கள் பகுத்துணர்ந்திருக்கின்றார் கள். இங்ஙனமாகக் கடல் உப்புநீர் உடையதாதல் பற்றியே, அஃது 'அளக்கர்,' 'உவரி' முதலிய பெயர்களால் வழக்கப் பட்டு வருகின்றது. இவ்வாறெல்லாந் தமிழ் மக்கள் பண்டு

தொட்டுக் கடலுக்குவழங்கிவரும் பலபெயர்களைக்கொண்டு, அவர்கள் இவ் வையஞ்சூழ்ந்த கடலின் இயற்கைத் தன்மைகள் பலவும் நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்தவர்களாதல் தெளிந்து கொள்ளப்படுமென்க

கல்வியும் ஓய்வும்

"கல்வி கற்பவர்களுக்கு இடையிடையே ஆறியிருத்தலும் ஓய்ந்திருத்தலும் பயன்தருவனவாகும். மக்களின் மனமானது, வளைக்கப்படாதவரையில் வலுவுடையதாயிருக்கும் ஒரு வில்லின் தன்மையை யொத்ததாயிருக்கின்றது. என்றாலும், ஒருவன் தன் உள்ளத்தின் ஓட்டத்தை எப்போது தடுத்தாளல் வேண்டும், அல்லதை அதனை எப்போது விடுத்தாளல் வேண்டும் எனப் பகுத்துணர்ந்து நடக்கின்றானே அதுதான் அவனது உணர்வுக்குச் சிறந்த தன்மையாகும். இருவகையிலும் ஒரு கட்டுப்பட்டு நடவாமல் மிகு மும்முரமாய் நடக்கும் ஓர் ஆண்மகனை யான் அறிவேன்; அவனுக்கு நடுப்பட்ட நிலைமையென்பதொன்றில்லை; தான் செய்யுங் கல்விப்பயிற்சியை எப்போது விட்டுவைக்கவேண்டும், மறுபடியும் எப்போது தொடங்கவேண்டுமென்னும் அறிவும் அவனுக்கில்லை. அவன் ஏதாவதொன்றை எழுதப்புகுந்தானாயிற், பகற்பொழுதோடு இராப்பொழுதினையும் ஒருங்குசேர்த்துக்கொண்டு, தானுகவே களைத்துக் கீழ்விழும் வரையில், தன்னை நெருக்கிப் பிழிந்தபடியாய்ச் சிறிதும் ஓய்வெடாது அதனைச் செய்வன். பிறகு அதனைவிட்டு வேறு முகமாய்த் திரும்புவனாயின், எல்லா வகையான விளையாட்டுகளிலும் அவன் ஒரு வரைதுறையின்றிப் புகுந்து ஈடுபட்டிருப்பன்; மீண்டும் அவன் நூல்களைக் கையில் எடுக்கும்படி செய்வது எளிதிற் கூடுவதன்று; என்றாலும், எப்படியோ அவன் திரும்ப நூல் ஓதத் தொடங்குவனாயின், அம்முயற்சியில் வரவர அழுந்தி அதனோடு உருகி ஒன்றுபட்டுப் போவன்;

அப்போது அவனுடைய அறிவாற்றல்கள் முற்றும் புதுக்கப் பட்டுத் தோன்றும்; தன்னளவுக்கு மிஞ்சியே தான் விழைந்த தனைச் செய்திடுவன் அங்ஙனம் மட்டுப்படாது செல்லுத லால், அவனது கல்விப் பயிற்சியையும் அளவுபடுத்துதல் எலாது. தனக்குள்ள அறிவாற்றல்களை எவ்வாறு ஒழுங்கு படுத்தல் வேண்டும், அவற்றை எவ்வாறு அளவுபடுத்தி நடப் பித்தல் வேண்டும் என்பதனை அவன் எட்டுணையும் அறியான்; அவனது மட்டுப்படா ஆற்றல் அவனுக்கே மாறாய் நின்றது. அவன் அறிவில் வல்லவனாயிருந்த தொன்றுமட்டும் அன்று; பேசுதலினும் எழுதுதலினும் அவனை ஒப்பாரும் மிக்காரும் எவருமே யில்லை. எனினும், அவனது கூர்த்த அறிவு வெளி யே புலப்படுவதில்லை; அது புலப்படுவது ஒரு குற்றமாக அவ னது பகுத்தறிவுக்குத் தோன்றியது; ஏனென்றால், ஒளிக்கப் பட்டதைவிட ஒளிந்திருப்பதே நீங்கு பயப்பது. அவன் தான் பேசும் மொழிகளை உழைப்பெடுத்துப் பேசுவதில்லை; கட்டாய மாக இருந்தால் அல்லாமல், அல்லது ஏதேனும் ஊதியம் வரு வதாய்க் காணப்பட்டால் அல்லாமல், அவன் தான் வழக்க மாய்ப் பேசும் பெரும்பாட்டையை விட்டுப் பிசகிப்போவ தில்லை. எதனாலெனின், தான் பேசும் பொருளை விளக்குதற் குத் துணையாயினல்லது, வெறும் வனப்புக்காக உவமை உருவ கங்களைக் கட்டிச்சொல்லுதல் ஆகாதென்பது அவன் கருத்து. ஒழுங்காக இருக்கவேண்டுவதொன்றனைத் திரிபு செய்தலும் பிணித்தலும் அளவுக்கு மிஞ்சி வெறிபிடித்தவர்தஞ் செய்கை யேயாமென்று அவன் எண்ணினான்.

வறுமை

"வறுமையானது தகாத செயல்களைச் செய்யும்படி மக் களை ஏவுகின்றது; ஆயினும், நேர்மையுள்ளவர்கள் அத்தகைய செயல்களைச்செய்தல் ஆகாது. வறுமைவந்த காலத்திலேதான்

அவர்கள் தமது மனநிலையை உரப்படுத்துதல் வேண்டும். ஒருவன் பசித்து வருந்தினாலும் பிறரைச் சார்ந்து பிழைத்தல் தக்கதன்று

வாழ்க்கையே நாடகம்

"நமது உயிர்வாழ்க்கை முழுதும் ஒரு நாடகமே எனக் கருதுகின்றேன். அதில் ஒவ்வொருவனுந் தன்னை மறந்து பிறனொருவனைப்போல் நடக்கப் பாடுபடுகின்றான். நாம் நம்முடைய உண்மை நிலைக்குத் திரும்பமாட்டாதவர்களாய்ப் பிறரைப்பார்த்து அவர்களைப்போல் நடப்பநிலையே உறைத்து நிற்கின்றோம். இஃது எதனை ஒத்திருக்கின்றதென்றால், இளஞ் சிறார் தெற்றுவாய் உடைய சிலரைப்பார்த்து, அவரைப்போல் தாமுந் தெற்றித்தெற்றிப் பேசுதலையே ஒத்திருக்கின்றது. அங்ஙனம் அச்சிறுவர் தெற்றித் தெற்றி நெடுகப் பேசிவரவே, சிறிது காலத்தில் அவர்களுந் தெற்றுவாய் உடையராகின்றனர். முதலிற் பழகிய அத் தீயபழக்கம் பின்னர் எக்காலும் மறக்கப்படாத வேறோர் இயற்கையாய் விடுகின்றது." என்று நாடக நூலாசிரியரொருவர் (Ben Jonson) அறிவுரை புகல்கின்றார்.

ஒரு கிண்ணந் தண்ணீர்

முதலில் ஆடுமேய்க்கும் இடையனாயிருந்து பின்னர்க் கடவுளின் திருவருளால் அரசியல் நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டுச் செங்கோல் செலுத்திய பண்டைக்காலத்து மன்னன் ஒருவன் (David), தன்மேற் பகைகொண்ட வேறொரு கொடுங்கோன் மன்னனாலும் நாகரிகமில்லாக் கொடிய ஒரு கூட்டத்தாராலும் இருபக்கமுந் துன்புறுத்தப்பட்டு, அதனால் தனது அரச வாழ்க்கையைத் துறந்து, தன் அருமைப் பெற்றோர்களைப் பாதுகாவலான ஓரிடத்திற்கொண்டுபோய்வைத்துத், தான் மேய்ப்பனாயிருந்தபோது அறிந்திருந்த ஒருசுக்கான்கல்மலைப்பாங்குசென்று அங்குள்ள குகைகளையே தனக்கு உறைவிடமாய்க் கொண்டிருந்தான். கடவுளின் அருளுக்கு உரியனான இம்மன்னன்

இங்ஙனம் ஏழைமை நிலையை அடைந்தானுயினும், அவனது தெய்வத் தன்மையானது அவன்றன் படைவீரர் பலரை அவன்பால் வருவித்தது ; மனத்துயர் கொண்டோருங், கடன்பட்டு நொந்தோரும், மனக்குறையுடையோரும் அவன்பால் இருத்தலை விரும்பி அவனிடம் வந்து குழுமினர்; இவர்களுட் சிலர் படைஞரா யிருந்தகாலத்து வென்றியிற் சிறந்து முதன்மை பெற்று விளங்கினோராவர். இவர்கள் எல்லாருந் தம் இளைய மெய்ப்ப மன்னன் சொல்வழி நடப்பவராய், எவர்க்கும் எந்த வகையிலுந் தீங்கு செய்யாது ஒழுகினோராவர். அவ்விளைய மன்னனோ மிடிப்பட்ட இந்நிலைமையிலும் இறைவனை மறவாதவனாய்த் தனது யாழையியக்கிப் பல அருட்செய்பாடல்களை உளங்கரைந்து பாடும் வழக்கம் மேற்கொண்டான். அன்பும் அருளுந் ததும்பும் அவ் விசைப்பாட்டுகளைக் கேட்ட அப் படைவீரர்களெல்லாருந் தமது வறுமையையுந் துன்பத்தையும் மறந்து, கடவுள்பாற் கசிந்த உள்ளத்தினராகித், தம் மன்னன்பால் நிலைபெற்ற பேரன்புடையரானர்.

இம்மன்னனும் இவன்றன் படைஞரும் அடைக்கலம் புகுந்த அவ்வெறுமலைப்பாங்கு கதிரவன் வெப்பத்தால் அழற்சி மிக்கதாயிருந்தது. அம் மலைமுகட்டினூடிருந்த ஒரு பெரும் பிளவின் அடியிடமெல்லாம் உடைந்த கற்பாறைத் துண்டுகள் நிறைந்து கிடந்தன. அதன் இருபுறத்துஞ் செங்குத்தாய் நின்ற கற்சுவர்களின் கரை ஓரத்தில் மலைபாடுகள் அடிவைப்பதற்கும் போதுமான இடங்கிடையாது. இத்தன்மைத்தாகிய மலைப் பிளவின்கண் உள்ள ஒரு செங்குத்தான குன்றின் உச்சியிலே தான் அவ்விடைய மன்னன் புகலிடமாய்க் கொண்ட ஒரு கொடுமுடி இன்னுங் காணப்படுகின்றது. அதன் குறுகிய வாயிலினுள்ளே நுழைந்து சென்ருற், படியடுக்குகள் உடைய குகையொன்று சிறுகிய வழிகளும் பெருகிய மண்டபங்களும் மாறிமாறி வாய்ந்தனவாய் அமைந்திருத்தல் காணப்படும். என்

றுனும், அவ்விடம் நெருக்கமாய் வெப்பம் மிக்கிருந்தது. ஒரு செடிதானும் மரந்தானும் இல்லாமல், ஆள்வழக்கம் அற்றுப், பாழாய், வெப்தென நிற்கும் அவ்விடத்தைத் தனக்குப்புகலிட மாக் கொண்ட அவ் இடைய மன்னன், தான் முன்னே அரசாண்ட இனிய செழுமையான நாட்டையும், அதன்கண் ஆங்காங்குப் பச்சைப் பசேலென வளர்ந்திருக்குங் கோதுமைப் பயிர்களையுஞ், சன்னல் பின்னலாய்ப் படர்ந்திருக்குங் கொடிமுந்திரிக் கொடிகளையும், குளிர்ந்த தீஞ்சுவைத்தண்ணீர் சுரந்து ஒழுகப்பெறும் வாவிகளையும், அவ்வாவிகளின் நீர்பாய் மடைகளின் பாங்கரிருந்து தான் முன்னர் இறைவன்மேல் இசைப்பாட்டுகள் மிழற்றின வகைகளையும் எல்லாம் நினைந்து நினைந்து பெருமூச்செறிந்தான்! எறிந்து "ஐயோ! யான் இருந்து இசைமிழற்றின அந் நீர்நிலையிலிருந்து ஒரு கிண்ணந் தண்ணீர் எவரேனும் எனக்குக் கொணர்ந்து கொடார்களா!" என்று ஆற்றாது கூறினன்.

அச்சொற் கேட்ட அவன்றன் படைஞரில் மூவர் தம் மன்னனது வேட்கையை நிறைவேற்றத் தீர்மானித்தனர். அவர்கள் புகலிடமாய்க் கொண்ட அம்மலையரணுக்கும், அரசன் அத்துணை ஆவலொடு வேண்டிய நீரினையுடைய வாவிக்கும் இடையே தமக்குப் பெரிதுந் தீங்கிழைத்த கொடிய காடவர் கூட்டம் படைகொண்டிருந்தது. என்றாலுந், தம் தலைவன் மேல் அவர்கள் வைத்த பேரன்பானது அப்பகைவர் கூட்டத்திற்கு அஞ்சுமா! உடனே அம்மூவருந் தாமிருந்த உச்சிமலைப் பிளவினை விட்டுக் கீழ் இறங்கினர். எப்படியோ அவர்கள் அப்பகைவர்தம் படையினூடே சென்று, தம்மரசற்கு விருப்பமான நீரூற்றிலிருந்து நீரை முகந்தெடுத்து, அதனைச் சுமந்த வண்ணமாய் அப்பகைவர் படையினூடுதானே திரும்பிப் போந்து, தமது மலையுச்சியின் கொடுமுடியில் அதனைக்

கொணர்ந்து சேர்ப்பித்தனர். தம் தலைவனது வேட்கையை ஆற்றும்பொருட்டுத் தம்முயிரையும் ஒரு பொருட்படுத்தாது பகைவரூடு சென்று அவர்கள் அந்நீரினைக் கொணர்ந்த செயற்கருஞ் செயலை நோக்கவே, அம்மேய்ப்ப அரசனது நெஞ்சம் நெக்குருகலாயிற்று. அத்துணை அரிதிற்போந்த அந்நீர் மிகவும் புனிதமானதென்றும், அதனைத் தான் பயன்படுத்திக்கொள்ளுதல் தகாதென்றும் அவன் எண்ணினன். எண்ணி அந்நீரினை எடுத்து இறைவனது அருட்குறிமேற் சொரிந்து, தன் பேரன்பிற்கு அறிகுறியான கண்ணீரும் வார்ந்தொழுகிப் பேரின்ப வெள்ளத்திற் படிந்திருந்தான் என்பது.

ஒரு பொன் மீன்

மேலெடுத்துக்காட்டிய பேரன்பினனான இடைய மன்னன் நம் தமிழ் நாட்டுக்கு அயலதான மேல் நாட்டில் இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் இருந்தவன் ஆவன். அவனையொப்ப இறைவன்பாற் பேரன்பு பூண்டு ஒழுகினோர் இத்தமிழ்நாட்டகத்தும் பலர் பழங்காலத்திருந்தனர். அவருள் ஒருவர் செய்த செயற்கருஞ் செயலை ஈண்டு எடுத்துக்காட்டுவாம். சோழ வேந்தர்களின் தலைநகரங்களில் ஒன்றான நாக பட்டினம் என்பது கடற்கரையை யடுத்துள்ளது. அந்நகரத்தின் கடற்கரையோரத்தின்கண் உளதாகிய செம்படவர் குப்பத்தில், இற்றைக்கு ஓராயிரத்து இருநூறு ஆண்டுகளுக்குமுற் செம்படவர் தலைவனான ஒருவர் எல்லாம் வல்ல இறைவன்பால் அளவிறந்த அன்புடையராய் உயிர்வாழ்ந்து வந்தனர். அவர் தம்ஏவல்வழி நிற்குஞ் செம்படவர்களை யெல்லாங் கடன்மேற் கட்டுமரங்களிற் செலுத்திக்கொண்டு சென்று, வலைவீசுவித்துப் பிடிப்பிக்கும் மீன்குவைகளை விற்றுப், பெற்ற பொருளைத் தம்மவருந் தாமுமாகப் பங்கிட்டுச் செல்வம் உடையராயிருந்தனர்.

இவர் மீன் பிடிக்கும் வாழ்க்கையில் இருந்தனராயினும், எல்லாம் வல்ல இறைவன்நிலையினை யுணர்ந்து, அவன் திருவடிக்கண் அழுந்தின அன்பு வாய்ந்தவர். ஆகவே, தம்மவர் பிடித்துக்கொணரும் மீன் தொகுதியுள் ஒரு தலைமீனையெடுத்து அஃது இறைவனுக்குரியதென நினைந்து, அதனைக் கடல்நீரில் மீண்டுஞ் செல்கவென விட்டுவருதலை நாடோறும் மாறாமற் செய்துவந்தார்.

இங்ஙனஞ் செய்துவருகையில், ஏது காரணத்தாலோ மீன்கள்மிகுதியாய்அகப்படாமற் செம்படவர்தமது வலைவளஞ் சுருங்கிப், பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து துன்புறலானார். அங்ஙனந் தம்மவர் துன்புறுங்காலத்தும், அவர்தந் தலைவரான அன்பர் முதல் வலையில் ஒரு மீனே அகப்பட்டாலும், அஃது இறைவற்கே யுரியதென அன்பொடு நினைந்து, அதனைக் கடலின்கண் உயிரொடு விடுத்துவந்தார். நாளேற நாளேற இவரது செல்வமுஞ் சுருங்கிவிட, இவர் உடல் தளர்ந்து வருந்தினும், மனஞ் சிறிதுந் தளராராய் மகிழ்ந்து, முதலில் அகப்படும் ஒரு மீனையும் ஒவ்வொரு நாளுங் கடலின்கண் உய்த்தலிற் சிறிதும் வழுவாது ஒழுகலாயினர். கடைமுறையாக வீசுவித்த பல வலைகளுள் ஒரு வலையிற்பட்ட ஒரு மீனைத்தவிர, வேறொரு சிறுமீன் றானும் வேறு வலைகளுள் அகப்பட்டிலது. எனினும், ஒரு வலையில் அகப்பட்ட அவ்வொரு மீனையும் அவர் மிக்கதொரு களிப்புடன் எடுத்துப்பார்க்க, அஃது ஒரு பெரிய தேயத்தையே விலைகொள்ளத்தக்க சுடர்விரி பசும்பொன் வடிவினதாய்த் திகழ்ந்தது.

அப் பொன்மீன் அகப்பட்ட நேரம் எத்தகைய மனவுறுதியுடையார் மன நிலையினையுங் கலக்கும் வலிமை வாய்ந்தது. செம்படவர்தலைவனான அவ்அன்பரோ மிகவும் மிடிப்பட்டுத் தங் குடும்பத்தவரொடு பல நாட்கள் பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து இடருழந்து வருகின்றார். தம்முடைய துன்பத்தை

ஒருபொருட்டாகக்கருதாது, தமது ஆளுகைக்கீழுள்ள எளிச் செம்படவர் படுந்துயரத்தைக் கருதும் அருண்மாட்சி யுடைய ராகலான் அவர் பொருட்டாகவாவது அப்பொன்மீனை விலை செய்து, அவர் அச்செம்படவரது மிடிவாழ்க்கையை மாற்றற் பாலார். மற்று, அச்செம்படவர்களோ தாங்குதற்கரிய தமது வறிய நிலையினைக் கருதித், தம் தலைவன் இப்போதாயி னும் இவ் வொருமீனை விற்றுத் தம்மைப் பாதுகாப்பரோ, அன்றி என்றும்போல இதனையுங் கடற்கண் விடுத்திடுவரோ என்னும் ஐயத்தால் எங்கிய நிலையினராய், அவர் இனிச் செயப் போவதனை எதிர்பார்த்துக் கண் இமையாது நிற்கின்றனர் அப் பொன்மீனைக் கையிலெடுத்த சில்லிமைப்போழ்தில் எத்தனை யோ பல எண்ணங்கள் மின்னொளியினுங் கடுகி அவர்தந் தலை வன் உள்ளத்தை ஊடுருவிச் சென்றன "என்கீழ்க் குடிக ளான இச்செம்படவர் எத்தனையோ பல நாட்களாக வலைவளந் தப்பிப் பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து வருகின்றார்கள்! என் கொள்கை தவறாமல், நாடோறும் அகப்படும் ஒரு மீனையும் இறைவர்க்கென்று கடலின்கண் யான் விடுத்து வருதலைக் கண் டும் என்னை வெறுத்திலர்! இவ் வொருமீன் விலையால் இவர்கள் எல்லாரின் மிடியும் அற்றுப்போவது திண்ணமே. ஆனாலும், இஃது இறைவற்கு உரியதன்றோ? இதனை விற்றற்கும், இவர் களைப் பாதுகாத்தற்கும் யான் யார்? யான் பிறக்கும் முன்னும், யான் இறந்த பிறகும் இவர்களைப் பாதுகாத்தவர் பாதுகாப்பவர் கடவுளா? யானா? என் மனைவி மக்கள் பெற்றார் உற்றாரெல் லாம் என்கீழ்க் குடிகளைப்போல் அல்லர்; முற்றும் என்னைச் சார்ந்து பிழைப்பவர். இவர்கள் பொருட்டு இதனை விற்றல் இறைவன் திருவுளத்திற்கு இசையுமா? கண்ணெதிரே என் உதவியைப் பெரிது வேண்டி நிற்கும் இவர்கட்கென்று இதனைப் பயன்படுத்தாமற், கட்புலனாகாக் கடவுட்கென்று இதனைக் கட லின்கண் விடுத்தல் பயன்தருமா? இத்தனை நாளாக மிடிப்

பட்டு வருந்தும் இவர்கள் அனைவரின் நிலைமையும் ஓராபலே இறைவற்கென்று அரிது அகப்பட்ட ஒரு மீனையும் விடுத்து வந்த யான் இன்றைக்கு மட்டும் இப்பொன்மீனைக் கண்டு பேரவாக்கொண்டு இறைவனை மறந்து இவர்களை நினைதல் பிழையன்றோ? இவர்களது துபர் ஒருபுறம் இருக்க. எனக்கு அரிதிற்கிடைத்த இம்மக்கள் யாக்கை இறைவன் தந்ததன்றோ? இதனைப் பாதுகாவாது, யான் ஏதோ விடாபிடியாக்கொண்ட ஒரு கொள்கைக்காக மிடியால் இதனை அழித்துவிடுதல் ஐயன் அருளுள்ளத்திற்கு அடுக்குமா? எனக்கும் என்னைச் சேர்ந்தார்க்கும் என்கீழ்க் குடிகட்கும் பிறர்க்குமெல்லாம் வந்த இத்தீரா வறுமையினை இவ்வொரு பொன் மீன் தீர்த்து எல்லாரையும் இன்பவாழ்வில் வைக்குமென்றால், இதனைக் கடலின்கட் போக்குதல் தக்கதாமா? நல்லது, இவ்வெல்லார் வறுமையையுந் தீர்த்து, இவர்கள் எல்லாரையும் பாதுகாத்தல் வேண்டி, என் கொள்கைக்கு மாறாக இப் பொன்மீனை விற்கத் துணிவேனாயின், இதனை விற்கப்போம்போதோ, விற்றுப் பொருளொடு திரும்பும்போதோ, திரும்பி எல்லார் வறுமையுந் தீர்க்கும்போதோ, அது தீர்ந்து எல்லாருங் களித்திருக்கும்போதோ ஒரு கடும்புயற்காற்றும் விடாப்பெருமழையுங் கதுமெனத்தோன்றி, எமது மனைக்குப்பத்தை வாரிக் கரைத்துக்கொண்டுபோய்க் கடலின்கண் எம்மை அடங்க அமிழ்த்தியழித்தால், அவரும் யானும் என்செய்யக் கூடும்! அல்லது இக்கடல் நீரே காற்றாலும் மழையாலும் வரைகடந்து பொங்கியெழுந்து போந்து எம்மை யெல்லாம் ஒருங்கே யழித்துச்சென்றால், யான் என்னைக் காப்பதும் எம் உறவினர் சுற்றத்தாரைக் காப்பதும் எங்ஙனங்கைகூடும்! எல்லா மக்களையும், மக்களினுந்தாழ்ந்த எல்லா உயிர்களையும் எவன் படைத்தானோ, அவனே அவர்களையும் அவைகளையுங் காத்தற்கும் அழித்தற்கும் உரியவன். எல்லா உயிர்களையுங் காத்தற்கு ஏற்ற பேராற்றல் எம் ஆண்டவன்

ஒருவனுக்கே யிருக்கப், பிற உயிர்களின் உதவியுந் துணையும் இன்றிப், பிறபொருள்களின் சேர்க்கையும் பயனுமின்றி என்னையே காத்துக்கொள்ள மாட்டாத யான், என்னவரைக் காக்குங் கடமையுடையேன் எனப் பிழைபட எண்ணி, எல்லாம் வல்ல எம்பெருமானுக்கு இத்தனை காலமாகச் செய்துவந்த செயலினின்று இப்போது மாறப்பெறுவேனோ!" எனத் தொடர்பாக நினைந்தொரு முடிவுக்கு வந்தவுடனே, "என்றும்போல இன்றும் இப்பொன்மீன் எல்லாம் வல்ல எம்பெருமான் திருவடிக்கே உரித்தாகற்பாலது!" என நெஞ்சங்குழைய மொழிந்து, அதனைக் கடலின்கண் விடுத்திட்டானென்பது.

காடு

மரங்கள் அடர்ந்த நிலப்பகுதியே பெரும்பாலுங் 'காடு' என வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. காடுங் காடுசார்ந்த இடமும் 'முல்லை' யெனப் பெயர்பெறுமென்று தமிழ் நூல்கள் கூறா நிற்கும். பருத்துயர்ந்த மரங்கள் நெருங்கிய காட்டை 'வல்லை' என்றும், சிறுமரங்கள் மிடைந்த காட்டை 'இறும்பு,' 'குறுங்காடு' என்றும், சிறு தூறுகள் பம்பிய காட்டை 'அரில்,' 'அறல்,' 'பதுக்கை' என்றும், மிகமுதிர்ந்து முற்றிப்போன மரங்களையுடைய காட்டை 'முதை' என்றும், மரங்கள் கரிந்து போனகாட்டைப் 'பொச்சை,' 'சுரம்,' 'பொதி' என்றும், அரசனது காவலிலுள்ள காட்டைக் 'கணையம்,' 'மிளை,' 'அரண்' என்றும் பண்டுதொட்டுத் தமிழ்மக்கள் வழங்கிவந்திருக்கின்றனர்.

இங்ஙனம் பலவகையால் வழங்கப்படுங் காடுகளிற் பெரும்பாலன, மலைகளின் மேலும் மலைகளின் கீழும் மலைசார்ந்த இடங்களிலுமே காணப்படுகின்றன. சிறுபான்மைய கடல் சார்ந்த இடங்களில் இருக்கின்றன. திருமறைக்காடு (வேதாரணியம்) என்னுஞ் சிவபிரான் திருக்கோயில் உள்ள ஊரை

யடுத்த காடு கடலடுத்த நிலத்தின்கண் உள்ளது. பனங்காடு, உடைவேலங்காடு முதலியன பாண்டிநாட்டில் இராமேசுவரம் திருச்செந்தூர் முதலியவைகட்கு அண்மையவான கடல்சார்ந்த இடங்களில் மிகுதியாய் உள்ளன.

வான் அளாவிய மரங்கள் அடர்ந்து, தொலைவிலிருந்து நோக்குவார்க்குப் பசுந்தழைப் போர்வையுடன் தோன்றி, அவர்தங் கண்ணையுங் கருத்தையுங் கவர்வனவாய், அருகே சென்று தம்முள் நுழைந்து நோக்குவார்க்குப் பலவேறு வகையான பருத்துயர்ந்த மரங்களுஞ் செடிகொடிகளும் வாய்ந்தனவாய், உள்ளே செல்லச்செல்ல இருண்ட இடங்களும் இடையிடையே பகலவன்வெளிச்சம் படுஞ் சந்துவெளிகளுந் தம்மகத்து உடையனவாய், நீர் ஊற்றுகளுஞ் சிற்றருவிகளும் ஆங்காங்கு அமையப்பெற்று அவற்றை யடுத்துள்ள மரஞ் செடிகொடிகளிற் பலவகைப் பறவைக்கூட்டங்களும் அவற்றின் ஒலிகளும் நிரம்பப்பெற்றனவாய்த், தம்முட்செல்வாரின் உள்ளத்தை அச்சுறுத்தும் யானை புலி கரடி பெரும்பாம்புகளின் அடிச்சுவடுகளும் உடற்பதிவுகளும் பொருந்தினவாய்ச், சருகுகள் பூக்கள் கனிகள் வித்துகள் இடங்கடோறும் உதிரப்பெற்றனவாய், இடையிடையே பட்டு வீழ்ந்து உள் இயங்குவாரின் வழிகளை மறிக்கும் உலர்ந்த மரங்களுங் கோடுகளும் வளார்களும் முட்களும் வேர்களுங் கொடிகளுந் துதைந்தனவாய் உள்ள பெருங்காடுகளைப் புனலூர், நீலமலை, திருக்குற்றாலமலை, அழகர்மலை, பாவநாசமலை, வெள்ளிமலை, மருதமலை, சேர்வராயன்மலை, இமயமலை முதலான மலைப்பாங்குகளுக்கு யாம் சென்ற காலங்களிற் கண்டு, முன்னறியாத ஒரு பெருமகிழ்ச்சியும் இறும்பூதும் எய்தினேம். இத்தகைய பெருங்காடுகளைப் பாராதவர்களுக்கு, ஓரறிவு உயிர்களின் அமைப்பில் இறைவன் தோற்றுவித்திருக்கும் வனப்பும் உயர்ந்த காட்சியும் வியப்பும் பயனும் ஒரு சிறிதுமே விளங்கா.

கானகத்தின் கவினைக் கானகத்திலன்றி வேறெங்குங் காணல் இயலாது. எத்தனை வடிவான இலைகள்! எத்தனை நிற மான மலர்கள்! எத்தனை சுவையான காய்கள்! எத்தனை இனிப்பான பழங்கள்! எத்தனை வகையான மரங்கள் செடிகள் கொடிகள்! அம்மம்ம! இறைவன் படைப்பின் பல வேறு வகையான வியத்தகு அமைப்பும் அழகும் ஒருங்குபொதுளிய அடவிகளின் விழுமிய தன்மையை எங்ஙனம் கூறுவேம்! எவ்வாறு காட்டுவேம்! கானகங்களின் அடர்ந்துயர்ந்த தோற் றத்தைக் காண்கையில் உள்ளமும் உணர்வும் மேலுயர்ந்து செல்கின்றன! வியப்பும் புதுமையுங் கருத்தைக் கவர்ந்தெழு கின்றன!

அவைமட்டுமோ! நின்ற நிலையில் நிற்கும் மரஞ் செடி கொடிகளாகிய ஓரறிவுயிர்கள், இடம்விட்டுப் பெயரும் ஏனை உயிர்களுக்கு எத்தனை வகையிற் பயன்படுகின்றன! நீரும் நிழ லும் உணவுந் தூய காற்றும் அவைகள் அனைத்துயிர்கட்கும் அளித்து வருகின்றன காண்மின்கள்! காடுகள் இல்லையாயின், வெய்யவன் சுடுகதிர்களால் வெதுப்பப்படும் இந்நிலம் நீர்ப் பசையற வறண்டுவிடும்; ஆவியாக மாறி வானின்கட் சென்ற நீர் குளிர்காற்று வீசுதற்கு வழியின்மையால் திரும்ப மழையா கக் கீழ் இறங்கா. இறங்காவாகவே, உணவுப்பண்டங்களைத் தரும் மரஞ் செடி கொடிகளும் ஏனைப்பயிர்களும் உண்டாகா. இவ்வுண்மை, காடுகளை அழித்துவிடும் இடங்களில் மழை அருகிப்போதலால் நன்கு தெளியப்படும்.

உணவேயன்றி, நமதுயிர்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத தூய காற்றுங், காடுகளில் துவன்றிய மரஞ் செடி கொடிகளி னாலேயே நாம் வரப்பெறுகின்றோம். இவ் ஓரறிவுயிர்த்தொகு திகள் மிகுந்தில்லாமல், ஏனை உயிர்த்தொகுதிகளே எங்கும் மிகுந்திருக்குமாயின் இவை வெளிவிடும் நச்சுக்காற்றை இவ் வுயிர்களே மீண்டும் மீண்டும் உட்கொண்டு, அதனால் நோய்ப்

பட்டுச் சிலநாட்களில் இறந்தொழியும். மற்றுக் கானகங்களி லும் பிற இடங்களிலும் உள்ள மரஞ் செடி கொடிகள் பயிர் களோ ஈரறிவு முதல் ஆறறிவு ஈறாக உடைய ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, பறப்பன, நடப்பனவாகிய சிற்றுயிர்கள், பறவை கள், விலங்குகள், மக்கள் முதலான இயங்குமுயிர்கள் வெளி விடும் நச்சுக்காற்றை உள்ளிழுத்து, அதன் நச்சுத்தன்மையை நீக்கித் தூய காற்றை வெளிவிட்டு அதனை எங்கும் பரவச்செய் கின்றன. இவ்வுண்மை, பயிர்பச்சைகள் இல்லாத நகரங்களில் இருப்பவர்கள் அடுத்தடுத்து நோய்களாற் பற்றப்பட்டு விரை வில் மாய்ந்துபோதலாலும், மரஞ் செடி கொடிகள் நிறைந்த நாட்டுப்புறங்களில் இருப்பவர்கள் நோயில்லா யாக்கையின ராய் நீண்டகாலம் நன்கு உயிர்வாழ்தலாலும் இனிதறியப்படும்.

இனி, உலகத்திலே மிகப்பெரிய காடுகள், வட அமெரிக் காப் பெருந்தேயத்தின் ஒரு பகுதியாகிய 'கனடா' நாட்டின் கண்ணேதான் இருக்கின்றன. இங்குள்ள காடுகளின் அளவு முந்நூற்று எழுபத்தைந்துகோடி காணிகளாகுமென்று கணக் கெடுத்திருக்கின்றார்கள். தென்னமெரிக்கா தேயத்திலும் இத் துணைப்பெரிய காடுகள் இருந்தாலும், அவைகளில் மரங்கள் மிக அடர்ந்திருத்தலாலுங், கொடிய காட்டுவிலங்குகளும் நச் சுப் பெரும்பாம்புகளும் மிகுந்திருத்தலாலும் அவற்றினுள்ளே மக்கள் நுழைந்து சென்று பார்த்தலும் அவற்றை அளவெடுத் தலும் இயலவில்லையென்று ஆராய்ந்துபோய்க் காணும் ஆசிரி யர்கள் அறிவிக்கின்றார்கள். ஐரோப்பாப் பெருந்தேயத்தின் வடபகுதியில் உளதாகிய உருசியா தேயத்திலும் மிகப்பெரிய காடுகள் இருக்கின்றன வென்றும், அவற்றின் அளவுஞ் சிறி தேறக்குறைய முந்நூற்றெழுபத்தைந்துகோடி காணிகளாகு மென்றம் இத்துறையில் வல்ல அறிஞர் கணக்கெடுத்துரைக் கின்றனர்.

இனி, உயரத்திலும் பருமனிலிலுங் குறைந்த அளவின வான மரங்கள் நிறைந்த குறுங்காடுகள் பெரும்பாலும் எல்லா நாடுகளிலும் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. திருமறைக் காட்டிற்குங் கோடியக்கரைக்கும் இடையிலுள்ள காட்டைக் குறுங்காடு என்றே கூறுதல்வேண்டும். இராமேசுரைத்திற்கும் பாம்பனுக்கும் இடையிலுள்ள காடுங் குறுங்காடேயாகும். திருச்செந்தூரையடுத்த நெய்தல்நிலப் பகுதிகளிலுள்ள பனங் காடு உடைவேலங்காடுகளுங் குறுங்காட்டிற் சேர்ந்தனவே யாகும்.

இனிச், சிறு தூறுகளுங் குறுஞ்செடிகளும் பம்பிய காடு களும் எங்கும் உண்டு. யாமிருக்கும் இப்பல்லவபுரத்திற்கு அருகாமையில் தூறுகளுஞ் சிறு செடிகளும் நிறைந்த ஒரு நீண்டகன்ற காடு உளது. இன்னோரன்ன சிறு காடுகள், மேற் கூறிய பெருங் குறுங்காடுகளைப்போற், காட்சிக்கு இனியன வாய் இல்லாவிடினும், நிலத்தின் வறட்சியைத் தணித்து, ஏழை யெளியவர்கள் விறகுவெட்டி விற்றுப் பிழைப்பதற்குப் பெரிதும் உதவியாகின்றன.

இனி, மிக முதிர்ந்து முற்றிப்போனமையால் அடர்ந்தில் லாமல் அலைசலாயிருக்கும் இலைகளையும், அவ்விலைகள் தாமும் இல்லாமல் வெறுங்கோடுகள் கொம்புகளையும் உடைய பரிய மரங்கள் நிறைந்த காட்டின் பகுதிகளைக், கோயம்புத்தூர்க் கடுத்த வெள்ளிமலைப் பெருங்காட்டில் இடையிடையே கண்டு வந்தேம். தழைந்த பசியமரத்தொகுதிகளைக் கண்டுகளித்த கண்களுக்கு, வற்றலாய் நிற்கும் இம்மரங்களின் றோற்றம் வருத் தத்தை விளைவித்தது. செல்வத்தின் செழுமையாற் கிளைஞரும் நண்பருஞ் சூழ வாழ்ந்துவந்தவர் ஒருசிலர் சிறிது காலத்தில் அச்செல்வத்தையிழந்து, சுற்றத்தார் எவருமின்றி, உடம்பின் ஒளியும் உள்ளக்கிளர்ச்சியும் அற்றுத் தனிநிற்றல்போலவும், இளமையும் அழகுந்துலங்கத் தலைமையில் வீறிநின்றார் பிறர்

சிலர், அவ்விளமையும் அழகுந் தலைமையும்மாறி வற்றிய யாக்கையினராய் வருந்திநிற்றல்போலவும், பச்சென்று பொதுளிய இளந்தழைகள் உதிர்ந்து புட்களும் விலங்கினங்களும் அணுகப்பெருமல் நீர்ப்பசையற்று வளர்களாகிய பழுத்த தலைமயிர்கள் காற்றில் அலையக் கோடுகளாகிய கைகளை நீட்டி விரித்துத் தமது வாட்டத்தைக் குறிப்பனவாய்க் காணப்பட்ட அம்மரங்களின் ருேற்றம், உயர்நிலை விரைவில் மாறப்பெறும் மக்களின் இவ்வுலகவாழ்வின் நிலைமையைக் குறிப்பதொன்ருகவே எமக்குந் தோன்றியது.

இனிக், கரிந்த மரங்களை யுடைய பொச்சைக்காடுகள் கதிரவன் வெப்பத்தாற் கனன்றுகொண்டிருக்கும் மணல்வெளிகளாகிய பாலை நிலங்களிலேதாம் அருமையாய்க் காணப்படும்.

இனி, முதலிற்கூறிய பெருங்காடுகளெல்லாம், பெரும்பாலும் ஆங்காங்கு அரசுசெலுத்தும் அரசர்களின் காவலில் வைக்கப்பட்டு, அவர்கட்குப் பலவகையில் ஏராளமான வருவாயைத் தந்து வருகின்றன. காடுகளில் மிகுதியாக வளருந் தேக்கு, பாலை, முதிரை, ஆச்சாமுதலான மரங்கள் வீடுகள், தொழிற்சாலைகள், கப்பல்கள், படகுகள் முதலியன அமைப்பதற்கேற்ற வலிவுவாய்ந்து நீண்டகாலங் கெடாதிருப்பனவாதலால், அவற்ருல் அரசர்கட்கு வரும் வருவாய் மிக்க அளவினது. மேல்பால் உள்ள சாலடி நாட்டில் இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்குமுன் நாகரிகத்திற் சிறந்துவிளங்கிய அரசர்கள் அமைத்த பெரிய கோயில்களும் அரண்மனைகளும், நமது தமிழ்நாட்டின் மேல்கரைமலைகளில் வளராநின்ற தேக்குமரங்களைக்கொண்டே கட்டப்பட்ட பான்மையினைப் பழைய வரலாற்று நூலாசிரியர்கள் கண்டறிந்திருக்கின்ருர்கள். இம்மரங்களேயன்றி அகில் சந்தனம் முதலான மணங்கமழ் மரங்களும், விலையுயர்ந்த யானைகளும் யானைக்கொம்புகள் எலும்புகளும், மான்ருேல் புலித்தோல்களும், மயிற்ருேகைகளும், தேன்

தேன்கூண்டுகளும், அரக்கும், நாவியும், பலவகைக் காய்கனி கிழங்குகள் வித்துக்களுங் காட்டின்கணிருந்து நிரம்பப்பெறு தலின், இவைகளாலும் அரசர்கள் மிகுந்த வருவாயை அடை கின்றனர் என்பது.

நீண்டகாலக் கடன்

கதை நூலாசிரியர் ஒருவரை ஒருநாள் ஓர் இரவலன் எதிர்ப்பட்டனன். உடனே அவன் தனக்குக் கால்ரூபா உதவி செய்யும்படி அவரை விடாப்பிடியாய்க் கெஞ்சிக்கேட்டு நெருக் கினன். அவர் தமது சட்டைப்பையினுட் கையை நுழைத்துத் தடவ, அதன்கட் சில்லறையில்லாமல் ஒரு முழு அரை ரூபா மட்டும் இருக்கக்கண்டார். அவர் அதனையெடுத்து அவ்விரவ லனுக்குக்கொடுத்து, "நீ எனக்கு மிச்சங் கால் ரூபா கடன் கொடுக்கவேண்டியிருப்பதை மறவாதே." என்று கூறிப் புன் னகைபுரிந்தார். அதற்கு அவன் "அப்படியே, பெருமானே, யான் அக்கடனைத் தங்கட்குத் திருப்பிக்கொடுக்கும் வரையில் தாங்கள் உயிரோடிருப்பீர்களாக!" என்று மறுமொழி நுவன்று சென்றான்.

ஞாயிறுந் திங்களும்

ஒருகால் நண்பர் இருவர் ஞாயிறு (சூரியன்), திங்கள் (சந்திரன்) என்னும் இரண்டில் எது பயன்மிகவுடையது என வழக்கிடலாயினர். முடிவாக அவ்விருவரில் ஒருவர், "ஓ! எனக்கு அது தெரியும். திங்களானது ஞாயிற்றினும் இரு மடங்கு பயன் உடையது; ஏனென்றால், அது தனது விளக்கத் தை எல்லாரும் வேண்டும் இராக்காலத்தே ஒளிவீசுகின்றது; மற்று, ஞாயிறோ தன்னை எவரும் வேண்டாத பகற்காலத்தில் ஒளிர்கின்றதன்றோ!" என்றான்.

உதவிச்சம்பளங் கேட்டல்

தன் அரசனுக்காக உற்ற நேரத்திற் போர்புரிந்து வெற்றி பெற்ற அஞ்சா ஆண்மையனான படைஞன் ஒருவன், தனக்கு உதவிச்சம்பளம் அளிக்கும்படி கேட்கத் தன் அரசன்பாற் போந்தனன். போந்து அரசற்குத் தன் வேண்டுகோளைத் தெரிவிக்க, அரசன் "நல்லது பார்ப்போம்," என்றான். உடனே அம்மறவன், "அதற்காகத் தேவரீர் காக்கவேண்டுவதில்லை, தாங்கள் இப்போதே பார்க்கலாம்." என்று சொல்லி, உடனே தன் உடம்பின்மேல் அணிந்திருந்த சட்டையைக் கழற்றிவிட்டுப், போர்த்தழும்புகள் நிறைந்த தன் மார்பினைக் காட்டினான். அதனை அரசன் கண்டதும் "இனிப் பார்க்கலாம்" என்று சொல்லல்மாட்டானாய், உடனே அவற்கு உதவிச்சம்பளங் கொடுக்குமாறு கட்டளையிட்டனன்.

ஒரு மீகாமனது கனவு

"கனவுகாண் காலத்தும் பிறர்க்குதவிசெய்வதே அழகிது, நல்லது" என்றார் மேனாட்டு நாடக நூலாசிரியர் ஒருவர் (Calderon). ஒருகால் ஒரு சிறந்த மீகாமன் தனது கப்பலில் தன் அறையினுள்ளே படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவனது மரக்கலம் அப்போது சென்றுகொண்டிருந்த "நடுநிலக்கடல்" அமைதியாகவே யிருந்தது; வானத்திலும் மப்பு இல்லை. ஆனால், உறங்கிக்கொண்டிருந்த அக்கப்பற்றலைவனோ, தனது கப்பல் கடலுள் அமிழ்வதாகக் கனவுகண்டு, அக்கனவு நிலையிலேயே அறையைவிட்டு வெளியே நடந்துவந்து, சுக்கான் திருப்புவோன் வேலையைத் தான் கைக்கொண்டு, தன் கப்பலாட்களை யெல்லாம் விழிப்பாயிருக்கும்படி கூவினான்; தூக்கத்திலிருந்தவாறே தம் தலைவன் செய்யுஞ் செயல்களைக் கண்டு இறும்பூதுற்ற அவ் ஆட்களெல்லாரும் நகையாடினர்; அவர்தம் நகையொலியைக் கேட்டு விழித்துக்கொண்ட அம்

மீகாமன் மீண்டுந் தன் அறைக்குட் சென்று மனக்கலக்கத்துட னேயே தூங்கலாயினன். அங்ஙனந்தூங்கிய சிறிதுநேரத்தின் பின் திரும்பவும் அவன் விழித்தெழுந்துபார்க்கப், புயற்காற்று அறிவிக்குங்கருவி, வரப்போகுஞ் சூறுவளியினை அறிவித்தது. உடனே அவன் மேற்றட்டின் மேலோடித் தன் ஆட்களைக் கூவியழைத்தனன். சுக்கான் திருப்பிக்கொண்டிருந்த ஆட வன் "ஐய, மறுபடியுங் கனவோ?" என வினவினன். என்று னும், அவன்றன் ஆட்கள் அவன் சொற்படியே சென்று அக் கப்பலின் பாய்களை உடனே சுருக்கிக் கட்டினர். சிறிது நேரத்திலெல்லாம் ஒரு பெருஞ்சூறைக்காற்று வந்து வீசியது. ஆயினும், பாய்கள் மடக்கிக் கட்டப்பெற்றமையால் இக்கப்பல் எதோர் இடருமின்றிச் சென்றது; முன்னதாகவே பாய் மடக் கிக் கட்டப்பெறாத மற்றைக் கப்பல்களோ அப்பெருங்காற்றி னால் அலைக்கப்பட்டுக் கடலுள் அமிழ்ந்திப்போயின. கனவி னுங் தன்கடமையைச் செலுத்திய தம் தலைவனுக்கு அக்கப்ப லாட்கள் எல்லாரும் நன்றி செலுத்தினர்.

ஒரு கடல் மனிதன்

கஎஉரு-ஆம் ஆண்டு ஒரு கப்பல் மேல்கடலில் நூற் றெண்பதடி ஆழமுள்ள ஒரு பகுதியில் ஓடிக்கொண்டிருக் கையிற், காலை பத்துமணிக்கு மக்கள்வடிவம் வாய்ந்த ஒருவன் அக்கடல்நீரினின்றும் மேலெழுந்து அக்கப்பலின் இடதுபக் கத்தே காணப்பட்டனன். அவனைக்கண்ட அக்கப்பற்றலைவன் உடனே அவனை மேலே தூக்கிக் கப்பலிற் சேர்த்தற்பொருட்டு ஒரு கொளுக்கியை யெடுத்தான். அதுகண்ட அக்கப்பல் மீகா மன், அத்தலைவனைத்தடுத்து "அவன் உண்மையான மனிதன் அல்லன்; அவன் கடல்நீரில் உயிர்வாழும் மனிதனவன்; அவனை நீங்கள் மேலிழுக்க முயன்றால், அவன் உங்களைக் கீழ் இழுத்து விடுவன்." என்றான். அதுகேட்ட தலைவன்,

அக்கடல்மனிதனின் வடிவம் முழுமையும் பார்க்கவேண்டி ஒரு சிறுகோலை யெடுத்து அவனது முதுகின்மேல் எறிந்தான். எறிந்தகோல் தன்மேற் படவே அவன் சினங்கொண்டான் போல் தன் இருகைகளையும் மடித்துக்கொண்டு தன் முகத்தைக் காட்டினன். அதன்பிறகு அவன் அக்கப்பலைச் சுற்றிச் சென்று அதன் பின்னணியத்திலுள்ள சுக்கானைத் தன் இரு கைகளாலும் இறுகப்பற்றிக்கொண்டான். அதுகண்ட அக்கப்பல் ஆட்கள், அவன் அச்சுக்கானைப் பழுதுபடுத்தி விடுவன் என அஞ்சி அதனை இறுக்கிவைக்கவேண்டியவர்களானார்கள். பின்னர் அக்கடல்மகன் அங்கிருந்து, மக்கள் நீந்துதல்போலவே நீந்திக்கொண்டு கப்பலின் முன்பக்கத்திற் போய், அதன் முன்னணியத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஓர் அழகிய பெண்ணுருவைச் சிறிதுநேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பால் அவன் அப்பெண்ணுருவைப் பற்றிக்கொள்ள விழைந்தான்போற் கடல்நீரினின்றும் மேற்கிளம்பினன். இவ்வளவும் அக்கப்பலில் இருந்தார் எல்லார் கண்ணுக்கும் எதிரே நிகழ்ந்தன.

திரும்பவும் அந்நீர்மகன் அக்கப்பலின் இடதுபக்கமாய்ப் போந்தனன். கப்பன்மேலிருந்தவர் ஒரு கயிற்றில் ஒரு கடன் மீனைக் கட்டி அதனை அவன் முன்னே தொங்க விட்டனர். அவன் அதனைப் பிடித்துப்பார்த்தனனேயன்றி வேறொன்றுஞ் செய்திலன். பின்னர் அவன் அதனைவிட்டு நீந்திப்போய் அம் மரக்கலத்தின் பின்னணியத்திற்கு வந்தனன்; வந்து மறுபடியுஞ் சுக்கானைப் பற்றிக்கொண்டனன். அதுகண்ட மீகாமன் ஓர் இருப்புவல்லயத்தை யெடுத்து அதனை அவன்மீதெறிந்து அவனைக் கொல்லுதற்கு முனைந்தான். ஆனல், அவ்வல்லயமோ அக்கப்பற் கயிறுகளினிடையே சிக்கிக்கொண்டமையால், அக்கடல்மகனது முதுகிற் பட்டதேயன்றி அஃது அவனை ஊறுபடுத்தவில்லை; தன் முதுகிற்பட்டதும் அவன்

திரும்பி முன்போலவே தனது முகத்தைக் காட்டினன். அதன்பிறகு, அவன் மறித்தும் முன்னணியத்திற்குப் போந்து அங்கு நிறுத்தப்பட்டிருந்த பெண்பாவையை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அதன்மேல் மீகாமனின் துணைவன் அவன்மேலெறிதற்கு அவ்வல்லயத்தை யெடுத்துவருகவென்று கூவினன். ஆனல், முன்னொருகால் அதே கடல்வழியில் அதே மரக்கலத்தில் மேலேறிப்போந்து தன்னைத் தானகவே மடித்துக்கொண்டு கடலில் எறியப்பட்ட புதுமையான ஓர் உயிராய் அவன் இருக்கலாமோ என ஐயுற்று அஞ்சி, அத்துணைவன் அவ்வல்லயத்தால் அவனைக் கொல்லாமல், அதனல் மெல்ல அவனை முதுகிற் குத்தித்தள்ளினன். அங்ஙனங் குத்தவே, அக்கடல்மகன் முன்போலவே தன் முகத்தைச் சினந்து காட்டி, அக்கப்பலின் மேற்றட்டுவரையில் ஏறிவந்தான். வந்தவன், கப்பலாட்களில் இருவர் பிடித்திருந்த கயிறுஒன்றைத் தானுங் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டான். அவ்விருவரும் அக்கயிற்றை அவன்கையினின்றும் வலிந்து இழுக்கவே, அந்நீர்மகனும் அக்கயிற்றெடு கூடவே கப்பலின் மேற்றட்டிற்கு இழுக்கப்பட்டனன். ஆனல், மேற்றட்டிற்கு வந்தவுடனே அவன் உடனே கடலிற்குதித்துத் தொலைவில் நீந்திப்போயினன். மீண்டுஞ் சிறிது நேரத்தில் அக் கடல்மகன் நீந்திக் கொண்டு எங்கள் கப்பலண்டையில் வந்தான். இப்போது அவன் தண்ணீர்க்குமேற் கொப்பூழ்வரையில் உயர எழுந்தமையால், அம்மரக்கலத்திலிருந்தவர்கள் அவனது உடம்பின் மேற்பகுதியை நன்கு பார்க்கக்கூடியவர்களானர்கள். அவனது மார்பு சிறந்த ஒரு பெண்மகளின் மார்புபோற் பெரிதாய் அழகிதாய் இருந்தது. ஆனல், அவன் முதுகைத் திருப்பிய போது ஆண்மகனகவே காணப்பட்டான். அதன் பின்னர் அவன் அக்கப்பலைச் சுற்றி நீந்தி மறைந்துபோய்விட்டான். அதற்குப்பிறகு அக்கப்பலிலுள்ளவர் அவனைப் பார்க்கவில்லை.

காலை பத்துமணியிலிருந்து பன்னிரண்டுமணி வரையில் அக்கடன்மகன் அம்மரக்கலத்துடனேயே வந்தனன். அம்மரக்கலத்திருந்தவர்கள் அவனைக்கண்டு அச்சமுறாதிருந்தால், அவனைக் கப்பலின் மேற்றட்டுமேற் பலகாலும் ஏற்றியிருக்கலாம். அவனதுடம்பின் நீளம் ஏறக்குறைய எட்டடி; தோலின் நிறம் பழுப்பு; அத்தோலின்மேற் செதிள் ஏதும் இல்லை; அவனுடைய நடையெல்லாம் மக்கள் நடைகளையே யொத்திருந்தன; கண்கள் இருக்கவேண்டிய அளவுப்படியே அமைந்திருந்தன; வாய் சிறிய அளவினது; மூக்குப் பெரிதாயுந் தட்டையாயும் இருந்தது; பற்கள் மிகவும் வெண்மையாய்த் தோன்றின; மயிர் கறுப்பு; மோவாயிற் பாசிபடர்ந்தாற்போல் மயிர்கள் இருந்தன; மூக்கின்கீழ் ஒருவகையான மீசை; காதுகள் மக்களின் காதுகளைப்போலவே காணப்பட்டன; ஆனல், அவனுடைய கைவிரல் கால்விரல்களுக்கு இடையில்மட்டுந் தாராப்பறவைகளுக்குள்ளதுபோற் செலுவிருந்தது. சுருங்கச் சொல்லுங்கால் அவன் திருத்தமான அமைப்புவாய்ந்த ஓர் ஆண்மகனுகவே காணப்பட்டனன். இங்ஙனங் காணப்பட்ட அக்கடன்மகனைப்பற்றிய செய்தி முற்றும் உண்மையென்று அக்கப்பற்றலைவனும் மீகாமனும் அதில் வேலைசெய்த முப்பத்திரண்டு ஆட்களும் உறுதிமொழி புகன்றார்கள்.

உற்றுநோக்கி யாராய்தல்

உலகத்தில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் சிறியவாயிருப்பினும் பெரியவாய் இருப்பினும், அவை தம்மை உற்றுநோக்கி யாராய்ந்தவர்களே அறிவிற் பெரியராகிப், பல அரும்பெரும் புதுமைகளைக் கண்டறிந்து, நம்மனோர்க்கெல்லாம் அளப்பிலா நன்மைகளைச் செய்திருக்கின்றார்கள். எதனையும் உற்றுநோக்கி ஆராய்தலின்றி, ஆடு மாடுகளைப்போற் பொதுநோக்காய்ச் சென்றவர்கள் தாமும் அறிவு விளங்கப்பெற்றதில்லை, பிறர்க்

கும் நன்மையாவன செய்ததில்லை. சோற்றுக்குக் கேடும் மண்ணுக்குப் பொறையுமாய் இருந்து அவர்கள் தம் வாழ்நாளை உண்டு உடுத்து உறங்கிக் கழித்தவர்களேயாவர். இலந்தை மரத்திலிருந்து நன்றாய்ப் பழுத்த பழங்கள் உதிர்ந்து கீழ் விழுதலை எத்தனைகோடி மக்கள் முற்காலத்தும் பிற்காலத்தும் பார்த்திருக்கின்றார்கள்! அவர்களுள் எத்தனைபேர் அவைகள் என் அங்ஙனங் கீழ்விழுகின்றன என்று ஆராய்ந்து பார்த்தவர்கள்? **நியூட்டன்** என்னும் ஒருவரைத்தவிர ஏனைக் கோடி கோடியானமக்கள் எவரும் அதன் உண்மையை அறியவில்லையே! என்? உற்றுநோக்கி யாராய்ந்துபார்க்கும் அறிவும் முயற்சியும் அவரைத்தவிர மற்றையோர்க்கு இல்லாதுபோனமையாலன்றோ? மற்று, நியூட்டன் என்னும் பேர் ஆசிரியரோ இவ்வுலகியற்பொருட்டன்மைகளை எந்நேரமும் உற்றுநோக்கியபடியாகவும், உற்றுநோக்கி யாராய்ந்தபடியாகவுமே தமது அரிய வாழ்நாளை எந்நேரமும் பயன்படுத்திவந்தார். ஒருகால் அவர் ஓர் இலந்தைமரத்தி னடியில் அமர்ந்திருக்கையில், அதில் நன்றாய்ப் பழுத்திருந்த ஒருபழங் காம்புகழன்று அவரது காலண்டையிற் கீழ் விழுந்தது. அதனைக்கண்ட அவர், உடனே, அஃதேன் அங்ஙனங் கீழ்விழலாயிற்று என ஆராயப் புகுந்தார். அந்நிகழ்ச்சியினைப் புல்லியதென்று விலக்கிவிடாமல், அல்லும்பகலும் அவர் அதனைப் பலவாற்றான் ஆராய்ந்து பார்க்க, மேலுள்ள பருப்பொருள்களைக் கீழே தன் கண் இழுத்துக்கொள்ளும் ஓர் ஆற்றல் இந்நிலவுலகத்திற்கு உண்டென்னும் அரும்பெருண்மையினை அவர் கண்டுகொண்டார். இந்நிலவுலகமாகிய பருப்பொருளுக்கு உள்ள இவ் இழுக்குமாற்றலை அவர் கண்டறிந்த பிறகுதான், வான்வெளியிற் பந்துகள்போற் சுழலாநின்ற ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனிமுதலான ஏழு உலகங்களும், அவற்றோடொத்த அளவிடப்படாத எண்ணிறந்த வான்மீன் மண்டி-

லங்களுந் தத்தம் பருமனுக்குத்தக்க தொலைவில் நின்று ஒன்றையொன்று இழுத்தபடியாய் ஒன்றையொன்று சுற்றிச்செல்லும் வியப்பான உண்மை நிகழ்ச்சியினையும் இன்னும் இது போன்ற வேறு பல புதுமைகளையுங் கண்டு வெளியிட்டார்.

இப்பேராசிரியரது அறிவுவரலாற்றை யெண்ணிப்பார்க்குங்காற், பகுத்தறிவொடுகூடாத கட்பார்வை பயன் இலதாதலை உணர்கின்றனம் அல்லமோ? மக்களெல்லாருங் கண்ணினாற் பொருள்களையும் பொருள் நிகழ்ச்சிகளையும் பார்த்துண்டாகிய ஓரளவான பகுத்தறிவுகொண்டே வாழ்க்கைசெலுத்தி வருகின்றனரென்பது உண்மையே. என்றாலும், ஒருபொருட்டன்மை மற்றொன்றின் வேறுதலும், அன்றி ஒன்று மற்றொன்றை ஒத்திருத்தலும், அவ்வாறெல்லாம் அமைந்த அமைப்புகளின்கீழ் அவைதம்மை யமைத்த முதற்பேரறிவு ஒன்றுமிளிரும்பான்மையும் எல்லாங் கருத்து ஒருங்கி ஆராய்ந்து பார்ப்பவர் அம்மக்களுள் எத்தனைபேர் உளர்? ஒரோவொரு காலங்களில் ஒரோவொருவரே மிக அரியராய் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றனர். ஒரு கயிற்றிற்கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும் ஓர் எடைகல் அங்கும் இங்குமாய் ஊசலாடுவதை எத்தனை யாயிரக் கணக்கான மக்கள் முன்னும் பின்னும் பார்த்திருக்கவேண்டும்! அதிலிருந்து நாழிகையறிவிக்குங் கடிகாரக் கருவியினை அமைக்கும் நுண்ணறிவு **கலிலீயோ** என்னும் வான்நூலாசிரியர்க்கன்றி வேறெவர்க்கேனுந் தோன்றியதுண்டா? இல்லையே!

பின்னும் ஒருகால் அவ்வான்நூலாசிரியர் **தொலைவுநோக்கி** என்னும் ஒரு வியத்தகுகண்ணாடியினை அமைக்கும் முறை கண்டறிந்ததும் மிகவும் வியக்கற்பாலதாயிருக்கின்றது. மூக்குக்கண்ணாடி செய்யும் ஒருவர், தொலைவிலுள்ள பொருள்களைக் கட்புலனுக்கு அருகே காட்டும் ஓர் அரிய கருவியினை அமைத்து அதனை ஒரு செல்வர்க்கு வழங்கிய செய்தியைக்,

கலிலீயோ என்னும் அப்பேரறிஞர் ஒருநாள் தற்செயலாய்க் கேள்வியுற்றார். கேட்ட அந்நாள்முதல் அவர், அங்ஙனந் தொலைவிலுள்ளவைகளை அருகிற்காட்டுங் கருவியின் அமைப்பைத் தொடர்பாக ஆராய்ந்து செய்துசெய்து பார்த்துக், கடைசியாகத் 'தொலைவுநோக்கி' (Telescope) என்னும் புதுமையான கருவியை அமைத்து முடித்தார். அக்கருவியானது அமைக்கப்பட்ட பிறகுதான், எத்தனையோகோடி மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள ஞாயிறு திங்கள் முதலான உலகங்களின் இயல்புகளையும், அவைதமக்கும் எட்டாத் தொலைவிலுள்ள ஏனை வான்மீன் மண்டிலங்களின் இயல்புகளையும் எல்லாம் அவரும் அவர்வழிவந்த மற்றை வான் நூலாசிரியர்களும் நன்கறிந்து கண்டு நம்போல்வார்க்கெல்லாம் அவ்வுண்மைகளை நன்கு விளக்கிவருகின்றனர். கலிலீயோ என்னும் அவ் அறிஞர் பெருமானுக்கு அத்துணை விழிப்பான கருத்தும் ஓயாத ஆராய்ச்சியறிவும் ஆராய்ந்தவைகளைச் செய்துமுடிக்கும் விடாமுயற்சியும் இல்லாதிருந்தால், நாம் அம்மேலுலகங்களின் உண்மைகளை உணர்ந்துகொள்ளல் இயலுமோ? அவ்வுண்மைகளையறியாமல் அவ்வுலகங்களைப்பற்றிய வெறுங் குருட்டு நம்பிக்கைகளிலும் பொய்க்கதைகளிலுமன்றோ நம் வாழ்நாளை நாம் விலங்கினங்களைப்போற் கழிக்கவேண்டும்?

இன்னும் பாருங்கள்! "கூவல் ஆமை குரை கடல் ஆமையைப்" பார்த்துப் பழித்ததுபோலத், தாம் இருக்கும் நாட்டையும் அந்நாட்டிலுள்ள மக்களையுந் தவிர வேறு நாடுகளையும் அந்நாடுகளில் உள்ள மக்களையும்பற்றிச் சிறிதுமே உண்மை தெரியாமல் அந்நாடுகளையும் அம்மக்களையும் இழித்துப் பேசுவோர் நம்மில் நூறாயிரக்கணக்காய் இருக்கின்றனர்! ஓர் ஊரைவிட்டு வேறு ஓர் ஊர் சென்று அதன் இயல்புகளையும் அங்குள்ள உயிர்களின் இயல்புகளையும் நன்குணர்ந்து அதன்கண் வாழ்க்கை செலுத்தவிரும்புவார் நம்மில் மிகச் சிலராக

வே காணப்படுகின்றனர். தாமிருக்கும் ஊரில் தாம் உயிர் வாழ்தற்கு வேண்டுங் கருவிகள் கிடைக்கப்பெறுமல் வறுமைப் பட்டுத் துன்புறுவோரே அயல்நாடுகள் சென்று குடியேறக் காண்கின்றோம். இவ்வாறாக நம்மனோர் பெரும்பாலுந் தாமி ருக்கும் இடத்தைவிட்டுப் பெயராத சோம்பர்களாயும், உல கத்தின் பல பகுதிகளையுங் கண்டு அறிவை அகலமாக்கும் விரிந்தநோக்கம் இல்லாதவர்களாயும் இருத்தலறிந்தே நம்பண் டை ஆசிரியர்கள் இந்திய இலங்கை நாடுகள் எங்குங் கடவுளை வணங்குதற்கென்று மாப்பெருங் கோயில்கள் அமைத்து, அம்முகத்தால் ஓர் ஊரவர் வேறு ஓர் ஊர்சென்று அன்பிலும் அறிவிலும் விரிந்த நோக்கத்திலும் மேன்மேற் பெருகுதற்கு வழிசெய்து வைத்தனர். வைத்துங், கடற்கப்பால் உள்ள நாடு களுக்குக் கப்பலேறிச்சென்று ஆங்காங்குக் குடியேறக்கருதும் மனத்திட்பம் உடையார் நம்மில் இன்னும் மிகச் சிலராகவே இருக்கின்றனர். கப்பலேறிச்சென்றாற் கடலுக்கு இரையா வோம் என்னும் அச்சம் அவர்கள் உள்ளத்திற் குடிகொண்டி ருக்கின்றது! அதுவேயுமன்றிக், கப்பலேறிச் செல்வாரைத் தமது சாதிக்குட் சேர்க்கலாகாது என்னுங் கட்டுப்பாடுஞ் சில வகுப்பிற் கடுமையாய் இருக்கின்றது! இதனாலேயே, நிலவளம் நீர்வளம் பொருள்வளம் நிரம்பிய பெரிய பெரிய நாடுகளிற் சென்று குடியேறி இனிது உயிர்வாழும் பெரும்பேற்றையும் உரிமையையும் இழந்து, நம் இந்து மக்களிற் பெரும்பாலார் சிறியசிறிய வெற்றூர்களிலிருந்து மிடிப்பட்ட குறுவாழ்க்கை செலுத்துகின்றனர்!

ஆனல், மேல்நாட்டவரான வெள்ளைக்கார நன்மக்களோ தாம் பிறந்த ஊர்களில் இருக்குமளவில் மனவமைதிபெறுத பெருநோக்கமும் பேரறிவும் பெருமுயற்சியும் பேரூக்கமும் அஞ்சா ஆண்மையும் வாய்ந்தவர்களாய் இந்நிலவுலகமெங்கும் உள்ள பெருநிலப்பரப்புகளை யெல்லாங் கடல்தாண்டிக்கண்டு

கைக்கொண்டு அஃவை தம்மையெல்லாந் தமக்கு நீங்கா உரிமைகளாக்கி இன்பவாழ்க்கை செலுத்திவருகின்றனர். இவர்கள் இவ்வாறு இந்நிலவுலகமெங்கும் பரவி இனிது வாழ்தற்கு, இவர்கள் முன்னோரிற் சிலர் அறிவும் ஆராய்ச்சியும் எதனையும் உற்றுநோக்கி யெண்ணுதலும் அஞ்சா மன உறுதியும் விடா முயற்சியும் வாய்திருந்தமையே காரணமாகும். தாமிருக்கும் ஊரையும் அதற்கு அருகாமையிலுள்ள வேறு சில ஊர்களையு மன்றிச் சேய்மையிலுள்ளவைகளைச் சிறிதும் அறியாதவர்களாய் நம் இந்துமக்கள் மிடிப்பட்ட வாழ்க்கையில் இருக்க, மேல்நாட்டவரின் முன்னோர்களில் ஒருவரான **கொலம்பசு** என்பவரோ தாமிருந்த ஸ்பெயின் தேயத்தையடுத்த பெரும் புறக் கடலுக்கும் அப்பால் ஒரு பெருந்தேயம் உளதென் றறிந்து, மூவாயிரத்தைந்நூறு மைலுக்குமேல் அதனைக்கடந்து சென்று, கி.பி. 1492-ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்கா தேயத்தைக் கண்டுபிடித்தார். அப்பெரும்புறக் கடலுக்கும் அப்பால் ஒரு பெருந்தேயம் உண்டென்பதைக் கண்ட அவரது ஆராய்ச்சியறிவின் தெய்வத்தன்மையை என்னென்றுரைப்பேம்! அதன் உண்மையை ஆராய்ந்துகண்ட அளவில் இராமல், தம்நாட்டு அரசற்கும் அரசிக்கும் அதனை மெய்ப்படுத்திக்காட்டி, மூன்று மரக்கலன்களும் நூற்றிருபஃது ஆட்களுந் தாம் அக்கடல் கடந்து செல்லுதற்கு உதவியாகத் தம் அரசர்பாற் பெற்றுக் கொண்டு, முன் எவருமே சென்றறியாத அப்பேராழியில் வழிகண்டு சென்ற அவர்தம் அறிவாற்றலையும் அஞ்சா ஆண்மையினையும் எண்ணுந்தோறும் எம் நெஞ்சம் அளவிலடங்கா இறும்பூதுந் திகைப்பும் அடைகின்றது!

இங்ஙனம் அப்பெரும்பௌவங் கடந்துசென்ற கொலம்பசுப் பெரியாரின் பேரறிவின் திறம், அவர்தாம் மேற்கொண்டு சென்ற அவ்வருஞ்செயலை எவ்வாறு பயன்பெறச் செய்த தென்பதும் நினைவுகூரற்பாற்று. பிறர்க்கு வழிதிசை தெரியாப்

பெருவெள்ளக்காடான அப்பேராழியினூடே அவர் எவ்வாறு வழிதெரிந்து சென்றார் என்பதை நினைந்தால் எவர்க்குத்தான் வியப்பெழாது! எவர்க்குத்தான் நெஞ்சந் திகில் கொளாது! இவ்வளவு தெரிந்து சென்றதே ஒரு தெய்வத்தன்மை! இதனினுஞ் சிறந்த ஒரு தெய்வ அறிவும் இவரை அந்நடுக்கடலிற் காப்பாற்றியது. இவர் ஐந்து கிழமைகளாக அல்லது முப்பத்தைந்து நாட்களாக அப்பெருநீரில் அம்மூன்று கப்பல்களையுங் கொண்டு செல்கின்றார். வழிதுறை யொன்றுந் தெரியவில்லை! நாற்புறமுஞ்சூழ ஒரே வெள்ளக்காடு! தேடிச் செல்லுந் தேயஞ் சிறிதுந் தென்படவில்லை! அம்மூன்று மரக்கலங்களிலும் அவருக்கு உதவியாய்ச் சென்ற ஆட்களெல்லாரும் இனி நிலத்தைக் காண்போமா என்று ஏங்கி நம்பிக்கை யிழந்தார்கள்! தம்மை அப் பெருநீருக்கு இரையாக்கவே அவர் கொணர்ந்தாரென எண்ணி, எல்லாரும் அவரைத் துன்புறுத்தத் தொடங்கிவிட்டனர்! அந்நேரத்தில், எல்லை சிறிதுந் தெரியாத அப் பெருநீர்ப்பரப்பில், தமக்கு உதவியாய்வந்த துணைவர்களே நம்பிக்கையற்று மனங்கலங்கித் தம்மைத் துன்புறுத்துவாராயின் அப்போது எத்தகைய நெஞ்சழுத்தம் உடையாருந் தந்நெஞ்சந் தடுமாறுதிருத்தல் ஏலுமோ? ஏலாதே; ஆனாலுங், கொலம்பசுப் பெரியார் அந்நேரத்திலும் உளஞ் சிறிதுந் தடுமாறிற்றிலர்! தமது கப்பலுக்கருகே கடற்பாசிகள் மிதந்து செல்வதை அவர் உன்னிப்பாய்ப் பார்த்து, "இதோ! நாம் தேடிச்செல்லுந் தேயம் அண்மையில் வந்துவிட்டது, அஞ்சாதிர்கள்!" என்று அவர்கள் எல்லார்க்கும் ஆறுதல் மொழிந்தார். அவர் மொழிந்தவண்ணமே சிலநாட்களில் அமெரிக்கா தேயக்கரை அம்மரக்கலங்களிற் சென்றாரெல்லார் கண்களுக்கும் புலப்படலாயிற்று! அப் பெருநீர்ப்பரவையில் ஆழாது தப்பிய அவரெல்லாம் உவகைக் கடலுள் ஆழ்ந்தனர்! அமெரிக்காக் கரையோரங்களில் உள்ள மலைப்பாறைகளில் ஒட்டி-

வளர்ந்த கடற்பாசி மிதந்து வருதலைக்கண்டு, அத்தீவத்தின் அருகே தாம் வந்துவிட்டதைக் கொலம்பசுப் பெரியார் அறிந்த அறிவு, அவருடன் சென்ற ஏனைமக்கட்கு இல்லாது போயிற்றே! இதனால், எத்துணைச் சிறிய. எளிய, புல்லிய பொருளையும் புறக்கணித்து விடாமல், அதனையும் அதன் றொடர்பையும் உற்றுநோக்கியாராயும் அறிவுடையாரே எல்லா வகையினுஞ் சிறந்தவராவரென் றறிதல் வேண்டும்.

"அறிவுடையார் எல்லாம் உடையர் அறிவிலார்
என்னுடையரேனும் இலர்"

விளை நிலம்

நெற்பயிர் விளையாநின்ற வயல்நிலத்தையும் வயல்சூழ்ந்த இடத்தையும் 'மருதம்' என்று தமிழ்நூலார் பண்டைக்காலந் தொட்டு வழங்கிவருகின்றனர். பழையகாலத்தில் நெற்பயிரிடு தற்கேற்றவைகளாகத் திருத்தப்பட்ட நிலங்கள், மருத மரங்க ளின் அருகேயிருந்தமையாற் போலும், அவற்றிற்கு மருத நிலம் என அவர் பெயர் அமைத்தனர். வயல்நிலத்தைப் 'பண்ணை,' 'பணை,' 'செய்,' 'செறு,' 'கழனி,' 'பழனம்' 'விளையுள்,' 'புலம்,' 'வரப்புள்' என்னும் பல சொற்களால் தமிழ் மக்கள் வழங்கிவருகின்றனர்.

பழையநாட்களில் மாந்தரின்றொகை பெருகப்பெருக, அவர்களுக்கு வேண்டிய அளவு உணவுப்பண்டங்கள் மலை களினுங் கடல்களினுங் காடுகளினுங் கிடைப்பது அரிதாயிற்று. மலைகளினுங் காடுகளினும் உள்ள கனிகள் வித்துக்கள் கிழங்கு களையும் மான் மரை கடம்பை ஆடு மாடு பன்றி முதலிய விலங்குகளையும், கானங்கோழி தாரா குயில் கொக்கு குருவி முதலான பறவைகளையுங் கடல்களினுள்ள மீன்களையுந் தின்று வந்த மிகப்பழைய முன்னோர்கள், தமது தொகை பெருகப் பெருக அவை போதாமை கண்டு, ஆடுமாடுகளை மிகுதியாக

வளர்த்து, அவற்றின் பயன்களான நெய் பால் தயிர் முதலிய வைகளையுங், காடுகளில் ஆங்காங்கு இயற்கையாக வளர்ந்து கிடந்த அவரை துவரை மொச்சை காராமணி உழுந்து பயறு கடலை எள்ளு முதலான பண்டங்களையும் உட்கொண்டு உயிர் வாழ்ந்து வந்தார்கள். காலஞ் செல்லச்செல்ல அவர்களின் தொகை பின்னும் பின்னும் பெருகலானமையின், இயற்கை யிற் கிடைத்த இத்தனை புணவுப்பண்டங்களும் அவர்கட்குப் போதா வாயின. இதற் கென்செய்வ தென்று, அவர்களுள் அறிவான்மிக்க சிலர் எண்ணிப் பார்க்கப்பார்க்க, இயற்கை யாக வளருங் கூலங்களின் வித்துக்களைமட்டும் எடுத்து, வேறு மரஞ்செடிகொடிகள் இல்லாத வெளி நிலங்களைக் கீறி அவற் றுள் விதைத்தால், அவை மிகுதியான விளைச்சலைத் தருமெனக் கண்டறிந்தார்கள். அறிந்தபின் அவ்வறிஞர்களும் அவரது ஏவல்வழி நின்றவர்களும் வெட்டவெளியாய்க் கிடந்த நிலங் களைக் கோல்களாலுங் குந்தாலிகளாலுங் கிளறிக் கொத்தி, அவற்றின்கண் அவ்விதைகளை இட, அவை வேண்டியவளவு வெயிலும் மழையும் பெற்று, வேறு மரஞ் செடி கொடிகளின் இடைஞ்சல் இல்லாமையின், ஒன்று நூறாகப் பயன்தர லாயின.

இங்ஙனம் முதன்முதற் செயற்கைப் பயிர் செய்தற்கு வெளிநிலங்களே பயன்பட்டமையின், அவை 'வயல்' 'புலம்' என்று பெயர்பெறலாயின. வயல் என்னுஞ் சொல்லுக்கு முதற்பொருள் வெளியென்பதே யாகும். புலம் என்னுஞ் சொல்லும் எவை தம்மாலும் மறைக்கப்படாமற் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டுக் கிடக்கும் வெளியிடத்தையே யுணர்த்தும். மே லும், இயற்கையில் வறிதாய்க் கிடந்த வெளிநிலம் அறிவர் சில ரால் முதன்முதற் கிண்டிக் கிளறிப் பயிர்செய்தற்கு ஏற்றபடி யாகச் செய்யப்பட்டமையிற், பின்னர் அது 'செய்' என்றும்,

பண்ணப்பட்டமையிற் 'பண்ணை,' 'பணை' என்றுஞ், செறப் பட்டமையின் அதாவது சிறப்பட்டமையிற் 'செறு' என்றும் வழங்கப்படலாயிற்று.

இவ்வாறு முதலிற் றொடங்கிய பயிர்த்தொழிலைச் செய்யச்செய்ய, மேலும்மேலும் அதனைத் திறமாகச் செய்யும் வழி வகைகளை நம் முன்னோர்கள் கண்டறிந்தார்கள். வல்லென்று கெட்டியாயிருக்கும் நிலத்தில் மென்பதத்தவான நெல்லும் ஏனைமணிகளும் வேர் ஊன்ற மாட்டாமற் பட்டுப்போதல் கண்டு, வன்பாலான நிலத்தை மென்பாலாக்கும்முறை கண்டு கொண்டார்கள். நிலத்தைக்கிளறி அதற்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சி ஞல் மண்ணுந் தண்ணீருங் கலந்து அது மென்பதப் படுதல் அறிந்தனர். இங்ஙனங் கிளறுதலாலுந் தண்ணீர் பாய்ச்சுதலா லும் இறுகிய மண் கழன்று நிலம் மென் பதம் அடைதலின், அங்ஙனங் கழன்ற வயல்நிலங் 'கழனி' எனப்பட்டது.

அதன்மேற், பண்படுத்தப்பட்ட அக்கழனியில் வித்திய நெல் ஒன்று பல்லாயிரமாய்ப் பயன்தந்ததாகலிற், பின்னர் அது 'பழனம்,' 'விளையுள்' எனப் பெயர்பெறலாயிற்று. பயன், பழம், பழன், விளைவு முதலியன வெல்லாம் ஓரேபொருளைத் தருஞ் சொற்களாகும்.

அங்ஙனம் விளைந்த நிலம் முதலிற் பலர்க்கும் பொதுவா யிருந்ததனல், அதன் விளைவை அவரெல்லாருந் தத்தமக்கு வேண்டியபவளவு பங்கிட்டுக்கொண்டு வைத்து வாழ்ந்தார்கள். பிறகு நாட் செல்லச்செல்ல, நன்ருக உழைத்துப் பாடுபடுபவர் களும், பாடுபடாமற் சோம்பலுற்றிருப்பவர்களும் விளைந்த பொருள்களைத் தாந்தாம் வேண்டும்மட்டும் எடுத்துக்கொள்ள விடுதல் முறையாகாதென்று உணர்ந்தனர். உணர்ந்து, அவ ரவர் எவ்வளவு பாடுபடக்கூடுமோ அவ்வளவு பாட்டுக்குத் தக்க நிலத்தையளந்து வரம்புகட்டி அவரவர்க்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தனர். முதலிற் பலர்க்குப் பொதுவாய்க் கிடந்த நிலப்

பரப்புப் பின்பு ஒவ்வொருவர்க்கோ அல்லது ஒவ்வொரு குடியினர்க்கோ உரியவாம் பல பகுதிகளாகப் பங்கிடப்பட்டு, இடையிடையே வரம்பு உயர்த்தப்பட்டமையின், அவ்வாறு வரம்புக்கு உள்ளடங்கிய வயல்கள் 'வரப்புள்' என்று வழங்கப்படுவவாயின. 'வரம்பு' என்பது வரப்பு என வலித்தது. இவ்வாறாகத் தமிழில் வயல்நிலத்திற்கு வழங்கும் பல சொற்களையும் ஆராயவே, பண்டைக்காலத்திருந்த தமிழ் முதுமக்கள் முதன்முதற் பயிர்த்தொழில் எவ்வாறு செய்ய அறிந்து, அதனை எவ்வாறு செய்து, எவ்வாறு பயன்படுத்தி இன்றுகாறும் வாழ்ந்துவருகின்றனர் என்னும் வரலாறு நன்கு விளங்குதல் கண்டுகொள்க.

இனித், தொன்றுதொட்டுப் பயிர்த்தொழிலைப் பெருக்கி வாழும் உழவு வாழ்க்கை, தமிழ் மக்களிடம் மிகுந்து காணப்படுதல்போல, உலகத்திலுள்ள வேறு எந்த மக்களிடத்தும் மிகுந்து காணப்படவில்லை. மற்றை மாந்தர்கள் தத்தம் நாடுகளின் சிற்சில பகுதிகளிலேதாம் உழவுதொழிலை நடத்திவரக் காண்கின்றேம். மற்றுத், தமிழ்மக்களோ தாம் உறையும் இத்தென்னாடு முழுதும் நெற்பயிரும் பிறபயிரும் விளைத்து இனிது வாழ்ந்துவருகின்றனர். இத்தமிழ் நாட்டின் வடவெல்லையாகிய திருவேங்கடமலையி லிருந்து, தென்கோடியாகிய குமரிமுனை வரையிலுங், கீழ்கரை மேல்கரை வரையிலும் எங்கே பார்த்தாலும் பச்சைப் பசேலென விளங்கும் நெல் வயல்களே நிறைந்து காணப்படுகின்றன. இதற்குக் காரணம் என்னென்றால், தமிழ்நாட்டின்கண் ஆறுகளுங் குளங்களும் ஏரிகளுங் கால்வாய்களும் மிகுந்திருத்தலேயாகும்; வேறு நாடுகளிலோ அவை அங்ஙனம் மிகுந்திருக்கவில்லை. வடபெண்ணை, பாலாறு, தென்பெண்ணை, காவிரி, வைகை, பொருநை, நெய்யாறு முதலியன ஊடே ஊடே நீர்நிரம்பி யோடுதலும், இவற்றால் நீர் ததும்பிப் பொலியுங் குளங்களுந் தாமரைவாவிகளும் பெரிய

பெரிய ஏரிகளும், அவற்றிலுள்ள நீரைக் கொண்டுசென்று கோடிக் கணக்கான வயல்களை ஊட்டுங் கால்வாய்களும் இத்தென்னாட்டின்கண் அடுத்தடுத்துக் காணப்படுதல் போல வேறெங்குங் காணப்படுதல் இல்லை. சோழநாட்டிற்கு ஓர் உயிராய் நின்று நிலவுங் காவிரியாறு, நெடுந்தொலைவிலுள்ள மேற்கரைமலைகளிலிருந்து திரட்டிக் கொணரும் வண்டல்கள் அந்நாட்டின் வயல்களிலும் படுகர்களிலும் படிந்து நிலத்தை மிகவுஞ் செழுமையுறச் செய்கின்றன. பாண்டிநாட்டில் ஓடும் வைகை பொருநை முதலான ஆறுகளுங், காவிரியாற்றிற்கு அடுத்தபடியாக, அந்நாட்டின் மருதநிலங்களை வளம்படுத்துந் தன்மையவாகவே யிருக்கின்றன. இங்ஙனமாக இத்தென்னாட்டின் இயற்கை யமைப்புப் பயிர்த் தொழிலுக்குப் பெரிதும் ஏற்ற பல நலங்களும் பொருந்தி யிருத்தலால், எத்தனையோ ஆயிர ஆண்டுகளாக இதன்கண் உயிர்வாழுந் தமிழ்மக்கள் அத்தொழிலைச் செவ்வையாக நடாத்திக்கொண்டு இனிது காலங்கழித்து வருகின்றனர்.

இன்னும், இத்தென்னாட்டின்கண் உள்ள மருதநிலங்களில் நெற்பயிர்மட்டுமே யன்றித், தென்னஞ்சோலைகளும் மாந்தோப்புகளுங் கமுகந் தோட்டம் வாழைத் தோட்டங்களும், எலுமிச்சை நாரத்தை பலா கரும்பு முதலியன செழித்திருக்குந் தோட்டக்கால்களும், இஞ்சி மஞ்சள் மிளகாய் சேம்பு கருணை முதலியன வளர்ந்திருக்குங் கொல்லைகளுங் கண்ணையுங் கருத்தையுங் கவரும் வனப்பும் பயனும் மிக்கனவாய் ஆங்காங்கு அடர்ந்து காணப்படுகின்றன. உயிர்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத இத்தனை உணவுப்பண்டங்களும் எளிதிலே விளைத்துக்கொள்ளுதற்கேற்ற வசதிகள் இயற்கையே அமையப்பெற்ற இத்தென்னாட்டவர்கள், தமக்குச் சிறப்பாக உரிய வுழவுதொழிலை மேன்மேற் செவ்வையாகச் செய்து வருவார்களானால், அவர்கள் ஏனைநாட்டு மக்களைச் சார்ந்து

பிழைக்கவேண்டியதிராது. மற்றைத் தொழில்களைச் செய்யும் மற்றை நாட்டவர்களே இத்தென்னாட்டவர் உதவியை எதிர் பார்த்துப் பிழைக்கவேண்டியவராவர்.

"சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னதுலகம் அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை"

ஓநாயுங் கொக்கும்

ஓர் ஓநாயானது தன் தொண்டைக்குட் குறுக்கே மாட்டிக்கொண்ட ஓர் எலும்பை எடுத்துவிடும்படி, அங்கும் இங்குமாய் மிகவுந் துன்புற்று ஓடிக், தான் எதிர்ப்பட்ட ஒவ்வொரு விலங்கையுங் கெஞ்சிக்கேட்டது. அங்ஙனங் கெஞ்சிக்கேட்கும்போதெல்லாந் தனக்கு அவ்வுதவியைச் செய்யும் உயிர்க்குத் தான் தன்னாலான கைம்மாறு ஒன்றுஞ் செய்வதாகக் குறிப்பித்தது. கடைசியாக ஒரு கொக்கு அதன் துன்பத்தையும் வேண்டுகோளையுஞ் சொல்லுறுதியையுங் கண்டு மனம் இரங்கித், தனது நீண்ட கழுத்தொடு கூடிய அலகை அவ்வோநாயின் தொண்டைக்குள் துணிவாக நுழைந்து, அங்கே மாட்டிக்கொண்டிருந்த எலும்பை வெளியே இழுத்துவிட்டது. அவ்வாறு செய்தபிறகு அது தனக்கு ஓநாய் கைம்மாறுகத் தருதற்கு இசைந்ததைத் தரும்படி அடக்கமாய்க் கேட்டது. உடனே அவ்வோநாய் பல்லை இளித்துக்கொண்டு, "நன்றிகெட்ட உயிரே, ஓர் ஓநாயின் வாய்க்குள்ளே நுழைத்த உனது கழுத்துத் துண்டாக்கப்படாமல் நல்லபடியாய் வெளி வந்ததே போதாதோ! இதனினுஞ் சிறந்த கைம்மாறென்றும் உனக்கு வேண்டுமோ!" எனச் சினத்துடன் கூறியது.

தீயவர்கட்கு உதவி செய்பவர்கள், அவ்வுதவிக்குக் கைம்மாறுக அவரால் பழிக்கப்படுவரேயன்றி வேறு எதிருதவியொன்றும் பெறார்கள்.

ஒரு பருந்துஞ் சில புறுக்களும்

சில புறுக்கள் நெடுநாளாக ஒரு பருந்துக்கு அஞ்சியபடியாய்க் காலங்கழித்து வந்தன. அவை தாம் உறையுங்கூட்டை விட்டுத் தொலைவிற் செல்லாமல் அதற்கு அருகாமையிலேயே மேய்ந்துகொண்டு விழிப்பாயிருந்தமையால், அவை அப் பருந்தின் பிடியுள் அகப்படாமல் உயிர்தப்பி வாழ்ந்தன. அப் பருந்தோ தனது விருப்பம் நிறைவேறாமை கண்டு, அவற்றைத் தனக்கு இரையாக்கிக்கொள்ள ஒரு சூழ்ச்சிசெய்து அப்புறுக்களை நோக்கி, "நீங்கள் ஏன் இவ்வாறு எந்நேரமுங் கவலையிலுங் கலக்கத்திலும் நாட்கழித்து வருகின்றீர்கள்? நீங்கள் என்னை உங்களுக்கு அரசனாக ஏற்படுத்திக்கொண்டால், எத்தகைய இடையூறும் உங்களுக்கு வராமல் உங்களைப் பாதுகாப்பேன்." என மொழிந்தது. அப் பருந்தின் சொற்களை நம்பிய அப்புறுக்கள், அதனைத் தமக்கு அவ்வாறே அரசனாக்கிக் கொண்டன. அங்ஙனம் அரசனான பிறகு அப்பருந்து ஒரு மிக்க அவைகளை இரையாக்கிக்கொள்ளாமல், நாடோறும் ஒவ்வொரு புறுவாகப் பிடித்து அவைகளைத் தின்றுவந்தது. நாளடைவில் எல்லாப் புறுக்களும் இங்ஙனம் அதற்கு இரையாகிப்போகக், கடைப்படியாக எஞ்சிநின்ற புறவு அதற்கு இரையாகப்போகுந் தறுவாயில், "ஆ! நாங்கள் செய்த ஏற்பாட்டுக்குத் தக்கது எங்கட்குக் கிடைத்தது!" என்று சொல்லி உயிர்துறந்தது.

ஆகவே, கொடியோன் ஒருவனைத் தாமாகவே தெரிந்தெடுத்து அவற்குப் பெருவல்லமையைத் தந்துவைப்பவர்கள், பிறகு அவனால் துன்புறுத்தப்பட்டால், அதற்காக அவர்கள் வியப்படைதல் எற்றுக்கு?

———

இரண்டு பண்டப்பைகள்

ஒவ்வோர் ஆடவனுந் தனக்கு முன்னே ஒரு பையுந் தனக்குப்பின்னே ஒருபையுந் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு செல்கின்றான்; அவ்விரண்டு பைகளிலுங் குற்றங்களாகிய பண்டங்களை நிறைந்திருக்கின்றன. அவ்விரண்டில் அவன் மார்பின் முன்னே தொங்கும் பையிற் பிறருடைய குற்றங்களே நிரம்பியுள்ளன. அவற்குப்பின்னே அவன் முதுகிற்றொங்கும் பையிலோ அவனுடைய குற்றங்களே நிறைந்திருக்கின்றன. ஆகவே, ஒவ்வொருவரும் பிறருடைய குற்றங்களை நோக்குங் கட்பார்வையுடையராயுந், தம்முடைய குற்றங்களைப் பாராக் கண்ணில் குருடராயும் இருக்கின்றனர்.

குடியானவனும் பாம்பும்

மழைகாலத்தொருநாள் ஒரு குடியானவன் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பிவருகையில் வழியில் வேலியண்டை ஒரு பாம்பு குளிரால் விறைத்துக் கொத்துயிருங் கொலையுயிருமாய்க் கிடத்தலைக் கண்டான். கண்டவன் அதன்பால் இரக்கம் உடையோனாய், அதனையெடுத்துத் தன் மார்பில் அணைத்தபடியாய்த் தன் வீட்டுக்குக் கொணர்ந்து, அடுப்பண்டையில் வைத்து அதற்குச் சூடேற்றினான். உடம்பிற் சூடேறியவுடனே அது சுருசுருப்பு வாய்ந்ததாகி, அக்குடிசைவீட்டி லிருந்த அவன் பிள்ளைகள்மேற் சீறிச் செல்லலாயிற்று. அதுகண்ட அக்குடியானவன் அந்நச்சுயிருக்குத் தான் இரங்கியது தப்பாதல் உணர்ந்து, உடனே ஒரு தடியால் அதனை அடித்துக் கொன்றான்.

“பாங்கறியாப், புல்லறிவாளர்க்குச் செய்தவுபகாரங்
கல்லின்மேல் இட்ட கலம்.”

உறைநீர்க்கட்டிமேல் உடல்பருத்தமாது

உருசியா தேயத்தின் வடபகுதிகளிற் பனியின் கடுமை மிகுதியாய் உண்டு. அதனால் அந்நாட்டின் நிலமும் ஏரியுமெல்லாம் பனி நிறைந்து இறுகி யிருக்கும். பனிக்கட்டி நிறைந்த நிலமும் ஏரியுங் கெட்டியாய் வழுவழுப்பாக இருத்தலால், அவற்றின்மேல் அந்நாட்டு மாந்தர்கள் சறுக்கிநடக்கும் விளையாட்டு விளையாடுதல் வழக்கம். ஒருகால் உடல்பருத்த மாது ஒருத்தி ஓர் ஏரியின் தண்ணீர் உறைந்து கெட்டியாகி அதன் மேற்பரப்பு வழுவழுப்பாய் இருக்கப் பார்த்து, அதன்மேற் சறுக்கிவிளையாடச் சென்றாள். அங்ஙனம் அவள் விளையாடத் தொடங்கிய சிறிது நேரத்திலெல்லாங் கால்வழுக்கி அதன்மேற் பொதீரென வீழ்ந்தாள். வீழ்ந்தவள் தன் உடலின் சுமையால் எழுந்துநிற்கமாட்டாமல், அப்பனிப்பரப்பின் மீதே துயரத்தோடும் உட்கார்ந்திருந்தனள். அப்போது அவள்பக்கமாய் அங்கே சறக்கி விளையாடிக்கொண்டுவந்த ஒருவன் அவளைக் கண்டு இரங்கி, அவள் எழுந்துநிற்குமாறு தூக்கி உதவிசெய்து, "அம்மே, இதுதான் முதன்முதலாக நீங்கள் சறுக்கி விளையாடியதுபோலும்!" எனக் கூறினான். அதற்கு அம்மாது, "இல்லை, இது முதன்முறை அன்று; இதுதான் எனக்குக் கடைசிமுறை!" என்று மொழிந்து அவற்கு நன்றிசெலுத்திப் போனாள்.

பன்றி எண்ணிக்கை

இருபது பன்றிகள் வைத்து வளர்த்துவந்த ஓர் ஒட்டன் ஒருநாள் தன்கீழ் வேலைபார்க்கும் ஒருவனையழைத்துப், பன்றிக்குடிசையிற் பன்றிகள் இருபதும் இருக்கின்றனவாவென்று பார்த்துவரும்படி ஏவினான். அவ்வேவலன் அங்ஙனமேசென்று, திரும்பி முகத்திலே திகைப்புக்குறி தோன்றத் தன் தலைவனிடம் வந்தான். வந்தவனைத் தலைவன், "நல்லது, பன்றிகள் எல்

லாந் தவறுமல் இருக்கின்றனவா?'' என வினவினன். ''ஆ! ஐயா, பத்தொன்பது பன்றிகளைப் பிசகாமல் எண்ணினேன்; ஆனல், ஓர் இளம்பன்றி மிகவிரைந்து ஓடினமையால், அதனை யான் எண்ணக் கூடவில்லை'' என்றான். அச்சொற் கேட்ட தலைவன் அவ்வேவலனது மடமையைப்பார்த்து நகைபுரிந்தான்.

திறமையுள்ள நாய்

ஒருகால் ஒரு செல்வர் தாம் வளர்க்கும் நாயைத் தமது பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு தமது குதிரைவண்டியில் ஒரு கடைக்குச் சென்றார். கடையண்டை சென்றதும், வண்டியை நிறுத்தி, நாயை வண்டியிலேயே யிருக்கும்படி செய்துவிட்டு, அவர் அக்கடையினுள்ளே நுழைந்தார். அப்போது குதிரை தெருவில் எதனையோகண்டு மிரண்டு, வண்டியை யிழுத்துக் கொண்டு நாலுகாற்பாய்ச்சலில் ஓடலாயிற்று. அதன் கடிவாள வார் தெருநெடுகக் கூடவே இழுப்புண்டது. வண்டிக்குள் ளிருந்த நாயோ தன் வண்டிக்குதிரை தலைகால் தெரியாமல் ஓடுதலைக்கண்டதுந் திடுமெனக் கீழேகுதித்து, நிலத்தே இழு பட்டுச்செல்லுங் கடிவாளவாரைத் தனது வாயினுற் கௌவிப் பிடித்துக்கொண்டது. குதிரை சிறிதுவழி அந் நாயையும் இழுத்துச்சென்ற தாயினும், நாய் தான் கௌவிய கடிவாள வாரை விடாப்பிடியாய்ப் பிடித்து இழுத்தமையாற் குதிரை கடைசியாக நிற்கவேண்டுவ தாயிற்று. இங்ஙனம் அந்நாய் செய்யாதிருந்தால், அக்குதிரை தான் வெருண்டோடும் ஓட் டத்தால் தான் இழுத்துச்செல்லும் வண்டியை எங்காயினும் மோதிச் சுக்கல்சுக்கலாய் உடைத்திருக்கும்; தானும் எங்காயி னுந் தடுமாறி விழுந்து கால் முறிந்திருக்கும். இடர்ப்பட்ட நேரத்தில் தன் நாய் செய்த இப்பேருதவியை நினைந்து நினைந்து வியந்து அதன் தலைவன் அதனைப் பெரிது பாராட்டினன்.

பழக்கத்தின் வலிவு

இவ் இந்தியநாட்டின் ஒரு கடற்கரைப்பக்கத்து மேட்டுக் குப்பத்தில் உயிர்வாழுங் கரையாரப்பெண்கள் சிலர் தாம் கொண்டுபோன மீன்களை ஓர் அங்காடியில் விற்பனை செய்து விட்டுத், தமது இல்லம் நோக்கி மாலைப் பொழுதில் திரும்பி வருகையில், இடியுங் காற்றும் மழையும் வந்துவிட்டன. நடு வழியில் இவ்வாறு நேரவே, அவர்கள் அவ்வழியின் ஓரமாய் இருந்த ஒரு பூந்தோட்டத்தினுள் நுழைந்தார்கள். அத்தோட் டக்காரன் அப்பெண்கள் மழையிலுங் காற்றிலும் அகப்பட்டு வருந்துதல்கண்டு நெஞ்சம் இரங்கித், தனது ஓலைவீட்டினுள் ளே நறுமணங்கமழும் மலர்கள் குவிக்கப்பட்டுள்ள ஓர் அறை யின் ஒருபக்கத்தே அவர்கள் தங்கியிருக்கும்படி உதவி செய் தான். சுமை சுமந்து நடந்தமையால் அலுப்புற்ற அச்செம் படவ மாதர்கள் உறங்குதற்காகக் கீழே படுத்தார்கள். ஆனால், அவர்களுக்கு அருகாமையிற் குவிக்கப்பட்டிருந்த மலர்க் குவியலிலிருந்து வரும் இனியமணம் அவர்களது மூக்குக்குப் பிடியாமையால் அவர்கள் தூங்கக்கூடவில்லை. சிறிது நேரம் வரையிற் பார்த்துவிட்டுப், பிறகு அப்பெண்கள் கவிச்சிநாற்றம் நாறுந் தம்முடைய மீன்கூடைகளைக் கொணர்ந்து தமது மூக் கண்டையிலே வைத்துக்கொண்டு நன்றாய்க் குறட்டையிட்டுத் தூங்கலாயினர். பழக்கங் கொடியதென்பது இதனால் நன்கு புலப்படுகின்றதன்றோ?

அருளுடையூழியம்

ஏழைப் பெற்றோர்களுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்த பாரி என்னும் பிரஞ்சுக்கார இளைஞன், பாரிசுமாநகரத்திலுள்ள மருத்துக்கழகத்திற் கலைபயின்று, அதிற்றேர்ந்தபின், ஓர் ஏனுதி மருத்துவரின்கீழ் மருத்துவ வூழியஞ் செய்ய அமர்ந்தனன். அமர்ந்து சிறிது காலஞ் சென்றபின், தனது நாட்டுப் படை

ஞர்க்குப் புண்மருத்துவம் பார்க்குந் தொழிலில் அவன் அமர்த்தப்பட்டான். அக்காலத்தில், அதாவது அவன் உயிர்வாழ்ந்த பதினாறும் நூற்றாண்டில், வெடிகுண்டுபட்ட படைஞரின் புண்களுக்குக் கொதிக்கக்கொதிக்கக் காய்ச்சிய எண்ணெயை விட்டு, அவற்றை ஆற்றுவது வழக்கமாய் நடந்துவந்தது. முன்னமே வெடிகுண்டுகளால் துளைக்கப்பட்டு ஆற்றொணாத்துயர் உழக்கும் படைஞரின் காயங்களுக்குக் கொதிக்கக் காய்ச்சிய எண்ணெயைச் சுடச்சுடச் சொரிந்தால், அது பின்னும் அவர்கட்கு எவ்வளவு கொடிய துன்பத்தைத் தந்திருக்கும்! இத்தகைய அருள் இல்லாக் கொடிய மருத்துவத்தைத் தமது கண்ணெதிரே கண்ட பாரி என்னும் அவ்விளைஞர்க்கு நெஞ்சம் நீராய் உருகியது! இக்கொடிய முறையை அறவேயொழித்துவிட்டுப், படைஞர்க்குத் துன்பம் பயவாமற் செய்யும் மருத்து முறை எதுவென்று ஆராய்வதில் அவரது உள்ளம் இரவும் பகலும் ஈடுபட்டது. இரக்க நெஞ்சம் வாய்ந்தாரது எண்ணம் நிறைவேறுதற்கு இறைவனே துணைநிற்பன். ஒருநாள் வழக்கம்போலப் படைஞரின் புண்களுக்கு இடும்பொருட்டு எடுத்துக்காய்ச்சிய எண்ணெய் எல்லார்க்கும் போதாமல் ஒரு சிலர்க்கே போதுமா யிருந்தது. அதனால் மற்றைப் பலரின் காயங்கள் எண்ணெய் இடாமலே விடப்பட்டன. அங்ஙனம் எண்ணெய் இன்றி விடப்பட்டவர்களைப் பாரி மருத்துவர் அடுத்தநாட்சென்று உற்றுநோக்குகையில், எண்ணெய் இடப்பட்டவர்களைவிட அஃது இடப்படாதவர்களே நல்ல நிலைமையில் இருக்கக்கண்டார். அதுமுதற், கொதிக்கும் எண்ணெயையிட்டுக் கட்டும் அக்கொடிய முறையை யொழித்து, வேறு இனியவகைகளாற் காயம் ஆற்றும் முறைகளைக் கையாண்டு, அவர் படைஞரின் புண்களை விரைவில் இனிதாக ஆற்றியதுடன், தாம் கையாண்ட இனிய புது முறைகளை விளக்கியும் அவர் அரியதொரு நூல் இயற்றினார்.

இன்னும் அக்காலத்திற் கைகால் முறிந்துபோன படைஞர்க்கு, முறிந்த உறுப்புகளைத் தறித்தபின், மிச்சமாய் நிற்கும் உறுப்பின் முனைகளிற் பழுக்கக்காய்ச்சிய இரும்பை வைத்து, அவற்றைத் தீய்க்கும் அறக்கொடிய மருத்துவமும் வழக்கமாய் நடந்துவந்தது! உயிரைப் பெருந்துன்பத்திற் படுப்பிக்கும் இக்கொடிய முறையைக் கேட்பினும் எம் குலை நடுங்குகின்றது! அதனை நேரிருந்து கண்ட மெல்லிய உள்ளத்தினரான பாரி மருத்துவர்க்கு அக்கொடுமை எவ்வளவு துடிதுடிப்பினைத் தந்திருக்கும்! இக்கொடிய முறையினையும் அவர் உடனே நிறுத்தித், தறிபட்டு எச்சமாய் நிற்கும் உறுப்புகளின் இரத்த நரம்புகளிலிருந்து இரத்தம் வெளியே பெருகி விழாதபடி அவைகளைப் பட்டுக்கயிறு கொண்டு கட்டி மருந்திட்டு இனிதாக விரைவில் ஆற்றினர்.

இன்னும் ஒருகால் ஒரு மறவர், தமதுடம்பிற் பத்து இடங்களிற் கத்திவெட்டுப் பட்டு, உணர்விழந்து கிடந்தார். அவரைக் கண்ட பிறர் அவர் இறந்துபோனரெனவே கருதி, அவரைப் புதைத்துவிடுதற்கு வேண்டும் ஏற்பாடுகளெல்லாஞ் செய்யலாயினர். ஆனல், அம்மறவரைச்சென்று உற்றுநோக்கிய பாரி மருத்துவரோ, அவர்க்கு உயிர்போகவில்லை யென உறுதிமொழி புகன்று, சிறிது நேரத்தி லெல்லாம் அவரையுயிர்ப்பித்து, அவருடைய வெட்டுக்காயங்களையுஞ் சில நாட்களில் ஆற்றினர்.

இங்ஙனம் எல்லாம் பாரி மருத்துவர் தமக்குச் செய்து வந்த அருள் மருத்துவ முறைகளுக் காக நன்றி செலுத்த விழைந்த அப்படைஞர்கள் தாந் தாமும் மனம் உவந்து கொடுத்தபொருளைத் திரட்டித், திரட்டிய பெரும்பொருளை அவர்க்குக் காணிக்கையாகச் செலுத்தினர்.

———

கோட்டையைக்காத்த கோதை

கனடாநாட்டிற் பிராஞ்சுக்காரர்க்கு உரிய 'வேர்ச்செரி' என்னுங் கோட்டையை 1690-ஆம் ஆண்டில் 'இருக்கோய' வகுப்பினர் சிலர் வந்து தாக்கலாயினர். தாக்கவந்த அவர்கள் ஏதோர் அரவமுஞ் செய்யாமல் மதின்மேல் ஏறி எளிதிலே உட்குதித்து விடுதற்கு ஏற்பாடு செய்துகொண்டு, அதன்படியே மதில்மேல் ஏறினர். ஏறியதும், உள்ளிருந்து போந்த துப்பாக்கிக்குண்டுகளைக் கண்டு, அவர்கள் வியப்புற்று, மதிலைக் கடக்கமாட்டாதவர்களாய்ப் பின்னிடைந்தனர். திரும்பவும் அவர்கள் அம் மதின்மேற்செல்லத், திரும்பவும் போந்த துப்பாக்கிக் குண்டுகளின் முன் நிற்கமாட்டாதவர்களாய்த் திரும்பவும் பின்முதுகு காட்டினர். அக்கோட்டையின் அகத்தே எவ்விடத்துங் காணப்பட்ட மாது ஒருத்தியைத்தவிர வேறு படைஞர் ஒருவரும் அதனுட் காணப்படாமையும், அங்ஙனமிருந்தும் பலமுகமாகத் துப்பாக்கிக்குண்டுகள் வந்து வீழ்ந்தமையும் நினைந்து அவர்கள் பெரிதும் இறும்பூதுற்றனர். பெண்பாலரைத்தவிர வேறு எவராலும் அக்கோட்டை காக்கப்படவில்லையென்னுஞ் செய்தியே, அவ் இருக்கோய வகுப்பினர் அடுத்தடுத்துப் படைமேற்கொண்டுவந்து அக்கோட்டையைத் தாக்கும்படி செய்தது. தாக்கியும் என்! தாக்கிய ஒவ்வொரு முறையும் அவர் தோல்வியடைந்தனரே யன்றிச் சிறிதும் வெற்றிபெற்றிலர். கடைசியாக அவர்கள் இரண்டுநாள் வரையில் அக்கோட்டையை முற்றுகையிட்டும், அதனைப் பிடித்துக் கொள்ள மாட்டாதவர்களாய்ப் பின்வாங்கியே போயினர். இவ்வாறு மறித்துமறித்தும் வந்து அக்கோட்டையைத் தாக்கிய அவர்களை உட்புகவிடாமல் உள்நின்று எதிர்த்து முதுகு காட்டி யோடச் செய்தவள் கோதை யொருத்தியே யாவள். இந்த அம்மை, ஒரு முழுப்படையின் துணைகொண்டவள் போல் அஞ்சா ஆண்மையுடனும் மனத்திட்பத்துடனுந் தான்

ஒருத்தியே அக்கோட்டையின் பலவிடங்களிலுந் தோன்றித் தோன்றி நின்று பகைவரை மிகவும் அச்சுறுத்தினள்.

மறுபடியும் இரண்டாண்டுகள் கழித்து அவ் இருக்கோய மக்கள் அக்கோட்டையைத் தாக்கவந்த போது, அக்கோட்டைத் தலைவரின் மகளான பதினன்கு ஆண்டுடைய சிறுமி யொருத்தியே, அவர்கள் உள்நுழைய ஓர் அடி யெடுத்து வைக்கும் நேரத்திற்குள் ஓடிச்சென்று அதன் வாயிற்கதவைச் சார்த்திச் செவ்வையாக அடைத்துவைத்தவள் ஆவள். இந்தச் சிறுமியும் ஒரு மறவரும் அல்லாற் பிறர் எவரும் அதனை அப்போது காத்தற்கு அங்கிருந்திலர். அங்ஙனமிருந்தும், அச்சிறுமி வேளைக்கு வேளை தன் உடையை மாற்றி, அக்கோட்டையினுட் பலமுகத்துஞ் சுற்றிச்சுற்றிச் சென்று, பகைவர்கள் மேல் துப்பாக்கிக் குண்டுகளை நேரமுங் குறியுந் தவறுமல் எவிவந்தமையால், உள்ளே ஒரு பெரும்படையிருந்து தம்மை எதிர்ப்பதாகவே கருதி, அப்பகைவர்கள் நெஞ்சந் தளர்ந்து வெற்றிபெறுமல் மறித்துந் திரும்பிப்போயினர். இங்ஙனமாக அச்சிறுமிசெய்த செயற்கருஞ் செயலன்றே அவ் அரணத்தைக் காப்பாற்றியது?

மறைபொருட் காட்சி

1725-ஆம் ஆண்டிற் போர்த்துக்கேசிய மாது ஒருத்தியைப்பற்றிய செய்தியானது, இயற்கைப்பொருள் அறிஞர்க்குப் பெருந்திகைப்பையும் பெருங்குழப்பத்தையும் உண்டுபண்ணியது. அம்மாதுக்கு மறைந்துள்ள பொருள்களைக் கண்டறிந்து உரைக்கும் ஆற்றல் நிரம்பவுள்ளதென்னுஞ் செய்தி எங்கும் பரவியது. அந்த அம்மை வேறோர் உதவியும் நாடாது தன் கண்களால் நிலத்தை உற்றுநோக்கிய அளவில், அந்நிலத்தின் கீழ் உள்ள மண்ணடுக்குகளையும், அவை ஒன்றுக்கொன்று எவ்வளவு தொலைவில் உள்ளனவென்பதையுஞ் சிறிதும் பிழை

படாமற் சொல்லிவிடுவள். அதுமட்டுமேயன்றி, அவள் ஒருவரது உடம்பை உற்றுப்பார்ப்பளாயின், அவ்வுடம்புக்குள் ஓடும் இரத்தத்தையும், இரத்தநரம்புகளையும், எலும்புகளையும், உள்ளே அங்கங்கு நோய்ப்பட்டிருக்கும் இடங்களையுந் தெளிவாய்க் கண்டு, அவைகளைப் பிறர்க்கு நன்கெடுத்துரைப்பள். கருக்கொண்டிருக்கும் மங்கையர் அவள்பாற் சென்று, தமக்குப் பிறக்கும் பிள்ளை ஆணோ பெண்ணோ என்பதைத் திட்டமாய்த் தெரிந்துகொள்வர்; பிறந்த பிள்ளையும் அவள் முன்னறிந்து சொன்னபடியேதான் இருக்கும்.

அஞ்ஞான்றிருந்த போர்த்துக்கல் தேய அரசர் தாம் புதிதாகக் கட்டுவித்த அரண்மனைக்கு வேண்டியவளவு நல்லதண்ணீர் பெறுதற்பொருட்டுப் பல இடங்களை அகழ்ந்து பார்த்தும் நன்னீர் கிடைத்திலது. அதனால் அவர் உளங்கலங்கி வருந்துகையில், அறிந்தார் சிலர் சொல்லக்கேட்டு, மேற்குறிப்பிட்ட மாதைத் தம்பால் வருவித்துத், தமதரண்மனைக்கு வேண்டுமான செழும்புனல் இருக்கு மிடத்தைக் குறிப்பிடுகவென வேண்ட, அவளும் மிகுந்த தீம்புனல் ஊறும் ஒரு நீர்ஊற்று நிலத்தின்கீழ் இருக்கும் ஓரிடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினள். அவ்விடத்தை உடனே அவ்வரசர் அகழ்விக்க, மிகுதியான இனியநீர் கீழிருந்து சுரந்து மேலே பெருகியது. அதுகண்ட அரசர் பெருங்களிப்புற்று அவ்வம்மைக்குப் பெருஞ்சிறப்புகள் செய்து சமயப்பட்டம் அளித்து உதவிச்சம்பளமும் வழங்கினர்.

அவடன் வியத்தகும் ஆற்றலை நேரே கண்டறிந்த அஞ்ஞான்றை இயற்கைப்பொருள் நூலார் பெரிதுந் திகைத்து, அவ்வாற்றலின் உண்மையைத் தெரிதல்வேண்டி, முன்னுள்ளோர் நூல்களை யெல்லாம் ஆராயத் துவங்கினர். ஆராய்ந்து, கடைசியாக, இயற்கைப்பொருள் ஆராய்ச்சியிற் பல பெருநுட்பங்களைக் கண்டறிந்து உலகத்திற்குப் பேருதவி செய்தவ

ராகிய ஹைசினர் (Huygens) என்பார் எழுதிவைத்திருந்த ஒரு கடிதத்தைத் தெரிந்தெடுத்தனர். போரிலிருந்து சிறையாகப் பிடித்துக்கொணர்ந்து அந்துவர்ப்பு (Antwerp) நகரின் சிறைக் கூடத்தில் அடைக்கப்பட்டிருந்த ஒருவர், எவ்வளவு தடிப்பான மட்டிப் பொருள்களையும் உற்றுநோக்கி, அவை செந்நிறம் வாய்ந்திலவாயின், அவற்றால் மறைக்கப்பட்ட பண்டங்களைத் தெளிவாகக் கண்டறிந்துரைக்கும் அறிவாற்றல் உடையராயிருந்தனர் என்னும் வியக்கத்தக்க வரலாறு அக்கலைஞர் வரைந்த அக்கடிதத்திற் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. அதனைத் தெரிந்த பிறகுதான் அவ்வியற்பொருளறிஞர் உள்ளம் அமைதியுற்றது.

மேற்சொன்ன போர்த்துக்கேசிய மாதரார் தமக்குள்ள அவ்வறிவாற்றலைப் பயன்படுத்த நேருங் காலங்களிலெல்லாம், ஏதோர் உணவும் உட்கொள்ளாமற் கடும் பட்டினி கிடப்பர்; ஏனென்றால், தமது வயிற்றிற் சேரியாக்குணஞ் சிறிதிருப்பினுங், தமக்குள்ள அவ்வியத்தகும் ஆற்றல் மங்கிப்போதலை அவர் நன்குணர்ந்திருந்தனர்.

எனவே, நுண்ணறிவை வளர்க்க வேண்டுஞ் சிறார்கள் கண்ட கண்ட உணவுப்பண்டங்களையெல்லாம் வேளையும் நேரமும் அறியாமல் உட்கொள்வது எவ்வளவு பிசகானதென்பது இனிது புலப்படுகின்றதன்றோ? ஆதலாற், சிறாரும் அவர்தம் பெற்றோரும் உணவுப் பண்டங்களை மிகுதியாக அருந்தாமல் விழிப்பாய் இருத்தலுடன், இடையிடையே பட்டினி கிடக்கவும் பழகுதலைக் கடைப்பிடித்தல் வேண்டுமென்று உணர்ந்து கொள்க.

பாலை வெளி

பாலைவெளியென்பது புற் பூண்டுகள் மரஞ் செடி கொடிகள் வளராத மணல் நிலமும் பாறை நிலமும் ஆகும். நிலம்

நன்றாய் நனைந்து வளம்பெறத் தக்க வேண்டும் அளவு மழை பெய்யாமையாலும், கீழே நீரூற்றுகள் இல்லாமையாலும் பச்சைப் பயிர்கள் சிறிதும் வளராத பெருநிலப் பரப்புகளே பாலை நிலங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. உயிர்வாழ்க்கைக்கு முதன்மையாக வேண்டப்படும் எந்தப் பயிரும் இவற்றின்கண் நிலைபெறுமையால், வேறு சிற்றுயிர்களும் விலங்குகளும் மக்களும் இப் பாலைவெளிகளிற் காணப்படுவதில்லை. நிலத்தின் கீழ் ஆழமாக வேர் ஊன்ற வல்லனவும் மழையினுதவியை எதிர்பாராமலே வளரத் தக்கனவுமான சப்பாத்துக் கள்ளி அல்லது நாகதாளி என்னும் முட் செடிகளும் இவற்றை யொத்த வேறு சில செடிகளுமே சில பாலைவெளிகளிற் செழிப்பாகக் காணப்படுகின்றன. "எட்டி பழுத்தென்ன ஈயாதார் வாழ்ந்தென்ன" என்னும் பழமொழிப்படி இந் நாகதாளிச் செடிகள் மக்களுக்கும் பிற உயிர்களுக்கும் பெரும்பாலும் பயன்படுதல் இல்லாமையால், வறண்டு வற்றிய பாலை நிலங்களுக்கு ஏற்ற செடிகள் இவைகளே யாகும்.

மழையும் ஆறும் ஏரியுங் குளமும் நீரூற்றும் மலிந்த இத் தென்னாட்டின்கண் வறண்ட பெரியபாலைவெளிகள் எங்குமே யில்லை. திருச்செந்தூர் இராமநாதபுரப் பக்கங்களிற் காணப்படும் நெய்தல் நில மணற் பரப்புகளைப் பாலைவெளி யென்று கூறுதல் ஆகாது. ஏனென்றால், அம் மணற்பாங்குகளிற் பனை தென்னை உடை கருவேல் முதலான மரங்களும், எல்லா உயிர்களுக்கும் பயன்படத்தக்க ஏனைப் பயிர் பச்சைகளுஞ் செழுமையாய் வளர்ந்து பயன்தரக் காண்கின்றோம். இத்தென்னாட்டிற்கும் இதனை அகத்தடக்கிய இவ்விந்திய நாட்டிற்கும் புறம்பேயுள்ள நிலப் பகுதிகளிலேதாம் எட்டுணையும் பயன்படாப் பெரிய பெரிய பாலைவெளிகள் அமைந்திருக்கின்றன. இப் பாழ் நிலங்கள் பெரும்பாலும் இந் நிலவுலகத்தின் மேல்பால் எல்லையிலேயே காணப்படுதலை நினைவில் வைத்தல் வேண்டும்.

இந் நிலவுலகத்திற் காணப்படும் பெரும் பாலைவெளிகளாவன: சகாரா, காலகாரி, கொலொராடோ, ஆதகாமா, மேல் ஆத்திரேலியா, கோபி முதலானவைகளே யாகும்.

இவை தம்முட் சகாரா என்னும் பாலைவெளியே உலகத்தில் மிகப் பெரிய தொன்றாகும். இஃது ஆப்பிரிக்கா தேயத்தின் வடபகுதியில் உளது. இதன் நீளம் மூவாயிரம் மைல், அகலம் ஆயிரமைல் என்று கணக்கெடுத் திருக்கின்றார்கள். இது பெரும்பாலும் மஞ்சள் நிறமான புதைமணல் வாய்ந்ததாயிருக்கின்றது. இதன்கண் வீசுங் கடுஞ் சுழற்காற்று இதன் மணலை மலைபோல் மேலெழுப்பிச் சுழற்றிக்கொண்டு செல்லுந் தோற்றமானது, மஞ்சள் மலைபொன்று மேலெழுந்து விரைந்து சுழல்வதையே ஒத்திருக்கும். இங்ஙனம் எழுந்து சுழலும் மணற் குன்றானது ஒரோ வொருகால் அப்பாலை வெளியில் வழிச் செல்லும் வணிகர் குழுவை அப்படியே தன்னுட் புதைத்துவிடுதலும் உண்டு. அதனால் அவ்வெளியினூடு செல்லும் வணிகர் கூட்டங்கள் அக்காற்று வீசாத காலம் பார்த்தே அதன்கட் செல்வர். மேற்குறித்த சுழற் காற்றினால் ஆங்காங்குத் தொகுத்துச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் மணற்குன்றுகள் இப்பாலை நிலமெங்குங் காணப்படுகின்றன. இவைகளுட் சில கடல் மட்டத்திற்கு மேல் ஆயிர அடி உயரமுள்ளனவாகவும் இருக்கின்றன. இம்மணற் குன்றுகளே யன்றிச் சிவந்த மலைப் பாறைகளும் இவ்வெளியின் இடையிடையே சிதறித் தோன்றுகின்றன. இம் மலைப்பாறைகளுக்கும் மணற் குன்றுகளுக்கும் நடு நடுவே பள்ளத்தாக்குகளும் உள்ளன.

நீர்ப்பசை யற்று வறண்டு எந்தப்பக்கத்திற் பார்த்தாலும் மணலும் மணற் குன்றம் மலைப்பாறைகளும் உடையதாய்க், கதிரவன் வெப்பத்தால் அழன்று கனலாயிருக்கும் இப் பெரு மணற் பரப்பானது நோக்குவார்க்குந், தன்னூடு வழிச் செல்வார்க்கும் பெரு நடுக்கத்தை விளைப்ப தொன்றாயினும், இஃது

இடையிடையே ஒன்றுக்கொன்று தொலைவான இடங்களிற் கொழுமையான பேரீச்ச மரத் தோப்புகளும் இளமரக்காக் களும் வாய்ந்துளது என்றால் எவர்க்குத்தாம் வியப்புண்டா காது? இது கொண்டு எத்துணைக் கொடிய இயற்கையமைப்பி லும் உயிர்களுக்கு இனியவான மென்றன்மைகள் உள்ளடங்கி யிருக்குமென்பது இனிது புலனாகின்றதன்றோ? உயிரைக் கொள்ளைகொள்ளுங் கொடிய நெருப்புக் காற்றுக்குங் கதிர வன் வெப்பத்திற்கும் அஞ்சாமல் அவற்றையும் ஊடுருவி வரும் அரும் பெரு முயற்சியுடையார்க்கு, ஆண்டவன் தன் றன்னருளை வழங்கும் அடையாளமாகவே, வளப்பம் மிகுந்த இத் தோட்டங்களைக் கருதல் வேண்டும். இவற்றின்கண் ஓவாது சுரந்து ஒழுகும் நீர் ஊற்றுகளும் அவற்றால் நீர் நிறைந்து நிற்கும் வாவிகளும் பால்போலுந் தீஞ்சுவை யமிழ் தை, நாவறண்டு உடல்கரிந்து வரும் வழிப்போக்கர்க்கு ஊட்டு கின்றன; இவற்றிற் செழுமையாய் வளர்ந்து பச்சைப் பசே லென நிற்கும் பேரீச்ச மரங்கள் அத்தி மரங்கள் நாரத்தை மரங்கள் கொடிமுந்திரிக் கொடிகள் முதலியன, தம்மகத்துக் குலை குலையாய்த் தாமாகவே பழுத்துத் தொங்குங் கற்கண்டு அனைய கனிகளை ஏராளமாய்த் தந்து அவர்தங் கடும் பசியை யாற்றுகின்றன. இவைகளே யன்றி, நெல்லும் வேறு சில பயறு களுங் கூட அவ் விளமரக்காக்களின் ஊடே ஊடே தாமாக வே செழிப்பாய் வளர்ந்து வழிச் செல்வார்க்கு வேண்டும் உணவுப் பொருள்களை உதவுகின்றன.

இப்பெரும் பாலைவெளியினூடு அஞ்சா நெஞ்சினராய் வழிச்செல்லும் வணிகர் யாவர்? அவர் எவ்வாறு அப்புதை மணற்பரப்பைக் கடந்து செல்கின்றனர்? என்னும் வினா நங் கட்கு இயல்பாக எழுமாதலால், அவற்றிற்கு விடையுஞ் சிறிது இங்கு இயம்புவாம். இப்பாலை நிலத்திற்குக் கிழக் கெல்லையி

லுள்ள அரேபியா தேயத்து அராபிக்கார வணிகர்களே தம் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் அம் மணல்வெளியைக் கடந்து செல்கின்றார்கள்.

இவர்கள் அதன் ஊடு செல்வதற்குப் பயன்படுத்துவன ஒட்டகங்களே யாகும். ஒட்டகத்தைத் தவிர வேறு எந்த விலங்கும் புதைமணலிற் பெருஞ் சுமைகளைச் சுமந்துகொண்டு நடவா. ஏனென்றால், ஒட்டகத்தின் காலடிகள் அகலமாய்ப் பிளவின்றி உரலடிபோற் சப்பையாய்த் தசை மிகுந்து இருத்தலால் அவை மணலுள் அழுந்தா; மற்றுக், குதிரைக் குளப்படிகள் குறுகலாய்க் கெட்டியாய் இருத்தலாலும், மாட்டின் குளம்புகள் பிளப்புள்ளனவாய் அங்ஙனமே சிறியவாய்க் கெட்டியாய் இருத்தலாலும் அவ் விருவகை விலங்குகளின் கால்களும் புதைமணலிற் புதைந்துவிடும்; ஆகையால், இவை மணல் வெளிகளில் நடவா. ஆனது பற்றியே அராபி வணிகர்கள் இம் மணல்வெளியினூடு செல்வதற்கு ஒட்டகங்களையே பழக்கிப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். மேலும், ஒட்டகங்கள் பசுந் தழைகளையுந் தண்ணீரையுந் தவிர வேறு எதனையும் உட்கொள்வதில்லை; அதனால் அவற்றை வளர்ப்பவர்க்குச் செலவு சிறிதுமே யில்லை. அதுவல்லாமலும், ஒட்டகமானது ஓரிடத்தில் தண்ணீர் பருகினால், திரும்பப் பல நாட்கள் வரையில் தண்ணீர் வேண்டாது; ஏனென்றால், அதன் வயிற்றகத்தே யுள்ள தண்ணீர்ப்பை ஒரு பெரிய குடத்தின்அள வுள்ளது; ஓரிடத்திற் பருகிய நீரினால் அஃது அதனை நிரப்பிக்கொள்ளுமாயின், அது நீர்விடா யின்றிப் பல நாட்கள் உயிர்வாழ வல்லது. ஆகவே, நூற்றுக்கணக்கான மைல் வரையில் தண்ணீர் சிறிதுங் கிடைக்கப்பெறாத சகாராப் பாலைவெளியில் எத்தனையோ திங்கள் வழிச்செல்ல வேண்டியவர்களான அராபி வணிகர்க்கு ஒட்டகத்தினும் பயன்படும் வேறொரு விலங்குண்டோ சொல்லுமின்! ஆகவே, அராபி வணிகர்கள் தம்முடைய

ஒட்டகங்களின்மேல் அம்பாரிகட்டி, அதில் தம் பெண்டு பிள்ளைகளையும், உணவுப் பண்டங்களையும், வாணிகச் சரக்கு களையும் ஏற்றிக்கொண்டு, இப்பாலை நிலத்தினூடு நெடு வழி செல்வார்கள். இவ்வணிகர்கள் இதன்கண் ஒருவர்இருவராய்ச் செல்லார்கள். நூற்றுக் கணக்கான, ஆயிரக் கணக்கான வணி கர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்துகொண்டுதான், அஞ்சத்தக்க இந்நெடு வழியிற் செல்வார்கள். ஒட்டகங்களின் மேல் ஒருவர்பின் னொருவராய்த் தேர்வடம் பிடித்தாற்போல் இவ் வணிகர் குழாஞ் செல்வதைக் காணுங் காட்சி பெரியதொரு புதுமை யாய் வேடிக்கையாய் இருக்கும்.

இவ்வாறு செல்லும் அராபி வணிகர்கள் நூற்றுக்கணக் கான மைல் கடந்து சென்று, இப்பாலைவெளியின் இடை யிடையே யுள்ள வளவிய பசுமரத் தோட்டங்களிற் சில நாட் கள் தங்கித் தங்கி யிளைப்பாறிக், கடைசியாகப் பல முகமாய்ப் பிரிந்து, இப்பாலை நிலத்தின் மேல்விளிம்பைச் சூழ விளங்கா நிற்கும் நகரங்களுட் சென்று, தாங்கொண்டு சென்ற சரக்கு களை விலைசெய்து விட்டு, அவ்வந் நகர்களிற் கிடைக்கும் வேறு பண்டங்களை யேற்றிக்கொண்டு, சென்ற வழியே திரும்பித் தம் ஊர்க்கு மீள்வர். இங்ஙனமாக இச் சகாராப் பெரும் பாலை நிலமும் அராபி வணிகரின் வாணிகச் செலவுக்குப் பயன்படுதல் கண்டு கொள்க.

இப் பாலைவெளியின் இடையிடையே அமைந்துள்ள கொழுவிய பசுமரத் தோட்டங்களிற் கொடிய கொள்ளைக் காரர்கள் குடியிருந்து கொண்டு வழிப்பறி செய்வது வழக்கம். ஆயினும், அராபி வணிகர்கள் படைக்கலன்கள் பூண்டு பெருங் கூட்டமாய்ச் செல்லத் துவங்கிய பின், அக் கொள் ளைக்காரரின் கொட்டம் அடங்கியது. சகாரா நிலத்திற்கும் அதனைச் சூழ்ந்த நகர்கள் பலவற்றிற்கும் உரியவரான பிராஞ்சு அரசியலாரும், அக்கொள்ளைக் கூட்டங்களின் குறும்பை

அடக்கி, அப் பாலைவெளி நெடுகப் புகைவண்டி விடுதற்கும் பாட்டை யமைக்க ஏற்பாடு செய்து வருகின்றனர்.

இனிச், சகாராவுக்குப் பிற்சொல்லப்பட்ட தாகிய 'காலகாரி' என்னும் பாலைவெளி, தென்னாப்பிரிக்காவில் நாரத்தை யாற்றிலிருந்து அறுநூறு மைல் நீளமுடையதாய்க் கிடக்கின்றது. இதில் உப்பளங்கள் மிகுதியா யிருக்கின்றன.

இனிக், 'கொலொராடோ' என்னும் பாலை நிலம், வட அமெரிக்காவின் இணையரசு நாடுகளின் மேற் பகுதியில் தொகுதி தொகுதியான மலைத் தொடர்கள் வாய்ந்ததாய்ப், பசுமரம் எதுமின்றிப் பாழாய்க் கிடக்கின்றது. ஆனாலும், இதன் மையத்தில் உள்ள மலைகள் மட்டும் அருவி நீரும், அதனாற் செழுமையான காடுகளும் உடையதாய்த் திகழா நிற்கின்றன.

இனி, 'ஆதகாமா' என்னும் பாலைவெளி தென்னமெரிக்காவில் வடசில்லி நாட்டை யடுத்துள்ளது. இதுவும் மலைப் பாறைகளாலும், அவைதம்மி லிருந்து சிதர்ந்த குண்டுக் கற்களாலும் நிறைந்திருக்கின்றது. இதன்கண் அடர்ந்து முளைத்திருக்கும் ஒருவகை நாகதாளிகள், குதிரைகளையுங் குதிரை மேற் செல்லும் ஆடவரையுந் தமக்குள் மறைத்துவிடத் தக்க அத்துணை யுயரமுள்ளனவா யிருக்கின்றன.

இனி, மேல் ஆத்திரேலியாவிலுள்ள பாலைவெளியின் இயல்பை இன்னும் எவருஞ் சென்று காணவில்லை. மற்று, நமது இந்திய நாட்டுக்கு வடக்கே நெடுந்தொலைவி லுள்ள மங்கோலியா தேயத்திற், 'கோபி' என்னும் பாலைவெளி யிருக்கின்றது. இது, சகாரா வெளியைப்போற் புதை மணல் நிறைந்ததாயுங், கொடிய சூறை அனற்காற்றால் திரட்டிக் குவிக்கப்பட்ட மணற் குன்றுகளும், அவற்றினிடையே பல பள்ளத்தாக்குகளும் உடையதாயும் இருக்கின்றது. இது

வெய்யிற் காலத்தில் வெப்பம் மிகுந்துங் குளிர் காலத்திற் குளிர் மிகுந்துங் கிடக்கின்றது.

இனி, நமது தமிழ் நாட்டின் தெற்கே யிருந்து கடலுள் அமிழ்ந்திப்போன பண்டைத் தமிழகமாகிய **குமரி நாட்டின்** நடுவே ஒரு பெரும் பாலைவெளி மணல் நிறைந்ததாய் இருந்தமையும், அதனூடு சென்று வாணிகம் புரிந்த வணிகர் குழாங்கள் ஒட்டகங்கள்மேல் இவர்ந்தே அதனைக் கடந்தமையும், அப்பண்டைக் காலத்தில் இயற்றப்பட்ட அரும் பெருந் தமிழ் முதல் நூலாகிய **தொல்காப்பியத்தில் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்** கூறுங் குறிப்புகள் கொண்டு நன்குணரப் பெறுகின்றோமென்க.

மதிப்பரிய மணிக்கலன்

'அவன்சுவர்க்கர்' (Abensberg) என்னுஞ் சேர்மன் தேயத்துச் செல்வர் ஒருவர் முப்பத்திரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்து அவர்கள் எல்லாரையும் மிக அருமையாக வளர்த்து வந்தனர். ஒருகால் சேர்மன் தேய அரசன் தம்முடைய நாடு நகரங்களைச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வருகையில், ஆங்காங்குள்ள சிற்றரசர்களும் அரசியற் றொழிலில் அமர்ந் திருப்பவர்களுஞ் செல்வர்களும் பிறரும் மணிகள் பதித்த பொன்னணிகள் பொற் கலன்கள் பொற் பட்டாடைகள் முதலான விலையுயர்ந்த பொருள்களைத் தத்தங் காணிக்கைகளாகக் கொணர்ந்து வைத்து அரசனை வணங்கி வாழ்த்தினர். ஆனல், அவன்சுவர்க்கரோ அரசன் தம் ஊர்க்கு அணித்தாக வருகையில், தாம் பெற்ற முப்பத்திரண்டு பிள்ளைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்று, அரசனை வரவேற்று, அரசற்குத் தமது நாட்டிற்குந் தாம் செலுத்துதற்குத் தக்க காணிக்கைகள் தம் முப்பத்திரண்டு பிள்ளைகளுமாகிய மதிப்பரிய மணிக்கலன்களே என மொழிந்து, அப் பிள்ளைகள் எல்லாருடனும் அர

சனை வணங்கி வாழ்த்தினர். அதுகண்ட அரசன் அவரது உள்ளத்தின் உண்மையையும் அவர் செலுத்திய காணிக்கைகளின் மதிப்பரிய தன்மையையும் நன்குணர்ந்து வியந்து, அவர்க்கும் அவர் தம் புதல்வர் புதல்வியர்க்கும் பல் பெருஞ் சிறப்புகள் செய்து மகிழ்ந்தான்.

இங்ஙனமே நிகழ்ந்த மற்ருென்று வருமாறு: 'கருநீலியாள்' (Cornelia) என்னும் ஒரு பெருமாட்டியாரைக் காண வந்த மற்ருெரு பெருமாட்டி தனக்குள்ள செல்வப் பெருக்கையுந் தான் அணிந்திருந்த நகைகளின் விலையுயர்ந்த தன்மையையுந் தானுகவே புகழ்ந்து பேசி முடித்த பின்னர்க், கருநீலியாளை நோக்கி "அம்மே, உங்களுக்கு எவ்வளவு செல்வம் உளது? உங்களுக்கு எத்தனை விலையுயர்ந்த நகைகள் உள்ளன?" என்று வினவினள். அதுகேட்ட கருநீலியாள் தமது இல்லத்தின் பின்கட்டினுள்ளே சென்று தம் பிள்ளைகள் இருவரையுங் கொண்டுவந்து அந்த அம்மைக்குக் காட்டி "இவர்கள் இருவருமே எனக்கு இரு பெருஞ் செல்வத் திரள்கள்! இவ்விருவருமே எனக்கு மதிப்பரிய மணிக்கலன்கள்!" என மொழிந்தனள். இச்சொற் கேட்ட அந்த அம்மை தனது செல்வத்தின் போலித் தன்மையையுங், கருநீலியாளுக்குள்ள செல்வத்தின் உண்மையையும் உணர்ந்து வெட்கிச், செருக்கழிந்து, தனது பிழையைப் பொறுக்கும்படி கருநீலியாளை வேண்டினள்.

ஓர் அரசியற்றலைவரின் அரிய இயற்கை

மிகவும் ஏழைமையான நிலைமையி லிருந்து தையல் வேலை செய்து பிழைத்து வந்தவரான 'அந்துரு சான்சன்' (Andrew Johnson) என்னும் ஆண்மகனர் தமது அறிவாற்றலாலுந் தமது நல்லியற்கையின் விழுப்பத்தாலும் படிப்படியே தமது வாழ்க்கைநிலை உயரப் பெற்றுச், கடைசியாக வட

அமெரிக்காவின் கண்ணதான இணைக்கப்பட்ட நாட்டரசுக்குத் தலைவராஞ் சாலப் பெரிய நிலையை அடைந்தனர். ஒருகால் ஓர் ஊரின்கண் ஒரு பெருங் கூட்டத்தின் இடையே அவர் ஒரு பேருரை நிகழ்த்துங்கால், தாம் அரசியற்றுறைகளில் எவ்வெவ்வாறு ஊழியஞ் செய்து எவ்வெவ் வகையில் மேலுயர்ந்துவந்தனரோ அவ்வரலாறுகளையெல்லாம் முறையே சொல்லிக்கொண்டு வந்தனர். அப்போது அக் கூட்டத்திலிருந்த ஒரு குறும்பன் "தையற்காரனாயிருந்து மேல் வந்ததோ!" எனக் கூவினான். அதுகேட்ட அத்தலைவர் அவ்விகழுரைக்குச் சிறிதும் வருந்தாராய், அதனைச் சிறந்த பொருள் உடையதாகத் திருப்புவான்புகுந்து, "எவரோ ஒரு துரைமகனார் யான் தையற்காரனா யிருந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவரதுசொல் என்னைச் சிறிதும் வருத்துகின்றிலது; ஏனென்றால், யான் தையற்காரனா யிருந்தஞான்று அத்தொழிலில் மிக்க திறமையுடையேன் எனும் புகழ்படைத்துளேன்; யான் தைத்துக் கொடுத்த உடுப்புகள் திருத்தமாய்ப் பொருத்தமாய் நறுவியவாய் இருந்தன; எனக்குத் தையல்வேலை கொடுத்தவர்கட்கெல்லாம் யான் சொன்னசொற்படியே செய்து குறிப்பிட்ட நாளில் தவறுமற் கொடுத்துவந்தேன்." என எடுத்துரைத்தனர். இவரது பொறுமையுரையைக் கேட்டு அதன் அருமையை யுணர்ந்த அப்பெருங் கூட்டத்தவ ரெல்லாரும் அவரை மேலும் மிகுதியாய்க் கொண்டாடினரே யன்றி, அவரை அதுபற்றிச் சிறிதுங் குறைவாக நினைத்திலர்.

உழைப்பினால் உயர்ந்த ஒரு கதைநூலாசிரியர்

உழைப்பினாலும் விடாமுயற்சியினாலுமே மிகச் சிறந்த நிலையை அடைந்தார் சிலரில் 'திசிரேலியர்' (Disraeli) என்பவரின் வரலாறு மிகவும் வியக்கத்தக்க தொன்றாய் மிளிர்கின்றது. இவர் தமது இளமைக்காலந்தொட்டே கல்விகற்பதிலுங்,

தாம் கற்றறிந்தவைகளை நூல்களாக எழுதி வெளியிடுவதிலுங், கருத்து அழுந்திநின்றனர். இவர் முதன்முதல் எழுதி வெளிப் படுத்திய கதைநூல் ஒன்றைப் பார்த்தாரிற் பலர் இவரை எள ளஞ்செய்து நகைபாடியது மன்றி, இவரை வெறிபிடித்தவ ரெனவும் எசிப் பேசினர். ஆயினும், அவர்களின் இகழுரை எச்சுரைகளைக்கேட்டு அவர் சிறிதும் மனங்கலங்காதவராய்த், தாம் மேற்கொண்ட நூல் இயற்றும் முயற்சியை விடாப்பிடி யாய்ச் செய்தே வந்தனர். கடைசியாக அவர் இயற்றி வெளி யிட்ட 'கானிங்குசுபி' (Coningsby), 'சிபில்' (Sybil), 'தான் கிரேடு' (Tancred) என்னுங் கதைநூல்கள் மூன்றும் முதிர்ந்த கதைச்சுவையானுஞ், சொற்சுவையானும் பயில்வா ருள்ளத் தைக்கவர்ந்து அவரைப் பெரிதும் இன்புறுத்தி ஆக்கியோனுக் கும் அழியாப் பெரும்புகழை நிலைபெறுத்தலாயின.

பின்னர் இவர் இலண்டன்மாநகரிற் குடிமக்கள் மன்றத் தில் விரிவுரைநிகழ்த்துதற்கு முதன்முதற் றோன்றிநின்றபோது, அங்கிருந்தவரிற் பெரும்பாலார் இவரைக்கண்டு நகையாடிக் கூவிப் பேரிரைச்சல் இட்டதுமன்றி, இவர் பேசிய விரிவுரை யின் ஒவ்வோர் அழகிய சொற்றொடரையும் பகடிசெய்து கொண்டுமிருந்தனர். ஆனால், இவரோ அத்துணை இழிவுகளை யும் மனவமைதியொடு பொறுத்துக்கொண்டு முடிவில் "யான் பலவற்றைப் பலகாற் றுவங்கியிருக்கின்றேன்; இறுதியில் அவை களை நன்கு முடித்து நன்மை யடைந்திருக்கின்றேன். இப் பொழுது என்பேச்சைநிறுத்தி அமர்ந்துவிடுகின்றேன்; ஆனால், நீங்கள் எனது விரிவுரையை ஆவலொடு கேட்குங் காலம் வரும்" எனக்கூறித் தமது இருக்கையில் அமர்ந்தனர்.

அவர் கூறியவண்ணமே அக்காலமும் வந்தது. உலகத் தில் மிகச் சிறந்த அறிஞர்கள் ஒருகால் ஒருங்கு குழுமியிருந்த போது அம்மன்றத்தில் அவர் நிகழ்த்திய அரும்பெருஞ் சொற் பொழிவானது அவரெல்லாருள்ளத்தையும் ஒருமிக்கக்கவர்ந்து

விட்டது. எல்லாரும் அவருடைய சொல்லாற்றல் பொருளாற் றலை மிக வியந்து பேசிப் புகழ்ந்தனர். அதிலிருந்து அவரது புகழ் நாளுக்குநாள் ஓங்கிவளர்ந்து ஒளிர்வதாயிற்று. பின்னர் அவர் பாராளுமன்றத்திற் சிறந்த ஒரு விரிவுரையாளராய் எல் லாராலும் மேலும் மேலுங் கொண்டாடப்பட்டுத்திகழ்ந்தனர்.

இத்துணைமேலானநிலையைத் திசிரேலியர் எய்துதற்குஏது வாய் நின்றவையாவை? அவர்தம் முயற்சியும் மனத்திட்பமும் அல்லவோ? இளைஞரிற் பெரும்பாலார் தாம் துவங்கிய ஒரு நன்முயற்சியில் ஒருகால் தவறிவிட்டனராயின் அதனல் மனம் உடைந்து ஒருமூலையிற்போயிருந்து வருந்தி அவிந்துபோகின் றனர். மற்றுத், திசிரேலியரோ அத்தகைய இளைஞரைப்போல் ஒருகாலும் மனம் மடிந்து இருந்தவர் அல்லர். தாம் எடுத்த முயற்சியில் தாம்தவறியது எதனல்என்று ஆராய்ந்து,அதற்குக் காரணம் இன்னதென்றுகண்டதும், அதனைக்களைந்து தம்மைச் சீர்திருத்திக்கொண்டு வந்ததுடன், தமது சொற்பொழிவைக் கேட்பாரின் அகநிலை புறநிலைகளையும் நன்காராய்ந்து பார்த்து, அந் நிலைகளுக்குத் தகத் தம்மையும் இசைவித்துக்கொண்டு வந்தனர். ஒரு நோய் கொண்டவர் அந்நோயின் மூலத்தை நன்காராய்ந்து பார்த்து அதனைக் களைந்தால் அல்லாமல், எவ்வளவுதான் மருந்துகளை உட்கொண்டு வந்தாராயினும் அந்நோய் நீங்குமோ? அதுபோலவே, ஓர் அரும்பெரு முயற் சியை மேற்கொண்டவர் அதிற் றும் நன்மையடையாமற் பிழை படுதற்குரிய காரணத்தைத் தெரிந்து அதனை விலக்கினலன்றி, அவர் அதனைக் கடைபோக முடித்துப் பயன்பெருர். இந்நுட் பத்தை நன்குணர்ந்து அதற்கேற்ப ஒழுகினமையே திசிரேலி யரின் உயர்ந்தநிலைக்கு உறுபெருங் கருவியாயிருந்தது. இதனை இளைஞர்கள் தமதுள்ளத்திற் பதித்து நடத்தல்வேண்டும்.

———

ஒரு வணிகனுங் குறளியும்

வாணிகஞ்செய்து பெரும்பொருள் தொகுத்த ஒரு வணிகன், தான் தொகுத்த அப்பெரும்பொருளளவில் அவாஅடங்கப்பெருனுய், மேலும்மேலும் இன்னும் பொருள் திரட்டுதற்கு வழி யாது? என்று அல்லும் பகலும் எண்ணிக் குறிசொல்வாரையும் மந்திரகாரரையும் வினவி வந்தனன். தான் பெரும்பொருள் திரட்டிக்கொள்வதற்கு வழிகாட்டுபவனைத் தன்னுற் கருதப்பட்ட எந்தக் குறிகாரனைக் கண்டாலும், எந்த மந்திரகாரனைக்கண்டாலுஞ், செம்பைப் பொன்னுக்கும் எந்த இரசவாதியைக் கண்டாலும் அவர்கட்கெல்லாந் தனது பொருளை வாரிவாரிக் கொடுத்துவந்தான். அங்ஙனந் தன் பொருளையெல்லாம் அவர்கட்காகச் செலவழித்து வந்தனனே யல்லாமல், அவர்களால் ஓர் இம்மி யளவு பொன்னுவது இயற்கைக்கு மாருகப் பெறும்வழி ஏதுந் தெரிந்தானில்லை. தொடர்பாகத் தன் பொருளெல்லாம் இங்ஙனந் தொலைந்துபோவதை இவன் தன்கண்ணெதிரே கண்டுவைத்துந் தக்கதல்லாவழியிற் பொன் பெறுதற்குத் தான்கொண்ட பேரவாவை இவன் சிறிதும் விட்டானில்லை. கடைசியாக இவனிடம் வந்த ஒரு மந்திரகாரன் குறளியை யழைத்து ஏவல்கொள்ளும் மந்திரமுறை தனக்குத் தெரியுமென்றும், அதனை வசப்படுத்திக்கொண்டால் அதன் உதவியால் திரள் திரளாகப் பொன்பெறலாமென்றுங் கூறித், தான் கூறியதை மெய்ப்படுத்தப் பலவகைப் பழங்களும், உணவுப்பண்டங்களும் இடைவெளியினின்றும் வருவித்துக்காட்டி, அவ்வணிகனுக்கு மிக்கதோர் இறும்பூதினை உண்டாக்கினுன். தான் பாடுபட்டுத்தேடிய பெரும்பொருளையெல்லாம் நாளடைவில் இவ்வழியேதொலைத்துவிட்ட அவ்வணிகன், இனித்தான் தனக்கு நல்லகாலம் வரப்போகின்றதெனக் கருதி, மிச்சமிருந்த பொருளையும் அம் மந்திரகாரனுக்குக் கொடுத்துக், குறளியை யழைக்கும் மந்திரத்தை அவனிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டான்.

அவன் அதனைக்கற்று உருவேற்றவே, குறளிப்பேய் அவனிடம்போந்து, இறைச்சியும் இரத்தக்காவுந் தான் வேண்டும்போதெல்லாந் தனக்குக் கொடுத்தால் அவன் எளியது செய்யலாம் என்றது. அங்ஙனமே அவன் ஆடு மாடு பன்றி முதலிய விலங்குகளின் ஊனுங் குருதியும் மிகுவிலைகொடுத்து வாங்கி அக்குறளிக்குச் சிலநாட்கள்வரையிற் காவுகொடுத்துவந்தான். அவன் தனக்குவேண்டிய பண்டங்களைக் கொணர்ந்து தரும்படி அப்பேயைக் கேட்ட காலங்களிலெல்லாம், அஃது அப்பண்டங்களின் விலையைக்கொடுத்தா லல்லாமல் அவைகளைக் கொண்டுவருதல் தன்னால் இயலா தென்றது. அதன்மேல் அவன் அப்பண்டங்களின் விலையைச் சிலமுறை கொடுக்க, அஃது அவ்விலைப்பொருளை அப்பண்டங்கட்கு உரியவன்பாற் சேர்ப்பித்து, அப்பண்டங்களை ஒரு நொடிப்பொழுதிலெல்லாங் கொணர்ந்து சேர்ப்பித்தது. இதனைக்கண்ட அவ்வணிகன், ஒரு வேலைக்காரன் செய்யு ் வேலையை விரைந்து அஃது ஒரு புதுமையானவகையிற் செய்யும் அவ்வளவேயன்றி, அதனால் வேறு எதொருபயனும் உண்டாகாமையும், ஒரு வேலைக்காரனுக்குக் கொடுக்குஞ் சம்பளத்திலும் பதின்மடங்கு மிகுதியான பொருள் அக்கு ளிக்கு அடுத்தடுத்து வேண்டும் ஊனுக்குங் குருதிக்குங் கள்ளுக்குஞ் செலவாகுதலையுங்கண்டு மிகவுங் கவலை கொள்வானானன். பலநாள் இங்ஙனம் வருந்திப் பின்னர் ஒரு நாள் அக்குறளிக்குவேண்டும் உணவுகொடுத்துத், தனக்குப் பெரும்பொருள் கொணர்ந்துதரும்படி அதனை வேண்டினான். அதற்கு அக்குறளி, பிறர்க்குரியபொருளைக் கவர்ந்துகொடுத்தல் ஆவி யுலகில் உலவும் எந்த உயிர்க்கும் இயலாதென்றும், ஆனலும் இம்மண்ணுலகில் உயிரோடிருந்த காலத்தில் தான் தேடிக் குவித்த பெரும்பொருளை நிலத்தின்கீழ்ப் புதைத்துவைத்து மாண்டுபோன ஒருவனது ஆவி அப்புதையலை எவரும் எடாதபடி காத்து நிற்கின்றதாகலின் அதனை வேண்டினால் அஃது

அப்பொருளைத் தரக்கூடு மென்றம் நுவன்ற அவ் ஆவியை யும் அவன்பால் அழைத்துவந்து விட்டது. பொருள் அவாவி னும் பிடியுண்ட அவ்வாவி பெருங்கவலையும் பெருந்துன்பமும் உடையதாய்ப் பார்ப்பதற்குப் பேரச்சத்தை விளைக்கும் இருண்ட கொடிய உருவுடன் அவன் முன்னே நள்ளிரவிற் ரேன்றி அலறல்ாயிற்று. அதனைக் கண்டதும் பெருந்திகில் கொண்ட அவ்வணிகன் தன் இருகண்களையும் மூடிக்கொண்டு அசைவற்றமரம்போல் இருந்தனன். அதுகண்ட குறளி "யான் அழைத்துவந்த அவ்வாவிக்கு நின்கருத்தை அறிவித்து அது வேண்டியது செய்யாவிட்டால் நினக்கு அது தீது செய்யும்" என்று உரைக்க, அவன் ஒருவாறு மனந்தேறி, "நீ வைத் திருக்கும் புதையலை எனக்குத் தருவையோ?" என வினவி னன். அச்சொற் கேட்டதும் அது மிகவுஞ் சினங்கொண்டு அலறி, "கருக்கொண்ட ஓர் அழகிய மங்கையை யான் புதை யல் வைத்திருக்கும் இடத்திற் கொணர்ந்து வெட்டிக் காவு கொடுத்தால், அதனை நீ எடுத்துக்கொள்ள விடுவேன்" என்று சொல்லி மறைந்துபோயிற்று.

அச்சொற் கேட்ட பொருட்பேயனன அவ் வணிகன் தனக்குப் பெரும்புதையல் கிடைக்கப்போவதை யெண்ணிப் பெருமகிழ்ச்சியும், ஆனல் அதற்காகக் காவு கொடுக்கும் பொருட்டுக் கருக்கொண்ட அழகிய ஒரு மங்கையை எங்ஙன ஙன் தேடிப்பிடிப்ப தென்பதை நினைந்து பெருங் கவலையுங் கொண்டவனுய் அதைப்பற்றிப் பேசும்பொருட்டு, உறங்கிக் கிடக்குந் தன் அழகியமனையாளை யெழுப்பினன். அவள் திடு மென அச்சத்துடன் எழுந்து யாதுசெய்தி? என வினவச், சிறிது நேரத்திற்குமுன் நிகழ்ந்த அந்நிகழ்ச்சியைச் சொல்லிக், கருக்கொண்ட அழகிய பெண் ஒருத்தியை எங்கே எப்படிப் பெறலாம்என அவளைக்கேட்டான். அந்நிகழ்ச்சியைக்கேட்ட அம்மாது பெருந்திகில்கொண்டவளாய்த், தன்கணவன் தான்

பாடுபட்டுத் தேடிய பெரும்பொருளை யெல்லாந் தனக்குள்ள பேரவாவினால் தொலைத்துவிட்டு வறுமைப்படுதலையும், மீண்டும் பெரும்பொருள்பெறும்பொருட்டுத் தகாதவழியில் அவன் முயலுதலையுந், தான் அழகில் மிக்கவளாய்ச் சூல்கொண்ட வயிற்றினளாய் இருத்தலையும் நினைந்து, கருக்கொண்ட வேறு ஓர் அழகிய மாது கிடைத்திலளாயின் தன் கணவன் தன்னை யேவெட்டிக் காவுகொடுக்கப் பின்வாங்கானென நடுங்கினள். அந்நடுக்கத்தை யுணர்ந்த அவன் அவளுக்கு அது நீங்குமாறு ஆறுதல்சொல்லி, எங்காயினும் ஓர் ஏழைப்பெண்ணைத் தேடிப் பிடித்து அவளால் தான்கொண்டகருத்தை முடித்துக்கொள்வதாக உறுதிமொழி புகன்றான். ஆனால், உண்மையில் அவன் மனையாள் எண்ணியபடி அவளையே அப்பேய் குறிப்பிட்ட இடத்திற்கொண்டுபோய் வெட்டிக் காவுகொடுத்து அப்புதையலை யெடுத்துக்கொள்ளவே தனக்குள் தீர்மானஞ் செய்தான். பிறகு சிலநாட்சென்றன. சென்றபின் ஒருநாளிரவு தன் மனையாளை யழைத்துச், சூல்கொண்ட அழகிய ஓர் ஏழைப் பறைப்பெண் தனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன ளென்றும், அவளை இந்நள்ளிரவிற் கொண்டுபோய்க் குறிப்பிட்ட இடத்திற் காவு கொடுத்தவுடனே கிடைக்கும் பொற்றிரளைப் பிறர் அறியாமல் வீட்டிற்கொணர்ந்து சேர்ப்பித்தற்கு நீயும் என்னுடன் வந்து உதவிசெய்ய வேண்டுமென்றும் அவளைக் கெஞ்சிக்கேட்டுத் தன்னுடன்செல்லும்படி வேண்டினன். பறைப்பெண்கிடைத்ததென்பது பொய்ம்மொழியே யென்றுந், தன்னையே தன் கணவன் அங்ஙனங் காவுகொடுக்கப்போகின்றன னென்றும் அவன் மனையாள் உள்ளுணர்ந்து கலங்கினளாயினும், அவன் சொல்லுக்கு மாறுசொல்ல வகையறியாளாய்த், தெய்வம் விட்டபடி ஆகுகவென்று மனந் துணிந்து, அந்நள்ளிரவில் அவனுடன் அவன் குறிப்பிட்ட இடத்திற்குப் போயினள்,

அவ்விருவரும் போய்ச்சேர்ந்த இடம் இடிந்து பாழாய்க்

கிடக்கும் ஒரு பெரு வீடு ஆகும். அஃது அவர் இருக்கும் ஊருக்கு ஒருகல் தொலைவில் நாகதாளிப் புதர்களுக்கிடையே யிருந்தது. அதற்குஅருகாமையிற் சுற்றி யிருப்பைமரத்தோப்பு ஒன்று இருந்தது. அவர்கள் புறப்பட்ட அந்நாள் முன்நிலாக் காலத்ததாதலால்,அவர்கள்வீட்டைவிட்டுச்செல்கையிற் சிறிது நிலவொளிகாணப்பட்டது. அவர்கள்அவ்இடிந்தவீட்டண்டை வந்ததும்நிலவொளிமறைந்துபோயது. அப்பாழிடத்தில்இருள் மிகுந்திருந்தமையால் அவ் வணிகன் தன் கையிற் கொண்டு சென்ற ஒருசிறு கண்ணாடிவிளக்கை ஏற்றினான். அச்சந்தரும் அவ் விடத்தைச் சுற்றி எத்தகைய மக்களும் இயங்காமல் ஓவென்றிருத்தலையுந், தன் கணவனது எண்ணத்தையுங் கண்டுளர்ந்த அப்பெண்ணின் துணையற்ற உள்ளநிலை அந்நேரத்தில் எத்தகையதாயிருக்கு மென்பதை நாம் சொல்வதைவிட இதனைப் பயில்வோரே உணர்ந்து பார்த்தல் வேண்டும்! அவள்ஏறக் குறைய உயிரற்ற மரப்பாவையே யானாள். தன் கணவனைத் திகிலொடுநோக்கி "நீங்கள் சொல்லிய பறைப்பெண் எங்கே?" என நாக்குழறிக்கேட்டாள். அதற்கவன் "இதோ சிறிதுநேரத்தில் வருவாள்!" என்று சொல்லியபடியாய்த், தான்கொணர்ந்த ஒரு பெட்டகத்தைத் திறந்து, அப்பேய்க்குப் படைத்தற்காகக் கொண்டுவந்த கள்ளுங் கருவாடும் புகையிலையுந் தென்னம் பாளைப்பூவும் எல்லாம் எடுத்துவைத்துக், கடைசியாகப் பளபளவெனமின்னுங் கருக்கான ஒருவெட்டரிவாளையும் எடுத்து வைத்தான். அவன் மனையாளாகிய அவ்வேழைப் பேதை பின்னதைக் கண்டதும் முக்கால்வாசி உயிர் நீங்கிய உடலத்தினளாய் நிலத்திலே அயர்ந்துவிழுந்தாள்.

இந் நேரத்தில் எவரோ ஒருவர் வரும்அரவந் தென்பட்டது. அஃதுணர்ந்த அவ் வணிகன் தன் நோக்கத்திற்கு இடையூறாக வருவார் எவரென அச்சத்துடன் சுற்றிப் பார்த்தான். அருளொளி ததும்புந் திருமுகமும் நீண்டசடைமுடியும் நீறு

நுலங்குநெற்றியு முடையராய்க் காவியாடை பூண்ட ஒரு துறவி தன்பால்விரைந்துவரக்கண்டான். கண்ட ஒரு நொடிப் பொழுதிலெல்லாம் அவர் அவனை அணுகி "அடாபேதாய்! கருக் கொண்ட அழகிய நின் அருமை மனையாளைப் பாழும் பொரு ளுக்காக வெட்டிப் பலிகொடுக்கத் துணிந்தனையே! உன்னைப் போல் அறிவில்லாத் தீய கொடிய பொருட்பேய் வேறுண்டோ! நீநின்மனையாளைப் பலிகொடுத்தவுடனே உன்னை இரண்டுதுண் டாய் வெட்டி வீழ்த்தி, நீயெடுத்த புதையலைக் கொண்டு போ கக் கொடிய கள்வர்சிலர் இதோ வந்துகொண்டிருக்கின்றனர்! இதோ தோன்றும் இருப்பைமரத்திற்போய் ஏறிக்கொள்! தாழா தே! நின்மனையாளை யான் வேறு ஓரிடத்திற் கொண்டுபோய் மறைத்துவைத்து, அக்கள்வர் திரும்பிச்சென்றதும் அவளை மீண்டும் நின்பாற் சேர்ப்பிக்கின்றேன்" எனவிரைந்து அரு ளொடு மொழிந்தார். அப்பெரியாரின் அமுதவுரை செவியிற் பட்டதும் போனவுயிர் மீளப்பெற்ற அவ்வணிகன்றன் மனைவி திடுமென எழ அவர் அவளை அழைத்துக்கொண்டு சடுதியில் மறைந்துபோயினர். அவ் வணிகனுந் திகில்கொண்டவனாய் அவ்விடிந்த இல்லத்திற்குச் சிறிது எட்டியிருந்த இலையடர்ந்த ஓர் இருப்பை மரத்தண்டை விரைந்தோடி அதன்மேல் ஏறிக் கொண்டான்.

அவன் அங்ஙனம் ஏறிக்கொண்ட சில நொடிப்பொழுதி லெல்லாம் நாலைந்து கொடிய கள்வர்கள் கண்டவர் கலங்கத் தக்க கரிய திண்ணியவடிவினராயுங், கூரியகொடுவாள் பிடித்த கையினராயும் விரைந்துபோந்து, அவ்விடிந்த பாழ்வீட்டிலே அவ்வணிகன் விளக்கும் மற்றைப் பொருள்களும் வைத்துப் போன இடத்திற் புகுந்துநின்றனர். அவ்விடத்திற்குச் சிறிது தொலைவிலே இருப்பை மரத்தின்மேல் ஏறியிருந்த அவ்வணி கன், தான் அங்குவைத்த விளக்குவெளிச்சத்தின் உதவியால் அக்கள்வர்களையும் அவர்களது இயக்கத்தையும் அதன் அன்

டையிற்கண்டு வெருக்கொண்டு, "ஐயோ! அருளுடைய அத் துறவியார் சில நொடிப்பொழுதுமுன் வராதிருந்தால் என் அருமை மனைவியையுந் தீவினையேன் கொன்றிருப்பேன்! அவளைக்கொன்ற சிறிது நேரத்திலெல்லாம் யானும் இக்கொடிய கள்வர்களாற்கொல்லப்பட்டிருப்பேன்! என்மனைவியும் யானும் மடிந்தபின் பொருளோ பொருளென்றலைந்த எனது தீய அவா எப்படியாம்! பொருளவாத்தொலைந்த அத்தூய பெரியவராலன்றோ என் மனைவியும் யானும் உயிர்பிழைத்தேம்! யான் தீவினைக்குத் தப்பினேன்! அப்பெரியாரை இந்நேரத்தில் விடுத்த சிவமே நீதான் எமக்குப் பெருஞ்செல்வம்!" என்று நெஞ்சம் நீராய் உருகிக் கண்ணீர் உகுத்தான். அவ்விடத்திற் போந்து நின்ற கள்வர்கள் அன்றிரவு விடியுமட்டும் அங்கிருந்து, அவ் வணிகனையும் அவன்மனைவியையுங் காணாமல் அவன் அங்கே கொணர்ந்துவைத்த பொருள்களைமட்டுங் கண்டு வியப்புற்றுக், காக்கை கரையக் கேட்டு, அங்கிருந்த விளக்கு, அரிவாள், பெட்டகம் முதலியவைகளை யெடுத்துக் கொண்டு போய்ஒழிந்தனர்.

கதிரவன் புறத்தேபரவிய இருளைப் பருகி எங்கும் பேரொளிவிரியக் கீழ்பால் தளதளவெனத் தோன்றினன். அத் துறவியாரும் அவ்வணிகனின் அருமை மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு அவனது அகத்தேபரவிய அறியா அவாஇருளை யொழித்து அறிவொளிபரப்புவாராய் அவன் ஏறிஇருந்த இருப்பைமரத்தண்டை வந்தார். அவரது அருமைத் திருவுருவைக் காண்டலும் அவன் அம்மரத்திலிருந்து கீழிறங்கிப்போந்து அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து தேம்பித்தேம்பி யழுது, "தீவினையேனைக் காக்கப்போந்த தெய்வப்பெருமானே! தேவரீர் செய்யாமற் செய்த அருளுதவிக்குப் பாவியேன் எங்ஙனம் நன்றி செலுத்த வல்லேன்! எவ்வாறு தேவரீரை வாழ்த்துவேன் வணங்குவேன்! யானும் என்மனைவியும் என்மக்களும் என்

வழியுமெல்லாந் தேவரீர் திருவடிக்கே அடிமை!" என்று கண்ணீர் ஆறுய்ப்பெருக அழுதழுது உரைத்தான்.

அதுகண்ட அப்பெரியார் "மகனே! நீ யுள்ளந்திருந்தியதற்கு மகிழ்ந்தேன்! உயிர்மீண்ட நின் அருமைமனைவியைத் தழுவிக்கொள்! இந்நல்லாளினும் இவள்வயிற்றிற்பிறக்கும் மக்களினுஞ் சிறந்த செல்வம் உனக்கு வேறுளதோ? இவளையும் இவள்மக்களையும் நின்னையும் ஏழை யெளியவர்களையுங் கற்றாரையுந் துறந்தாரையும் ஓம்புதற்கே செல்வம் வேண்டுமல்லாமல், இவர்களை இழத்தற்கா அதுவேண்டும்? நல்லெண்ணமும் நன்முயற்சியுமிருந்தால் உனது வாழ்க்கைக்கு வேண்டுமளவு செல்வஞ் சிவத்தினருளால் உனக்குத் தானே திண்ணமாய் வரும்! இனிப் பொருளில் அவா வையாதே! நீ இப்போதிருக்கும் இல்லத்தில் மீண்டும் அக்கள்வர்கள் புகுந்து நின்னைத் துன்புறுத்தக் கூடுமாதலால், நீ அதனைவிட்டு, வேறோர்ஊரில் வேறோர் இல்லிற் குடிபுகுந்து, நின்வாழ்க்கையை அன்புக்கும் அறத்திற்கும் இடமாக நன்குநடத்து!" எனச்சொல்லிச், சடுதியில் அவனைவிட்டு மறைந்தேகினர். அவ்வணிகனுந் தன்மனையாளுடன் அவர் கற்பித்த வண்ணமே வேறோர்ஊரிற் சென்று வைகி நன்குவாழ்ந்தனன்.

இம்மாநில இயக்கம்

நாம் உறையும் இம்மாநிலமானது வான் வெளியிற் பந்து போற்சுழலும் ஓர் உருண்டைவடிவினதாகும். நாம்இருக்கும் இதன் மேற்பரப்பின் மையத்தி லிருந்து இதனை ஊடுருவித் துளைத்துக்கொண்டு அளந்தபடியாய் நாம் இதன்கீழுள்ள மேற்பரப்பின்மையத்திற் சென்றுசேரக்கூடுமாயின், இஃது எ௬00-மைல் குறுக்களவுள்ளதாய் இருத்தலை யறிந்து கொள்ளலாம். இதன் சுற்றளவோ உரு000-மைலாகும்.

இஃது உருண்டை வடிவினதென்பது எங்ஙனம் அறியக் கூடுமெனின், நாம் ஒரு கடற்கரையிற் சென்று நின்று, அக்கரையைநோக்கி வரும் ஒருகப்பலைக் காண்குவமாயின், நெடுந்தொலைவிலிருந்து வரும் அக்கப்பலின் மேலுள்ள பாய்மரங்களே முதன்முதற் கட்புலனாகும். பின்னரது இந்நிலச்சரிவிற் பாவிநிற்குங் கடன்மேல் ஏறிக் கிட்ட வர வரப் பாய்மரத்தின் கீழுள்ள அதன் முழுவுடம்பும் பையப்பைய நன்கு புலனாய்த் தோன்றும். அங்ஙனமே, நாம் நிற்குங்கரையின் துறைமுகத்திலிருந்து புறப்பட்டுத் தொலைவிற் செல்லும் ஒரு மரக்கலமானது கடல்நீர்ச்சரிவிற் கீழ் இறங்க இறங்க அதன் முழுவுடம்புஞ் சிறிது சிறிதாய் மறைந்துபோக, அதன் மேலுள்ள பாய்மரங்களே பின்னுஞ் சிறிது நேரம்வரையிற் கட்புலனாகின்றன. பின்னும் பின்னும் அது கீழ்இறங்க அதன் பாய்மரங்களும் மறைந்து போகின்றன. இதனால் இம் மாநிலமானது உருண்டை வடிவினதாதல் பெறப்படுகின்றதன்றோ? இன்னும் நமது இலங்கைத் தீவின் தென்முனைக் கண்ணதான மாத்தறையிலிருந்து புறப்பட்டுக் கிழக்கு நோக்கியே செல்லும் ஒரு நாவாயானது, மீண்டும் அம் மாத்தறைத் துறைமுகத்திலேயே வந்து சேரக்காண்டலாலும் இந்நிலவுலகம் உருண்டைவடிவினதென்பது விளங்காநிற்கின்றது. இதற்கு ஒருபந்தின் நடுவில் உள்ள ஒருபுள்ளியிலிருந்து புறப்பட்டு நேரேசெல்லும் ஓர்எறும்பு திரும்பவும் அப் புள்ளியிலேயேவந்துசேர்தலை எடுத்துக்காட்டலாம். அதுவேயுமன்றிக், திங்கள்மறைவு (சந்திரகிரகண) காலத்தில், அதன்கட் காணப்படும் இந்நிலவுலகத்தின் நிழலானது வட்டவடிவினதாய்க் காணப்படுதலாலும் இஃது உருண்ட வடிவினதாதல் தெளியப்படும்.

அவ்வாறாயிற், பந்துபோல் உருண்டிருக்கும் இந்நிலமண்டிலம் வான்வெளியில் எதொரு பற்றுக்கோடு மின்றிச் சுழன்று செல்வது ஒரு பெரும் புதுமையாகத் தோன்றுகின்றதன்றோ?

எனின்; ஆம், ஆராய்ந்துபாராதவர்க்கு அது புதுமைதான். ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்க்கோ, அதன் உண்மை நன்குவிளங்கும். சிறுமியர் இருவர் எதிர்எதிரே நின்று தம் கைகளைக் கோத்துப் பிடித்துக்கொண்டு பின்னே சாய்ந்தவண்ணமாய்த் தும்பிசுற்று தலைப் பாருங்கள்! அங்ஙனஞ்சுற்றுங்காற் பின்னே சாய்ந்திருக் கும் அவ்விருவருங் கீழ்விழாதது என்? அவர்கள் தம் கைகளை நீட்டி இறுகப் பிடித்திருத்தலா லன்றோ? அதுபோலவே, பகல வன்மண்டிலமானது இந்நிலவுலகத்தை இழுக்க, இஃது அதனை இழுக்க, இவ்வாற்றால் ஒன்று மற்றையதை விட்டுப்பிரியாதாய் வான்வெளியிற் சுழன்றுசெல்கின்றதென்க. அங்ஙனமாயின், அறிவில்லாத இவ்விருவேறு உலகும் அறிவுடைய சிறு மகா ரைப்போல் ஒன்றையொன்று இழுத்துக்கொண்டு செல்லுதல் யாங்ஙன மெனின்; அறிவுடைய உயிர்கள் மட்டுமே ஒன்றை யொன்று இழுப்பன, மற்றைய இழா என்று கொள்ளுதல் பொருந்தாது. அறிவில்லாத பொருள்களும் ஒன்றையொன்று இழுக்க வல்லனவாய் இருக்கின்றன. ஒரு காந்தக்கல் தன் பரு மனுக்கு ஏற்பச் சிறியபெரிய இருப்புத்துண்டுகளை இழுத்தல் காண்மின்கள்! அக்காந்தக்கல்லை ஒருகடிதத்தின்கீழ்ப்பிடித்து, அக்கடிதத்தின்மேற் சில இருப்பு ஊசிகளை வைத்துக், கீழுள்ள காந்தக்கல்லை நெடுக இழுத்தால் மேலுள்ள இருப்பூசிகளும் அதனால் இழுக்கப்பட்டு, அக் கடிதத்தின்மேல் நகருதலைப் பார்க்கலாம். அறிவில்லாத காந்தம் இங்ஙனம் இழுக்கும் ஆற் றல் வாய்ந்ததாய் இருத்தல்போலவே, அறிவில்லாத ஞாயிற்று மண்டிலமும் வான்வெளியினூடு இந்நிலவுலகத்தை இழுக்க, இதுவும் அதனையிழுக்க இரண்டும் இடைவெளியிற் சுழன்று செல்கின்றனவென்று ஓர்ந்துகொள்க.

இராக்காலத்தில் நமக்கு நிலவொளியினைத் தருந் திங்கள் மண்டிலமும் இந்நிலவுலகத்தால் இழுக்கப்பட்டு, இதனைச் சுற்

றியபடியாகவே ஞாயிற்றினையுஞ் சுற்றிச்செல்கின்றது. இங்ஙனமே, செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி முதலான உலகங்களும் ஞாயிற்றினை இழுக்க, அது மற்று இவ்வுலகங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே யிழுக்க, இவை தாமுந் தம்முள் ஒன்றையொன்று சன்னல் பின்னலாயிழுக்க, எல்லாம் வான்வெளியிற் பற்பல பந்துகள்போல் ஞாயிற்றினைச் சூழ்ந்து செல்லா நிற்கின்றன.

அற்றேல், மற்றை ஆறு மண்டிலங்களும் ஞாயிற்றினைச் சூழ்ந்து செல்கின்றனவென்று கொள்ளுதல் என்னையெனின்; இவ்வேழு உலகங்களிலும், ஞாயிறு ஒன்றுமே மிகப் பெரியது. நாமிருக்கும் இந் நிலவுலகத்தைவிட ஞாயிற்று மண்டிலம் பன்னிரண்டு நூறாயிரம் மடங்கு பெரியதாய் இருக்கின்றது. அதற்கு அடுத்தபடியாகப் பெரியதாய் உள்ளது வியாழமண்டிலமே யாகும்; இவ்வியாழன் நமது மண்ணுலகத்தினும் ஓராயிரத்து நானூறு மடங்கு பெரியது. இதற்கு அடுத்தபடி பெரியது சனிமண்டிலம். இதற்குச் சிறியது நமது மண்ணுலகு. நமது மண்ணுலகுக்குஞ் சிறியது வெள்ளியுலகு. அதற்குஞ் சிறியது செவ்வாய் உலகு. அதற்குஞ்சிறியது புதனுலகாகும். இங்ஙனம் மற்றை ஆறும், பகல்மண்டிலத்திற்குச் சிறியனவாய் இருத்தலாற், சிறியவாகிய அவை பெரியதாகிய பகலுலகினால் ஈர்க்கப்பட்டு அதனைச் சூழ்ந்து ஓடியபடியாய் உலவுகின்றனவென்றுணர்ந்துகொள்க.

இனி, முருகப்பிரானுக்கு நேர்த்திக்கடன் செலுத்துந் தொண்டர் சிலர், அவன் எழுந்தருளி யிருக்குந் திருக்கோயிலைச் சுற்றி நிலத்திற்கிடந்து புரண்டுகொண்டே வலம் வருதலை நீங்கள் பார்த்திருக்கலாம். அங்ஙனம் புரண்டு வலம் வருபவர் முதலில் தம்மைத்தாம்சுற்றிப் பின்னர்அக்கோயிலைச்சுற்றிவலம் வருதல்போலவே, இந் நிலவுலகமும் முதலில் தன்னைத் தான் சுற்றிப், பிறகு ஞாயிற்று மண்டிலத்தினைச் சுற்றிவருகின்றது.

இஃது ஒருமுறை தன்னைத்தான் சுற்றுதற்கு இருபத்து நான்கு மணி நேரம் பிடிக்கின்றது. மேற்கி லிருந்து கிழக்கு முகமாய் இஃது இங்ஙனந் தன்னைத்தான் சுற்றுங்கால் ஞாயிற் றினை நோக்கி இயங்கும் இதன் ஒருபாதி பகல்வெளிச்சம் உடையதாயும், ஞாயிற்றின் முகமாய்த் திரும்பாத அதன் மறு பாதி இருண்ட அல்லது நிலவொளிகெழுமிய இராப்பொழுது உடையதாயுங் காணப்படுகின்றன. நாம் உறையும் இத்தென் றமிழ்நாட்டிற் பகலவன் உச்சியில் விளங்கும்வேளை நண்பகற் பொழுதா யிருக்கையில், நமக்குநேரே கீழ்உள்ள அமெரிக்கா தேயம் நள்ளிராப் பொழுது வாய்ந்ததா யிருக்கின்றது; நமது தமிழ் நாட்டிற்கும் அமெரிக்கா தேயத்திற்கும் நடுவில் உள்ள தாகிய இங்கிலாந்து தேயமோ அப்போது விடியற்காலம் உடையதாய்த் திகழ்கின்றது.

இவ்வாறாக இந்நிலவுலகம் இருபத்துநான்குமணி நேரத் தில் தன்னைத்தான் சுற்றியபடியாய்த், தன்னினும் பன்னூறாயிர மடங்கு பெரிதான பகலவன்மண்டிலத்தை முற்றுஞ் சுற்றிவரு தற்கு முந்நூற்று அறுபத்தைந்தேகால் நாட்கள் ஆகின்றன. இங்ஙனம் ஈது ஒரு முறை கதிரவனைச் சுற்றிவருங்காலமே ஓர் யாண்டு (வடமொழியில் வருஷம்) என்று சொல்லப்படுகின்றது. அங்ஙனம் இது வெய்யவன்உலகினைச் சுற்றிச் சுழன்றுவருதல் உண்மையாயின், இதன் இயக்கம் நமக்குப் புலனாகாமையும், பகலவனே இதனைச் சுற்றிவருபவனாகப் புலப்படுதலும் என்னை யெனின்; இஃது ஒருமணிநேரத்தில் ஆயிரம்மைல் விழுக்காடு கதிரவன் மண்டிலத்தை மிகு விரைவாகச் சூழ்ந்து சுழலுத லால், அத்துணைவிரைவாகச்செல்லும் இதன்கண் உயிர்வாழும் நமக்கு இதன் இயக்கம் புலனாகாதுபோக, இதனாற் சுற்றப்படும் பகலவனே இதனைச் சுற்றிவருபவன்போற் புலப்படுகின்றான். ஒருமணிக்கு முப்பதுமைல் விழுக்காடு ஓடும் புகைவண்டியிற் செல்லும் நம்மனோர்க்கே அப்புகைவண்டியின் ஓட்டம் புலப்

படாமல் அதன் இருபக்கத்தும் நிற்கும் நிலனும் மரஞ்செடி கொடிகளுமே ஓடுவதுபோற் புலப்படுமாயின், நினைத்தற்கும் அரிய கடுவிரைவுடன் ஒருமணி நேரத்திற்கு ஆயிரம்மைல் விழுக்காடு சுழன்றோடும் இந் நிலவுலகின் இயக்கம் நமக்குத் தென்படுமோ சொல்லுங்கள்! ஆகவே, நிலையில் உள்ளதுபோற் காணப்படுதல்பற்றி இம்மண்ணுலகு 'நிலம்' என்னும் பெயரால் வழங்கப்படினும், ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் வானக்கடலில் இது மிகுதியும் விரைந்து ஓடும் ஓர் ஓடமாகவே காணப்படு கின்றது என்க.

இனி, இந்நிலவுலகத்தின் இயக்கத்தில் வேறொரு முதன் மையான தன்மையும் உளது. இது தெற்கு வடக்கிற் செங்குத் தாய் நின்றபடி சுழலாமல், தன் பருமன் ௩௧௦-பங்கிற் சிறி தேறக்குறையப் பதினைந்துபங்கு சாய்ந்தபடியாய் ஞாயிற்றினைச் சுற்றிச் சுழன்று செல்கின்றது. இங்ஙனஞ் சாய்ந்து சுழல்வத னால் இதன் வடமுனை தென்முனைகள் ஆறு திங்கள் பகலவன் முகமாய்த் திரும்பியும் பின் ஆறு திங்கள் பகலவனை விட்டுத் திரும்பியுஞ் சுழல்கின்றன. அதனால் அவ் இரு முனைகளில் உள்ள நாடுகள் ஆறு திங்கள் ஒளியும் பின் ஆறு திங்கள் இரு ளும் வாய்ந்தனவாய் இருக்கின்றன. வடமுனையைச் சார்ந்த நாட்டின்கண்ணதான மேருமலையைச்சூழ்ந்த பகுதிகளில் ஆறு திங்கள் கதிரவன் ஒளியும், மற்றை ஆறுதிங்கள் அவன் அங்குக் காணப்படாமையின் இருளுந் தொடர்பாய் இருக்கின்றன வென்று **மாபாரத** வனபர்வம் (௧௬௩, ௩௭, ௩௮) பகர்வதும் நமது நிலவுலகின் சாய்ந்த இயக்கத்தால் அவ்விரு முனைகளிற் காணப்படும் அவ் விருவகை நிகழ்ச்சிகளையே குறிப்பிக்கின் றது. ஆதலினாற்றான், வடமுனையில் உறையும் மக்களுக்கு ஆறு திங்கள் ஒரு பகற்பொழுதாயும், மற்றை ஆறு திங்கள் ஓர் இராப்பொழுதாயும் இங்குள்ளவராற் கொள்ளப்பட்டு வருகின் றன. வடதேயங்களில் உறையும் மக்களைத் தேவர்களாகக்

கொள்ளுதல் இத் தென்னாட்டவர்க்கு வழக்க மாதலாற், பக லொளி வீசும் ஆறு திங்களையும், அத் தேவர்கட்கு ஒரு பகற் பொழுதாகவும், அவ் வொளியின்றி யிருள்சூழ்ந்த ஏனை யாறு திங்களையும் அவர்கட்கு ஓர் இராப்பொழுதாகவும் இந்நாட்ட வர் பண்டுதொட்டு வழங்கிவருகின்றனர். இந்நுட்பங்கள் எல் லாம், பண்டை ஆரியமக்களின் பழையவுறைபுளை நன்காராய்ந்த பாலகங்காதர திலகரால் விரிவாக எடுத்து விளக்கப்பட் டிருக்கின்றன. வடமுனையில் உள்ளார்க்கு ஒவ்வோராண்டி லும் பகலவனொளி முதன்முதற் கட்புலனாய்த் தோன்றும் விடி யற்காலம் பங்குனித்திங்கள் ஒன்பதாம் நாள் துவங்குகின்றது. அதிலிருந்து ஆறுதிங்கள் வரையிற் சுடரவன் ஒளி வானின் கட் டிலங்கியபடியாய் இருந்து புரட்டாசித் திங்கள் எட்டாம் நாள் மறைந்துபோக, அதிலிருந்து மறுபங்குனி வரையில் அவ் வடநாடுகள் இருள் சூழப்பட்டனவாய் இருக்கின்றன. அங்ங னம் இருள் சூழ்ந்திருந்தாலும், பகலவன் றோன்றுதற்கு முன் அறிகுறியாகக் காணப்படும் வைகறைப்பொழுது பங்குனிக்கு மூன்றுதிங்கள் முன்னரே மார்கழித்துவக்கத்தில் அந்நாட்டவர் கண்கட்குப்புலனாகுதலாற்றான், இத்தென்னாட்டவர்கள் தேவர் கட்குப் பொழுதுவிடியுங்காலமாக மார்கழித்திங்களைக் கொண் டாடி வருகின்றார்கள். ஆறுதிங்கள் இருளிற்கிடந்து மாழ்கும் மக்கட்கு ஒருவகையில் ஆறுதலும் மகிழ்ச்சியுந் தரும்பொ ருட்டு இறைவன் அவ்வடமுனை நாடுகளுக்கு ஒரு பெரு மின் னல் ஒளியினைச் சிறிதுகாலம் வரையில் வானின்கட்டோற்று வித்து வருதலையுஞ் சிறார்கள் கருத்திற் பதித்து, இறைவனது பேரருட்டிறத்தை வியந்து வாழ்த்துவாராக!

ஓர் அரசிளஞ்செல்வியின் வைரமணிகள்

சுவீடன் தேயத்து அரசரின் தங்கையான ஊசினி என் னும் நங்கையார் ஏழை யெளியவர்கட்கு ஒரு மருத்துவ விடுதி

அமைக்கும்பொருட்டுக், தாம் பூண்டிருந்த வைரமணிகளை விலைசெய்வித்துத், தாம் விரும்பியவாறே அதனை மிகவுஞ் சிறிதாக அமைப்பித்து வைத்தனர். அங்ஙனம் அதனை அமைப்பித்து, அதன்கண் வந்துசேரும் நோயாளிகளுக்கு வேண்டுவனவெல்லாஞ் செவ்வனே செய்யும்படி ஒழுங்குபடுத்திய பின், ஒருநாள் அவ்வரசிளஞ்செல்வியார் அங்குள்ள நோயாளிகளைப் பார்க்கச்சென்றார். சென்று ஒரு நோயாளியின் படுக்கையண்டை அவர் நின்றுகொண்டிருக்கையில், அதன்கணிருந்த அவன் அந்நங்கையார் செய்த செயற்கரிய அருட்செயலை யெடுத்து மொழிந்து அவரை வணங்கி வாழ்த்தி நெஞ்சங்கரைந்து தன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர்த்துளிகள் சிந்தினன். அந்நீர்த்துளிகளைக்கண்டு நெஞ்சம் நெகிழ்ந்த அச்செல்வியார் "ஆ! இப்போது மறுபடியும் என்னுடைய வைரமணிகளை நான் காண்கின்றேன்" என்று வியந்துரைத்தார்.

ஏழைக் குடிகளும் அரசனும்

இவ்விந்திய நாட்டின் வடக்கே இமயமலைக் கண்ணதான காசுமீர தேயத்திற் 'காரகோரம்' என்னும் பனிமலைப் பகுதிகளில் உறையும் ஏழைமக்கள் அங்குள்ள கடுங் குளிரினாலும் பனிக்கட்டிகளின் வீழ்ச்சியினாலும் பெரிதுந் துன்புற்று வந்தனர். அந்நாட்டுக்கு அரசனான இராமசிங்கு என்பவன் அவர்களது துன்பத்தை நீக்குதற்கு ஏதோர் ஏற்பாடுஞ் செய்தான் அல்லன். அவர்கள் குளிருக்குத்தப்பிக் கதகதப்பாய் இருக்கத்தக்க விடுதிகளாவது, உடுத்துக்கொள்ளத்தக்க உடைகளாவது, உண்ணுதற்குச் சிறிது இசைந்த வெப்ப உணவாவது கிடைக்கப்பெறாமையாற், பாழடைந்த இடங்களில் இருந்து தொடர்பாகத் துன்பவாழ்க்கையே செலுத்தி வந்தார்கள். அதனால், அவர்கள் தங்கிய இடங்கள் பார்ப்பதற்கு அச்சமும் அருவருப்புந் தருவனவாய்த் தோன்றின. எப்படியோ ஒருகால் அவ்

விராமசிங்கு மன்னன் அவ் வேழைக்குடிகள் இருக்கும் அவ் விடத்திற்குப் போகலானன். அவன் போன நேரம் பட்டப்பக லாயிருந்தும், அங்குள்ள அவ்வெளியமக்கள் கையிற் கன் றொடி விளக்குகள் பிடித்துக்கொண்டு, கிழிந்த கந்தைத்துணி யுடுத்துக் குளிரால் நடுங்கும் உடம்பினராய் அவன் முன்னே வந்தனர். அந்நிலையில் அவர்களைக்கண்ட அம்மன்னன் அவர் களைநோக்கி, "நீங்கள் ஏன் இந் நண்பகல் வேளையில் விளக்கு வெளிச்சத்துடன் வந்தீர்கள்?" என வினவினன். அதற்கு அவர்களில் ஒருவன், "மன்னர் பெருமானே; எங்களுடைய பெருந்துன்பமாகிய இருள்நிறைந்த இவ்விடத்திற்குத் தாங்கள் வந்திருத்தலால், எங்களுடைய அத் துயரநிலையைத் தாங்கள் கண்ணாற் கண்டு அதனைப் போக்குதற் காகவே இவ்விளக்கு வெளிச்சங் கொணர்ந்தோம்" என்றனன்.

கண்ணிருந்தும் பிறர்துயர் காணாதவர்க்கு அதனைக்காண விளக்குவெளிச்சமும் வேண்டுமென்றோ?

சேவலுங் கழுகும்

சினங் கொண்டு போர் புரியும் இரண்டு ஆடவரைப் போல், இரண்டு சேவல்கள் பெருஞ்சிற்றத்துடன் நெடுநேரஞ் சண்டையிட்டன. கடைசியாகத் தோல்வியடைந்த சேவல் ஒரு கோழிக் கூட்டின் மூலையிற் போய் ஒளிந்துகொண்டது. வெற்றியடைந்த சேவலோ, ஒருவீட்டின் கூரைமேற் பறந்து சென்று வைகித், தான் பெற்ற வெற்றிக்கு அறிகுறியாகத் தன் செப்பட்டைகளை அடித்துக்கொண்டு, பெருங்கிளர்ச்சியுடன் கொக்கரித்தது. அந்நேரத்தில் அப் பக்கமாய்ப் பறந்துவந்த ஒரு கழுகு தன் காலின் நகங்களால் அச்சேவலை அறைந்து இருஞ் சிக் கொண்டு போயிற்று. ஒளிந்திருந்த மற்றைச் சேவலானது அதன்பின் அச்சமின்றி வெளியே போந்து, தான் போராடிய இரையை மகிழ்வுடன் பொறுக்கித் தின்றது.

நாட்டு எலியும் நகரத்து எலியும்

நாட்டிலே உயிர்வாழ்ந்த ஓர் எலியானது தனக்கு நேயமாய் உள்ள ஒரு நகரத்துஎலியைத் தான் இருக்கும் ஒரு குடிசைக்கு வரவழைத்தது. நாட்டெலியானது கள்ளம் அற்றதாயும் நாகரிகங்குறைந்ததாயுஞ் செட்டாகவே வாழ்க்கைசெலுத்துவதாயும் இருந்தாலும், விருந்துவந்த தன் பழைய நண்பனிடத்தில் எவ்வளவு சிறப்பாக நடந்துகொள்ள வேண்டுமோ அவ்வளவும் நடந்து, தன்னிடம் உள்ள உணவுப் பண்டங்களையெல்லாம் ஒளியாமல் அதன் முன்னே கொணர்ந்து வைத்தது. தன் நண்பனான நகரத்தெலி நகரத்திலுள்ள உயர்ந்த இனிய உணவுப் பொருள்களைத் தின்று சுவைகண்டதாதலால், அதன் நாவுக்குத் தான் படைக்கும் நாட்டுப்புறத்துப் பொருள்கள் இனிமைதராவென அஞ்சிச், சுவையிற் குறைந்த அவைகளை அளவில் மிகுத்துப் படைத்தால் அது மனம்மகிழும் எனக் கருதி, அப்பண்டங்களை மிகுதி மிகுதியாகக் கொணர்ந்து அதன்முன் வைத்தது. நகரத்துஎலியோ தனக்கு அவைபிடியாவாயினுந் தன் நண்பன்பொருட்டு வேண்டாவிருப்பாய் அதிற் சிறிதும் இதிற்சிறிதுமாக அப்பண்டங்கள் ஒவ்வொன்றையுங் கடித்துக் கொறித்தது; நாட்டெலியோ தன் நண்பன் எதிரேயிருந்து வாற்கோதுமை வைக்கோலைமட்டுங் கறித்தது.

அதனைக்கண்ட நகரத்தெலி, "நண்பனே, நாகரிகமுங் கிளர்ச்சியும் இல்லா இவ்வாழ்க்கையை நீ எங்ஙனம் பொறுத்துக்கொண் டிருக்கின்றாய்? இண்டு இடுக்குகளில் உறையுந் தேரையைப்போல் தனித்த இம் மலைப்பாறைகளிலுங் காடுகளிலும் நீ இருக்கின்றனையே! வண்டிகளும் மக்களுங் குழுமிய நகரத்தின் தெருக்களுக்கு இம்மலைகளுங் காடுகளும் ஒப்பாகுமா? நீ வீணே இங்கிருந்து நின்வாழ்நாளைத் துன்பத்திற்கழிக்கின்றாய். உயிரோ டிருக்கையிலேயே நாம் எவ்வளவு இன்பத்தை நுகரவேண்டுமோ அவ்வளவும் நுகர்ந்துவிடல்வேண்

டும். நம் எலியினமானது நீண்டநாள் உயிர்வாழ்வ தில்லையே! ஆதலால், நீ என்னுடன் வந்தால் வாழ்க்கையின் நலத்தையும் நகர வாழ்க்கையின் சிறப்பையும் நினக்குக் காட்டுவேன்.'' என நுவன்றது.

அவ் வினியசொற்களினாலும் நயமான அதன் றன்மையினாலும் உள்ளங் கவரப்பெற்ற அந்நாட்டெலி அதனுடன் செல்லுதற்கு இசையவே, இரண்டும் ஒன்றுசேர்ந்து நகரத்தை நோக்கிச் சென்றன. அவை மறைவாக நகரத்தினுள் நுழைந்த நேரம் மாலைப்பொழுதாகும். அந்நகரத்தெலி தான் இருக்கும் வீட்டினுள்ளே அதனை அழைத்துப் போதற்கு நள்ளிரவாயிற்று. அவ்வீடோ செல்வர் ஒருவர்க்கு உரியதாதலால், அதன் உள்ளகன்ற சிறந்ததோர் உணவுச்சாலையிற், பஞ்சுவைத்துப் பல்நிற மென்பட்டுத் தைத்த நாற்காலிகளுங் கட்டில்களுங் கம்பளி விரித்த மேசைகளும் இடப்பட்டிருந்தன; வெள்ளிய யானைக் கொம்புகளை ஈர்ந்து செய்த கலங்களும், இன்னும் இவை போலச் செல்வத்தின் செழுமையைக் காட்டும் ஏனைப் பண்டங்களும் ஆங்காங்கு அழகுற வைக்கப்பட்டிருந்தன. அங்கிருந்த மேசைகளின்மேல் மிகச்சிறந்த உணவுப் பொருள்கள் ஓர் உண்டாட்டின்பொருட்டுப் பல கடைகளிலிருந்துந் திரட்டிக் கொணர்ந்து வெள்ளித் தட்டுகளிலும் வெள்ளிப் பாண்டங்களிலும் வரிசை வரிசையாக வைக்கப்பட்டுத் துலங்கின.

இப்போது நாகரிகமுள்ள அந்நகரத்தெலி தன் நண்பனுக்கு விருந்துசெய்யத் துவங்கி, அதனைப் பட்டுமெத்தைமேல் அமரச்செய்து, தான் அங்கும் இங்குமாய் ஓடி, ஒவ்வொரு தட்டிலுங் கலத்திலும் உள்ள கொழுமையான உணவுப் பண்டங்களை யெல்லாம் முதலில் தான் ஒவ்வொன்றாய்ச் சுவை பார்த்து, மணமும் இனிமையும் மிகுந்தவைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எடுத்து வந்து அதன்முன்னே வைத்து, அவைகளைத் தின்னும்படி வற்புறுத்தியது. நாட்டெலியோ தான் தன் இல்லத்

தினுள் இருப்பதுபோற் காட்டிக்கொண்டு, தனக்குச் சடுதியில் வந்த இந்நல்வாழ்வை யெண்ணித் தன்னுள்ளே மகிழ்வதாயிற்று. தான் தனது நாட்டுப்புற வாழ்க்கையில் தின்றுவந்த எளிய உணவுகளை இகழ்வாய் நினைந்து, இப்போது தனக்குக் கிடைத்த கொழுவிய பண்டங்களைத் தின்று இன்புற்றபடியாய் இருந்தது.

இங்ஙனம் அவ்விரண்டும் இருக்கையில் திடீரென அவ்வுணவுச்சாலையின்கதவுகள் திறந்தன. உடனே உண்டாட்டுக் கூட்டம் ஒன்று உள்ளேபுகுந்தது. அங்ஙனம் புகுந்த அக் கூட்டத்தவரைக்கண்டு வெருக்கொண்ட அவ்விரண்டு எலிநண்பர்களும் பெருந்திகிலுடன் கீழே குதித்தோடி அண்டையிற் கிடைத்த ஒருமூலையிற் பதுங்கினர்! பின்னர் அவை அச்சாலையின் வெளியே போய்விடுதற்கு நகர்ந்துசெல்லப், புறத்தேயிருந்தநாய்கள்குலைக்கும் ஓசைகேட்டு, அவைமேலும் பேரச்சங்கொண்டு திரும்பவும் உள்ளே செல்லலாயின. கடைசியாக அங்கு நடைபெற்ற உண்டாட்டுமுடிந்து அரவம் அடங்கினபின், அந்நாட்டெலி தான் ஒளிந்திருந்த இடத்தைவிட்டுப் புறத்தேவந்து, “ஓ, என் அன்புள்ள நன்பனே, இந்நாகரிக வாழ்க்கை அதனை விரும்புவார்க்கே தக்கது. அச்சமுங் கவலையுஞ் சூழக் கொழுவிய உணவுகளை உட்கொள்ளுதலினும், அச்சமின்றி அமைதியாய் அரிசிச்சோறு உண்பதே மேலானது” என்று சொல்லிவிட்டுத், தனது நாட்டுப்புற வீட்டிற்குச் சென்றது.

———

கவித்தலை மலைக்கோட்டை

இவ்விந்தியநாட்டுக்கு மேற்கே நெடுந்தொலைவு கடல் தாண்டிச் சென்றால் இத்தாலி தேயத்தின் தலைநகரா யுள்ள உரோம் பட்டினத்தை அடையலாம். இது தைபர் என்னும் ஆற்றங்கரையில் மிகவும் அழகிதாக அமைந் திருக்கின்றது.

இதனைச் சூழவுள்ள மேல்நாடுகளிலும் இதன்கண்ணும் உறை யும் மக்கள் பெரும்பாலும் நம் ஆங்கிலமக்களைப்போல் வெண் மைநிறம் மிக்கு நீண்டுயர்ந்த திண்ணிய யாக்கை வாய்ந்தவர் களாய் நாகரிகத்திற் சிறந்துவிளங்குதலால், இவர்களை நம் பண் டைத் தமிழ்மக்கள் 'தேவர்கள்' என வழங்கிவந்தனர். பண் டிருந்த நம் பாண்டியமன்னன் ஒருவன், அந்நாளில் உரோம் நகரின்கண் அரசு வீற்றிருந்த அகத்திய (Augustus) வேந்த னுக்குத் தூதுவிடுத்த செய்தியைக்குறிக்கும் ஒரு கல்வெட்டா னது, பாண்டியன் தேவர்கள்பாற் றூது விடுத்தனன் என்றே நவல்கின்றது. ஆகவே, மேல்நாட்டவர்கள், இங்கிருந்த நம் முன்னோர்களால் தேவர்களாகவே கருதப்பட்டமை தெற் றென விளங்குகின்றதன்றோ? இங்ஙனந் தேவருலகாகக் கருதப் பட்ட அம் மேனாட்டின் தலைநகரான உரோம் பட்டினத்தில் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து முந்நூற்றிருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் நிகழ்ந்த அரியபெரிய ஒருநிகழ்ச்சியை இங்கெடுத்துக் கூறுவாம்.

உரோம் நகரமானது முதன்முதல் உண்டாகியபோது அதிலிருந்த மக்கள் செல்வம் உடையவர்கள் அல்லர். ஒவ் வொருவர்க்கும் இரண்டு மூன்று காணி நிலங்கட்குமேல் வே றில்லை. அந்நிலங்களை அவர்களே தாமுந் தம் குடும்பத்தவரு மாகத் திருத்திப் பயிரிட்டு, அவைகளின் விளைவைக்கொண்டு வாழ்க்கை செலுத்திவந்தனர். அந்நகரத்தைச் சூழவுள்ள வயல் நிலங்களும், ஆடுமாடுகள் மேயும் மேய்ச்சல் நிலங்களும் நாற் புறமுஞ் சுற்றியிருக்கும் மலைகளுக்கு இடையே பச்சைப்பசே லெனக் கொழுமையாய் விளங்குங் காட்சியானது பொற்றகட் டின் நடுவே பதிக்கப்பட்ட முழுப்பச்சை மணியைப்போற் சேய்மையிலிருந்து காண்பார்க்குத் தோன்றுநிற்கும். இவ் வாறு வயல்நிலவிளைவைக்கொண்டு வாழ்க்கை செலுத்திவந்த உரோமர்கள் தமது விடாமுயற்சியினாலும் உழைப்பினாலும்

நாளடைவிற் பெருஞ் செல்வத்தை அடையலாயினர். அதனால், அந் நகரமானது மிக அழகிய எழடுக்கு மாளிகைகளால் வர வரப் பெருகலாயிற்று. இங்ஙனம் நாளுக்குநாட் செல்வத்தி லோங்கிவந்த இந் நகரத்தின் கண்ணே கவித்தலை (Capitol) என்னும் ஒரு பாறைமலை உளது. அம்மலையின் உச்சியிலே மிகவும் வலிவான ஒருகோட்டையும், அக்கோட்டையின் நடு வே சிவந்த(Jupiter)க் கடவுளுக்கும் அவர்தந் தேவியாரான சிவனை (Juno) அம்மைக்கும் எடுப்பித்த சிறந்த திருக்கோயி லும் அமைக்கப்பட்டுத் திகழ்ந்தன. இம்மலைக் கோட்டையே உரோம் நகரத்திற்குப் பெரியதோர் அரணாய் வயங்கிற்று.

அப்பழையகாலில் உரோமர்களுக்குத் தனி யரசன் இல்லை அவர்கள் தம்மால் ஆண்டுதோறுந் தெரிந்தெடுக்கப் பட்ட சிலரைத் தலைவராக நிறுத்தி, அவர்களைக்கொண்டு செங்கோல் செலுத்திவந்தார்கள். ஆகவே, இவர்களது அரசு குடியரசுஎன் றே சொல்லல்வேண்டும். உரோமர்கள் தம் அரசியற்றலைவர் களைத் தெரிந்தெடுக்கும் இடம், அந்நகரத்து மக்கள் ஒருங்கு கூடும் அங்காடி (சந்தை)ப் பக்கமே யாகும். அங்ஙனந் தலை வர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் நாட்களில்மட்டும், அவர்கள் தாம் உழவு தொழில் செய்யுங்கால் மேற்கொண்டிருந்த பரும்படி யான உடைகளைக் களைந்தெறிந்து, விளிம்புகளில் ஊதாக்கரை யுள்ள வெண்மையான வேறுஆடை பூண்டு தொகுதி தொகுதி யாகச் செல்வார்கள்.

இவர்களால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர்கள் இருவ ரும், யானைமருப்பிற் செய்த அரியணைமீது அமர்ந்து அரசு செலுத்துவர். கோடரிகோத்த கோல்களைச் சேர்த்துப் பிணைத்த கட்டுகள் ஏந்திபகையினராய் மெய்காப்பாளர் சிலர் இத்தலைவர் களுடன் அருகுசெல்வர், அருகுநிற்பர். இவ்வுரோம் நகரத் தையடுத்துச் சூழ வேறுசில சிறுசிறு குடியரசு நாடுகளும் இருந்தன. அந்நாடுகளிலிருந்த மக்களும் ஏறக்குறைய உரோம்

நகரத்து மக்களையொத்த பழக்கவழக்கங்கள் வாய்ந்தவர்களே. என்றாலும், வயல்நிலங்கள் நன்கு விளைந்து, அறுப்பு அறுத்து விளைபொருள்களைத் தொகுத்துக் கொள்ளுங் காலங்களில், உரோமர்க்கும், அச் சிறு குடியரசுகளுக்கும் போர் மூள்வதுண்டு. அப்போது அரசியற்றலைவர்கள் தீர்மானஞ் செய்தபடி, மேற்சொல்லிய கவித்தலை மலைக் கோட்டையில் உரோமர்கள் தம்பெண்டிர் பிள்ளைகளையும் ஆடுமாடுகளையும் பாதுகாத்து வைத்துத், தாம் பகைமேற் செல்வர். அங்ஙனம் பகைமேற் செல்லுங்காலங்களிலெல்லாம் உரோமர்கள் வெற்றியடைபவர் அல்லர். ஆனாலுங், தோல்வியடைந்ததனால் மனவெழுச்சி அவிந்து போகாமல் அவர்கள் மேலும் மேலும் பகைவரை விடாமல் தாக்கிக் கடைப்படியாக வாகைமாலைசூடுவர். இங்ஙனம் பண்டை உரோமர்கள் தமது நகரத்தின்பால் அளவிறந்த பற்றுவைத்துத், தமக்குள் ஒற்றுமையும் அன்பும் மிக்கு, அஞ்சாஆண்மையினராய் எதிர் நின்று கடும்போர் புரிந்து வந்தமையால், அவர்கள் சிலகாலத்தில் தமக்குப் பகைவராயிருந்தார் அனைவரையும் ஒருங்கேவென்று, தமது அரசாட்சியினை இத் தலிதேயத்தின் நடுப்பகுதியெங்கும் வீறிவிளங்கச் செய்தனர்.

இவ்வாறாக ஒருநானூறு ஆண்டுகள் வரையில் உரோமர்களின்அரசு தனக்கு ஒப்பதும் மிக்கதுமின்றித் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்து துலங்கிற்று. இத்துணைப் பேராற்றல் படைத்த இவ்வரசுக்கும் பின்னர் ஒருபெருங் கொடும்பகை தோன்றிற்று. காலவர் (Gauls) என்னும் மலைநாட்டவர் கூட்டம் ஒன்று நாளுக்குநாள் ஐரோப்பாப் பெருநிலப்பிரிவின் நடுப்பகுதியிற் பெருகி வந்தது. இவர்கள் நீளமான கைகால்களுஞ் செப்பட்டை மயிர்களும் உடையவர்கள்; நீண்டுயர்ந்த வலிய யாக்கை வாய்ந்தவர்கள்; அஞ்சாநெஞ்சினர்கள்; ஆலுப்பு மலைகளையே தமக்கு உறைவிடமாய்க் கொண்டவர்கள். இத்தலிதேயத்தின் வடக்கிலுள்ள வயல்நிலங்கள் நன்குவிளைந்து பயன்தருங்காலங்

களில் இக்காலவர்கள் அங்கேபுகுந்து கொழுவியவிளைபொருள்களைக் கொள்ளைகொண்டுபோகத் தொடங்கிய தல்லாமலும், தாம் புகுந்த அந்நாடுகளில் உள்ள ஊர்களைக் கொளுத்தியும், அவ்வூர்களிலிருந்த மக்களைப் படுகொலைசெய்தும், அங்குள்ள ஆடுமாடுகளைக் கவர்ந்தும் பெருங்கேடு செய்து வந்தார்கள். அங்ஙனந் தாம் பாழ்செய்த ஊர்களில் இருந்த மக்கள் முழுதும் அழிந்துபட்டால் அவ்வூர்களில் தாம் குடியேறியும் வந்தனர். இங்ஙனம் இத்தலிக்குவடக்கே பெருந்தீது இழைத்துவந்தவர்களாகிய காலவர்களும், அதற்குத்தெற்கே ஆற்றலிலும் உழைப்பிலும் நாகரிகத்திலும் மேன்மேல் ஓங்கித் தனியரசு புரிந்த உரோமர்களுங் கடைசியாக ஒருவரையொருவர் எதிர்க்குங் காலம் அண்மிற்று. பழைய உரோமர்களைத் தேவர்களாகக் கொண்ட வடமொழிப்புராணநூலார், இவ் வுரோமர்கள்மேற் படைதிரண்டுவந்து அவர்கட்குப் பெருந்தீது செய்த காலவர்களையே "காலகேயர்" என்னும் அரக்கர் கூட்டமாகக் கருதிக் கதையெழுதி வைத்தனர்; அது நிற்க.

மேற்சொன்ன கொடிய காலவர் கூட்டத்திற்குப் பிரான் எனப் பெயரிய ஒருவன் தலைவனாய் நின்றனன். இவன் பிறர் எவரிடத்துங் காணப்படாத ஒரு தனித்திறமை வாய்ந்தவன். இவன் தன் கூட்டத்தில் ஒரு பெரும்பகுதியினரைப் படைஞராகத் திரட்டிக்கொண்டுவந்து, இத்தலியின் வடக்கின்கண்ணதான 'குளூசியம்' என்னும் பட்டினத்தைத் தாக்கினான். அப்பட்டினத்தில் உள்ளவர்கள் அக்கொடிய பெருங்கூட்டத்தவர்களைத் தனியே எதிர்க்கமாட்டாதவர்களாய், உரோம் நகரிலுள்ள அரசியற் றலைவர்கள் தமக்குத் துணைப்படை பொன்றுவிடுத்து உதவிசெய்யுமாறு கேட்டு அவர்கட்கு ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தனர். அதற்கிசைந்து அத் தலைவர்களும் அரசகுடும்பத்திற்சேர்ந்த மூவரை முதலில் அவர்கள்பால் தூதாகப் போக்கினர். தூதுபோன மூவரும் அக்காலவர் தலைவனான

பிரானிடஞ் சென்று, "தம்மட்டில் அமைதியாக வாழ்க்கை செலுத்திவருங் குளூசிய நகரத்தார்மேல் நீங்கள் ஏன் வலிந்து வந்து போர் தொடுக்கின்றீர்கள்? அவர்கள் நுங்கட்கு யாது தீங்குசெய்தனர்?" என வினவினர். அதற்கு அப்பிரான் தலைவன், "குளூசியர்கள் கொழுமையான நிலங்கள் வைத்திருக்கின்றனர். அந்நிலங்கள் காலவர்களாகிய எங்கட்கு வேண்டும். அவற்றை எங்கட்குக் கொடாமல் அவர்கள் தாம் வைத்திருப்பதே எமக்குத் தீங்கு செய்வதாகும். உரோமர்களாகிய நீங்களும் இங்ஙனமே அயலவர் நிலங்களைக் கைப்பற்றினீர்கள் அல்லிரோ? ஆதலால், யாம் அங்ஙனஞ் செய்வது கொடுமையும் அன்று, முறைதவறியதும் அன்று. எவர் வலியரோ அவர் தமக்கு வேண்டுவதைப் பிறர்பா லிருந்து கைக்கொள்வதே பழையமுறையு மாகும். எமக்கு வேண்டுவதைக் கொடாமல் வைத்துக்கொள்ள வல்லவர்கள் அங்ஙனமே அதனை வைத்துக் கொள்ளட்டும், பார்க்கலாம்" என்று விடைகூறினன்.

அவன் கூறிய அம் மறுமொழியைக் கேட்டுச் சினங்கொண்ட அத் தூதுவர் மூவருங் குளூசியரிடஞ் சேர்ந்து கொண்டு காலவர்களுடன் போர்புரியத் தொடங்கினர். அம் மூவரில் ஒருவர் அக்காலவர்தலைவனைச் சேர்ந்த வலிய ஒருவனொடு தனிச்சண்டையிட்டு அவனைக் கொல்லுதலுஞ் செய்தனர். தூதுவர்களாய்ச் செல்பவர்கள் தமக்குரிய கடமையை மீறி அங்ஙனம் ஒரு பக்கத்தவருடன் சேர்ந்து மறு பக்கத்தவரைத் தாக்குதல் ஆகாது. முறைகடந்த இச்செயலைக் கொடிய காலவர்களுஞ் செய்தவர் அல்லர். ஆகவே, அவர் தலைவனான பிரான் தன் தூதுவர்களை உரோம் நகர்த் தலைவரிடம் போக்கித், தூதுநெறிபிழைத்த அம்மூவரையுந் தான் ஒறுத்தற்காகத் தன்னிடம் ஒப்புவிக்கும்படி கேட்டனன். முறைதவறிய அத் தூதுவர் மூவரையும் அவனிடம் ஒப்புவித்து ஒறுத்தல் தக்கதேயெனக் குருமார்களுஞ் சூழ்ச்சித் துணைவர்களும் இசைந்

னுரைத்தனராயினும், அத்தூதுவரின் தந்தையார் அவர்களை அங்ஙனஞ் செய்தல் ஆகாதெனத் தடுத்து, இனி மூளும் போருக்கு அம்மூவருமே தலைவராய்நின்று படைசெலுத்தவேண்டுமென வற்புறுத்தித், தம்புதல்வர்செய்த குற்றத்திற்கு உரோமமக்கள் அனைவருமே உடன்படுமாறு செய்துவிட்டனர். இதனல் உரோமர்கள் எல்லார்க்குமே ஓர்அலைப்பு வந்தது.

முறைசெய்யத் தவறிய உரோமர்கள்மேற் காலவர்கள் கடுஞ்சினமுஞ் சீற்றமுங் கொண்டனர்; அதனாற் றாம் புகுந்த வடக்கிடங்களிற் கொள்ளையிடுதலை விட்டு, உரோமர்களைத் தவிர வழியிலுள்ள ஏனைக் குடியரசுக்கெல்லாந் தாம் நண்பரேயெனப்புகன்று, நேரே உரோமநகரைத்தாக்குதற்கு மிகவிரைந்து போந்தனர். உரோமர்கள் தாம் முறைபிசகி நடந்ததையுன்னி வருந்தினராய்க், கடுகெனத் தம்முடையபடைகளைத் திரட்டலாயினர். தாம் போர்க்குச் செல்லும்முன் கடவுளர்க்கு வழிபாடு செய்யும் வழக்கத்தினராயிருந்துங், தாந் தங் குருமார் சொல்லைக் கேளாமல் நடந்தமையால், உரோமர்கள் இப்போது கடவுள் வழிபாடு செய்யாமலே போருக்கு எழுந்தனர். "குற்றஞ் செய்த நெஞ்சங் குறுகுறு என்னும்" என்னும் பழமொழிப்படி, போர்செய்யும் முன்னம் அவர்கள் நெஞ்சமே அவர்களை வலியழித்ததாயின், அவர்கள் காலவருடன் செய்த போரில் தோல்வியடைந்தனரென நவலுதலும் வேண்டுமோ? உரோம் நகருக்குப் பதினொருகல் எட்டியுள்ள 'அலியா' யாற்றங்கரையிற் காலவர்களால் முறிவுண்ட உரோமர்கள் சின்னபின்னமாய்ச்சிதைந்து பின்முதுகு காட்டித் தம்நகர் நோக்கி ஓடிவருகையிற் பெரும்பாலார் தைபர் யாற்று வெள்ளத்தில் அகப்பட்டு அமிழ்ந்தி யிறந்தனர். எஞ்சிய மிகச்சிலரே தம் நகரில் வந்து சேர்ந்தனர்.

அங்ஙனம் முறிந்தோடிய உரோமர்களைக் காலவர்கள் உடனே பின் றொடர்ந்திருந்தனராயின், உரோமரென்றபெய

ரும் உரோமரினமும் அவர்தங் கத்திக்கு இரையாகி அடியோடு அழிந்து போயிருக்கும். ஆனால், அக்காலவர்கள் அவர்களைப் பின்றொடராராய் அவர்களிடமிருந்து கொள்ளை கொண்ட பொருள்களைத் தாம் பங்கிட்டுக் கொள்வதிலும் விருந்தாட்டு அயர்வதிலுமாக மூன்றுநாட் கழித்தனர். அதனால், உயிர் தப்பிய உரோமர்கள் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் முயற்சிகளை அம் மூன்றுநாட்களிற் செய்து கொண்டனர். உரோமரின் படையாட்கள் கலைந்து போய் விட்டமையால் நகரத்தைப் பாதுகாக்குங் கருத்து எவர்க்குமே இல்லையாயிற்று. எஞ்சி நின்றவர்களில் மனத்திட்பம் உடையவர்கள் தாம் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடிய பண்டங்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு கவித்தலை மலைக்கோட்டையிற் போய்ச் சேர்ந்தனர். அங்ஙனம் அதனுட்சேர்ந்த உரோமர்கள், அதனைப் பகைவர்கள் வந்து தாக்குவரேல் அதனை முடிவுவரையிற் றம் காத்து நிற்பதென்றே உறுதிசெய்தனர். கலைந்துபோன தம் படைஞர்கள் இதற்கிடையில் மீண்டும் ஒருங்கு கூடிவந்து தமக்கு உதவியாற்றுதல் கூடுமெனவும், அல்லது காலவர்களே தமது வெஞ்சத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டபின் உரோம் நகரைவிட்டு அகலுவர் எனவும் அவர்கள் எண்ணினர்.

சண்டைசெய்ய வலியில்லாதவர்கள் உரோம் நகருக்குப் புறம்பே வெளியிலுள்ள ஓர் ஊரிற்போய் அடைந்தனர். அவ்வாறு சென்றவர்களில் வெள்ளாடையுடுத்த கன்னிப் பெண்களும் பலர். இவர்கள் என்றும் அவியாது ஒளிரவிடும் நெருப்புள்ள தடவுகள் (தூபக்கால்கள்) ஏந்தியகையினராய் நெடுவழி நடந்து செல்கையில் இவர்களுடைய அடிகள் புண்பட்டதும் அல்லாமல், இவர்கள் தாஞ் சுமந்து சென்ற கோயிற்றட்டு முட்டுகளாலும் மிகவுங் களைத்துப் போனார்கள். இவர்களுக்குச் சிறிதுமுன்னே தன்குடும்பத்தவரை வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு சென்ற அலுவினியன் என்பான், இப்புனிதமாதரார்

அன்னனங் களைத்துத் தள்ளாடி வருதலைக்கண்டு நெஞ்சம் இரங்கித் தன்குடும்பத்தவரைக் கீழ் இறக்கி விட்டு, இக்கன்னி மகளிரைத் தனது வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு சென்றனன். ஒவ்வொருவருந் தம் உயிர் பிழைக்க ஓடும் அந்நேரத்தில் தன் நலத்தையுந் தன் குடும்பத்தினர் நலத்தையும் ஒருசிறிதும் பாராது, இக் கன்னிமாரைத் தனது வண்டியிலேற்றிக்கொண்டு சென்ற அவ் வான்மகனது அரியஇரக்கச் செயலைக் கேட்டவரெல்லாம் அவனைப் பெரிதும்வியந்து கொண்டாடினர்.

அவ்வாறு உரோம்நகரை விட்டுச் செல்லாதிருந்தவர்கள் பழைய அரசியற் சூழ்ச்சித் துணைவர்கள் என்பதின்மருங் குருமார் சிலருமேயாவர். உடவலியற்றசிலர் தாம் கவித்தலை மலைக் கோட்டையினுட் சென்று சேர்ந்தால், அங்கே போர் செய்யவல்லவர்களாயுள்ளார்க்குப் பயன்படும் அரிய உணவுப் பொருள்களில் தாமும் பங்குபெற நேரும் என உன்னித், தாம் அங்குசெல்ல மனம் ஒருப்படாமற், பகைவரின் கத்திக்குத் தம்மை இரையாக்கித், தூது நெறி பிழைத்தாரால் தமது நாட்டுக்குவந்த ஏதத்தை அவ்வாற்றால் நீக்கிவிடத் துணிந்தனர்! ஈதன்றோ தனக்கென வாழாத் தாளாளர் செயல்!

மூன்றுநாட் சென்றபின் காலவர்கள் முன்னேறிவந்து உரோம் நகரிற் புகுந்தனர். மதில்வாயிற் பெருங்கதவுகள் திறந்தபடியாய் நின்றன; தெருக்களில் அரவம் ஏதுமேஇல்லை; தெருக்களிலுள்ள இல்லங்களின் வாயிற்கதவுகளுந் திறந்திருந்தன; ஆனல், அவ்வில்லங்களினுள் எவருமே காணப்படவில்லை. அதனல், அக் காலவர்கள் வெறுந் தெருவுகளினூடே விரைந்து நடந்து, அரசியல் மண்டபத்திற் போய்ச் சேர்ந்தனர்கள். அம்மண்டபத்தில் உயரஎழுப்பிய ஒரு பலகைமேல் ஒரு வரிசையாக இடப்பட்டிருந்த யானைமருப்பிற்செய்த நாற்காலிகள் ஒவ்வொன்றிலும், நரைத்த தலைமயிரும் நரைத்த தாடிமயிரும் உடையவாய்த், திறப்பாக விடப்பட்ட கைகால்களுடன்,

ஊதாச் சரிகைக்கரைகோத்த விளிம்புகள்வாய்ந்த வெள்ளைக் குப்பாயம்பூண்டு, கையில் வெள்ளிய செங்கோல்பிடித்த உருவங்கள் ஆடாத அசையாத முகத்துடன் பெருந்தன்மையோடு அமர்ந்திருத்தலை அக்காலவர்கள் கண்டார்கள். கண்ட அவ்வுருவங்களின் கண்களைத்தவிர மற்ற உறுப்புக்களினால் அவை உயிருள்ளனவென்று நம்புதற்கு இடம் இல்லாமலேயிருந்தது. அதனால், அக்காலவர்கள் அவை உயிர் உள்ளவைகளா இல்லாதவைகளா எனத் தம்முள் ஐயுற்று, அவ்விழுமிய காட்சியைக்கண்டு திகைப்புற்று அவற்றின்முன்னே வாய்வாளாது நின்றனர். அவ்வுருவங்கள் தெய்வவடிவங்களா அல்லது அவ் உரோம் நகரத்தில் அரசுசெலுத்துந் தலைவர்களின் குழுவா வென்று இறும்பூதுற்று எண்ணினர். கடைசியாக அவர்களில் முரடனான ஒருவன் அவ்வடிவங்களின் உண்மையைத் தெரிதல் வேண்டி, அவற்றுள் ஒன்றன் தாடிமயிரைப் போய்த்தடவினன். நாகரிகமற்ற ஒருகாடவன் அங்ஙனந் தம்மைத் தொடுதற்கும் பழித்தற்கும் உரோமரது உள்ளம் பொறுக்குமோ! உடனே, தொடப்பட்ட அவ்வுருவந் தன்கையிற்பிடித்திருந்த வெள்ளைக்கோலால் தன்னைத்தொட்டவன் தலையைப் புடைக்கவே, காலவர்கொண்ட ஐயம் ஒழிந்தது. அங்கு அமர்ந்திருந்த அவ்வுருவங்கள் உரோம் நகரின் அரசியற்றலைவர்களே யெனத் தெளிந்தனர். தெளிந்ததும், அத்தலைவரின் மாட்சி வடிவங்களைக்கண்டு அக்காலவர்கட்குண்டான வணக்க வொடுக்கமெல்லாம் பறந்துபோயின. உடனே அக்கொடியர்கள் பெருஞ்சீற்றத்துடன் அவர்கள்மேற் பாய்ந்து, ஒவ்வொருவரையும் நாற்காலியிலிருந்தவாறே வைத்துக் கத்தியாற்குத்திக் கொன்றார்கள்! அதன்பின் அவர்கள் அந்நகரமெங்கும் பாவி வீடுகளிற்புகுந்து கொள்ளையிட்டும், அவைகளைத் தீக்கொளுவியும் அழித்தனர்.

ஆனாலும், அவர்கள் கவித்தலை மலைக்கோட்டையைக்

கைப்பற்றுவது தம்மாலியலாதென்று கண்டார்கள். கண்டு, அதனுள் இருந்தவர்களைப் பட்டினிகிடத்தி அழிக்க முனைந்தனர். அதற்கிடையில் அந்நகரத்தின் புறமதில்களையும், நெருப்புக்குத் தப்பின வீடுகள் கோயில்களையும் அழிக்குங் கொடுமுயற்சியிற் றலையிட்டனர். கவித்தலை மலைக்கோட்டையின் உயரத்திலிருந்த உரோமர்கள், கீழே தமது நகர்முழுதுங் கரிந்து பாழாதலையுங், கொடிய காவலர்கள் ஆங்காங்கு வெறிகொண்ட வேங்கைப்புலிகள்போல் அலைதலையுங் கண்டு உள்ளம் வெதும்பினர். இப்பொல்லாத நேரத்திலும் அவர்கள் தாம் இறைவன்பால் வைத்த உறுதியான அன்பிற் சிறிதும் நெகிழ்ந்திலர். இத்தனைதீங்குந், தூதுநெறி பிழைத்தார்க்கு உதவியாயிருந்தமையால் வந்த முறையான திருவருளொறுப்பே என நினைந்து, அதன் ஆணைக்கு அடங்கி யொழுகவே தீர்மானித்தனர். தாம் உடன்கொண்டுவந்த உணவுப் பண்டங்களின் தொகை நாளுக்குநாட் சுருங்கித் தாம் பட்டினிகிடக்கவேண்டியநாள் அருகியுங், தாம் சிவனையம்மைக்கு நேர்ந்துகொண்டு ஆங்குள்ள அவளது திருக்கோயிலில் விட்டுவைத்த தாராப் பறவைகளை உரோமர்கள் சிறிதுந்தொடவேயில்லை. இடுக்கட்பட்ட இவ்வேளையில் அவர்களில் ஒருவனான 'பேபியன் ரூர்சன்' என்பான் செய்த செயற்கருஞ்செயல் பெரிதும் நினைவுகூரற்பாலதொன்றாய் நிலவுகின்றது. தான் வழிபடுங் குலதெய்வத்திற்கு ஆண்டிற்கு ஒருகால் எடுக்குந் திருவிழாநாள் வந்தது; அஃது அந்நகரத்திலுள்ள ஒருசிறிய குன்றின்மேற் செய்யப்படுவதாதலால், அவன் வெள்ளையுடைபூண்டு, கையில் வழிபடுபொருள்களும் அத்தெய்வத்தின் வடிவமும் ஏந்திக் கவித்தலை மலைக்கோட்டையிலிருந்து புறம்போந்து கீழ்இறங்கி அங்கே குழாங்கொண்டிருந்த கொடும்பகைவர் கூட்டத்தூடே அஞ்சாது வழிநடந்துசென்று, அச் சிறியகுன்றின்மேல் அவ்வழிபாட்டினைச் செய்துமுடித்து, மீண்டுஞ் செவ்வனே கவித்

தலை மலைக்கோட்டையினுட் போய்ச்சேர்ந்தான். அங்ஙனந் தெய்வவணக்கத்தின்பொருட்டு அவன் வருதலையும் போதலையுங்கண்டு, அக்காலவர்கள் அவனுக்கு எதுந் தீதுசெய்திலர். பாருங்கள்! தெய்வவழிபாட்டில் உறைத்துத் தன்னுயிரையும் ஒருபொருட்டாய் எண்ணாத அவ்வுரோமனைக்கண்டு, அத்தியவர்களும் அடங்கி, அவனுக்கு எதுமே ஊறுசெய்திலரென்றால், தெய்வத்தின் அருளொளியிலேயே முழுதுந் தோய்ந்துநின்ற நினைவுடையார்க்கு எவராலும் எதனாலும் எத்தகைய இடரும் நேராதென்பதனை நாம் விண்டுசொல்லுதலும் வேண்டுமோ!

இனிக், கவித்தலை மலைக்கோட்டையினுள்ளிருந்து பசித்து வருந்தும் உரோமர்கள் எவ்வாறாயினர்கள்? அவர்கட்குக் கோட்டையின் வெளியேயிருந்து எவ்வாறுதவி வந்தது? என்பனவுங் கூறுவாம். அவ்வுரோம்நகரிற் போராண்மையிற்சிறந்த 'காமிலியன்' என்பான் ஒருவன் இருந்தனன். அவன் அத்தலைநகரைச்சூழ இருந்த பட்டினங்களில், உரோமர்க்குப் பகைவராயிருந்தார் அனைவரையும் வென்று அடக்கினவன் ஆவன். என்றாலுந், தற்பெருமையுஞ் செருக்கும் அவன்பால் மிக்கிருந்தமையால், அவனை யெல்லாரும் வெறுத்து, அவன்மேல் இல்லாத குற்றஞ் சுமத்தி, அவன்பா லிருந்த பெருந்தொகைப் பொருளையெல்லாம் பிடுங்கப் பார்த்தனர். அதனால் அவன், அயலிலுள்ள 'ஆரதியம்' என்னும் ஊரிற் போய்க் குடியேறி வாழ்ந்து வந்தனன்.

ஈதிங்ஙனமிருக்கக், காலவர்தலைவனான பிரானது படையிற்பாதி மேற்சொன்ன ஆரதிய ஊரைத் தாக்க வருஞ்செய்தி அதன்கண் உள்ளார்க்கு எட்டியது. அதுகேட்ட காமிலியன் உடனே அவ்வூர்த்துரைத்தனத்தாரிடஞ்சென்று, தான் அவ்வூரைக்காப்பதற்கு முன் நிற்பதை அறிவிக்க, அவர்களும் அதற்கு மகிழ்வுடன் இசைந்து, அவ்வூர்ப்படையை அவன்பால் ஒப்புவிக்க, அவனும் படைக்கலம்பிடிக்கத்தக்க பொரு

நரையெல்லாம் ஒருமிக்கத்திரட்டிக்கொண்டுபோய், எதிரேறி வந்த காலவர்படையை நள்ளிரவிற் றாக்கி அதனைச் சின்ன பின்னமாகச் சிதறஅடித்துச் சவட்டித், தனதூரைக்காத்தான். இவன் செய்த போராண்மைச்செயல், சிதைவுண்டு சிதறிய உரோமர்களின் செவிக்கு எட்ட அவர்கள் அதனால் மனக் கிளர்ச்சிமிகப்பெற்றுத், தமக்குக்காமிலியன் படைத்தலைவனாக நிற்க ஒருப்பட்டால், தாம் கவித்தலை மலைக்கோட்டையில் உள்ள தம்மவர்க்கு உதவிசெய்து, திரும்பவும் உரோம்நகரின் பெரும்புகழை மீட்டு நிலைபெறுத்துதல் கூடுமென நினைந்து, காமிலியனுக்குத் தம்முடைய கருத்தையும் வேண்டுகோளை யுந்தெரிவித்துத் தூதுவிடுத்தனர். காமிலியன் வணங்காமுடி யனும் இறுமாப்புடையனுமாதலால், தான் தனது நகரினின் றுந் துரத்தப்பட்டவனாதலால், உரோம் அரசியற்றலைவரின் உடன்பாடுங் கட்டளையும் இன்றித் தான் அவர்க்குத் தலைவனாய் நின்று படைநடாத்துதல் இயலாதென மறுமொழி போக் கினான். உரோம் அரசியற் றலைவர்களோ இப்போது கவித் தலை மலைக்கோட்டையினுள் அடைபட்டிருக்கின்றனர். அவர் கட்கு வெளியேயுள்ள உரோமர்கள் செய்திவிடுத்து அவர் களைத் தமது கருத்துக்கு ஒருப்படுவிக்குமாறு யாங்ஙனம்? கொடிய காலவர்களோ அக்கோட்டையைச் சூழப் படைவீடு கொண்டிருக்கின்றனர்! என் செய்வ தென்று எல்லாரும் பெரிது மயங்கினர்.

இங்கிலையிற் 'கோமினியன்' என்னும் ஓர் இளைஞன் தம் மவர்க்காகக் கவித்தலை மலைக்கோட்டையிலுள்ளார்பாற் றூது செல்லுதலை மேற்கொண்டான். தான் தைபர்யாற்றின் பாலத் தைக் கடந்துசெல்லக்கூடாவாறு காலவரின் காவலாள் அத னைக் காத்துநின்றால், தான் ஆழம்மிகுந்து அகன்ற அவ்வியாற் றை நீந்திச்செல்லவேண்டுமேயென எண்ணி, ஒருகுடியான வனுக்குரிய உடைஉடுத்துத் தான் நீரில் அமிழ்ந்திவிடாமல்

மிதத்தற்கு உதவியாகப் பெரிய பெரிய நெட்டித்துண்டுகளை அவ்வுடையின்கீழ் இணைத்துக்கொண்டு, நாள் முழுதுங் கால்நடையாகவே நடந்து, இராப்பொழுதில் அவ்வியாற்றின் அருகுற்றான். தான் முன் எண்ணியவாறே காலவரின் காவலாள் அதன்பாலத்தைக் காத்துநிற்றல்கண்டு அதனைவிலகிப் போய்த், தனதுடம்பின் மேற்புறத்தில் நெட்டியொடு பிணைத்த துணியைச் சுற்றிக் கட்டிக்கொண்டு அவ்வியாற்றில் இறங்கி நீந்தியபடியாய்க் கவித்தலை மலையடிவாரத்தண்டை சேர்ந்து கரையேறினான். அவ்வடிவாரத்தில் விளக்குவெளிச்சங் காணப்பட்ட இடங்களையும், மக்கள்பேசும் ஒலிகேட்கும் இடங்களையும் விழிப்பாக விட்டகன்று, பகைவர்இல்லாத இடமாகத்தோன்றிய அம்மலையின் செங்குத்தான ஒருபக்கத்தைத் தெரிந்தடைந்தான். அப்பக்கம் மிகவுஞ்செங்குத்தாய் இருந்தமையால் அதனூடு எவருமே ஏறி அம்மலைமேற் செல்லல் முடியாதென்று கருதிக் காலவர்படைஞர் எவரும் அங்கே காவலாக வைக்கப்படவில்லை. மெய்யாகவே அச்செங்குத்தானபக்கம் மேலேறவிரும்புவார் எவர்க்கும் பேரச்சத்தை விளைப்பதொன்றாகவே தோன்றியது. ஆனால், தன்னுயிரையும் ஒருதுரும்பாய் எண்ணித், தான் முடிக்கக்கருதிய அருவினையிலேயே கண்ணுங்கருத்தும் உடைய அவ்வாண்மகனுக்கோ அஃதொருதடையாய்க் காணப்படவில்லை. அவன் இருள் சூழ்ந்த அவ்விரவில் அம்மலைப்பக்கத்திற் படர்ந்திருந்த படர் கொடிகளின் தண்டுகளையுஞ் சிறு தூறுகளின் வேர்களையுங் கைகளாற்பற்றிக்கொண்டும், பைம்புற்பொழிகளின் அடியிற் காலடிகளை உதைந்துகொண்டுந் தொற்றித்தொற்றி இவர்ந்து, அம்மலையுச்சியிற்போய் அக்கோட்டைக் கொத்தளத்தின்மேல் நின்றான். நின்றவனைப் பகைவனென்றோ நண்பனென்றோ அறியாமையால், அங்கிருந்த காவலாளர் விரைந்துபோந்து அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். அங்ஙனஞ் சூழ்ந்தார்க்கு

அவன் தன் பெயரை யெடுத்துச்சொல்லி இலத்தின் மொழியிற் பேசவே, ஆறுதிங்களாகத் தம்மவரின் ஒரு புதியமுகத்தையுங்காணப்பெறாமற் பட்டினியும் பசியுமாய் அதனுட்கிடந்து மாழ்கியஉரோமர்கள் அவன்முகத்தைக்கண்டும் அவன் தமது தாய்மொழியிற் பேசிய சொற்களைக் கேட்டும் போனவுயிர் மீண்டவர்களாய் அளவிலாக் களிப்பெய்தினர். அங்குள்ளே உறங்கிக்கொண்டிருந்த அரசியற்றலைவர்களுங் கடிதில் எழுப்பப்பட்டு அவன்பால் வந்து குழுமினர். ஆரதியத்தைக் காலவர்வந்து தாக்கினமையுங், காமிலியன் உடனே தம்மூரவரைப் படைதிரட்டிக்கொண்டுசென்று அவரை யெதிர்தாக்கி மாய்த்தமையும், இப்போது அரசியற்றலைவர்கள் ஒருங்கிசைந்து அக்காமிலியனைப் படைத்தலைவனாக ஏற்படுத்திக் கட்டளை தந்தாற் சேர்ந்து போன உரோமர்கள் அத்தனை பேரும் அவன்கீழ் ஒருங்குதிரண்டுவந்து பகைவரையழித்துக் கவித்தலை மலைக் கோட்டையைமீட்க முனைந்து நிற்றலையும் அவன் சுருக்கமாகவும் அழுத்தமாகவும் அவர்கட்கு எடுத்துரைத்தான். உடனே அவ்வரசியற்றலைவர் அனைவரும் மறுமாற்றம் இன்றி ஒத்து ஒருமுகமாய்க் "காமிலியனையே நம்மவர் எல்லார்க்கும் ஒப்புயர்வில்லாப் படைத்தலைவனாகத் தந்தோம்" என்று உறுதிமொழி பகர்ந்தனர். அம்மகிழ்வான செய்தியைப் பெற்றுக்கொண்ட கோமினியன் சிறிதுந்தாழாது அவ்விரவே அம்மலையைவிட்டுப் பெரியதோர் இடர்ப்பாட்டுடன் கீழிறங்கித், தம்மவர்பாற்சென்று அதனை எல்லார்க்கும் பெருங்கிளர்ச்சி யுண்டாகத் தெரிவித்தனன்.

மறுநாட்காலையில், அம்மலையைச் சூழ்ந்திருந்த காலவர்கள் முன்னாள் இரவு செங்குத்தாய் நின்ற அதன்பக்கத்தில் எவரோ ஏறிச் சென்ற அடையாளங்களைக் கண்டார்கள். ஏனென்றால், அங்கங்கே அப்பக்கத்தில் வளர்ந்திருந்த சிறு தூறுகளும் படர்கொடிகளும் அலைக்கப்பட்டு இடையிடை

யே முறிந்து காணப்பட்டன; கற்பாறைகளிற் பிடித்திருந்த பாசிகள் கைகால் உரைசித் தேய்வுண்டிருந்தன; புதிய உருண்டைக்கற்களும் மண்ணும் மேலிருந்து கீழ் உதிர்ந்து சிதறிக் கிடந்தன. இவ்வடையாளங்களைக் கண்டதுங் காலவர்கட்குச் சினம் மூண்டது. நகரவாழ்க்கையிலிருந்து மென்மையாய் வளர்ந்த ஓர் உரோமன் இருள்செறிந்த அவ்விரவிற் செங்குத்தான அம்மலைப்பக்கத்தே ஏறிச்சென்றனனென்றால், பனிக்கட்டி நிறைந்த மலைக்குவடுகளிலும் இருண்டு ஆழ்ந்த மலைப் பிளவுகளிலும் ஆலங்கட்டிகள் குவிந்த ஆல்ப்புமலைகளிலும் வாழ்க்கைசெலுத்தி முரடராய்வளர்ந்த காலவர்கள் அம்மலைமேல் ஏறுதற்குப் பின்வாங்கலாமோவெனப் பிரான்தலைவன் எண்ணினன். பிறகு, தம்மலைவாணரில் மிகவுந்திண்ணியரா புள்ளாரைத் தெரிந்தெடுத்து, நள்ளிராப் பொழுதிற் சிறிதும் அரவம் இன்றி அவர்கள் ஒருவர்பின் னொருவராய் அம்மலைமீதேறி, உரோமரைத் திடுமெனத்தாக்கி, அவர்கட்கு 'வை' யென்னும் ஊரிலிருந்து உதவிப்படை வரும்முன் அவர்கள் அனைவரையும் வெட்டிக்குவித்து வெற்றிகொள்கவென அவன் அவரை ஏவினன்.

அவன் ஏவியபடியே திண்ணிய காலவர்கள் ஒரு சிறிதும் ஓசையுண்டாகாமல் ஏறியதனால், அக்கோட்டையிற் காவலாய் நின்ற நாய்களும் அவரது வருகையினை அறிந்தில. மதின் மேற் காவலாய் நின்ற படைஞனே பசிக்களைப்பில் உண்டான கடுந்தூக்கத்திற் றன்னைமறந்து கிடந்தான். என்றாலுங், "கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்" என்னும் மூதறிஞர் உரைப்படி, கோட்டையின் உள்ளிருந்த உரோமர்க்கு அங்கிருந்த சிவனையம்மை கோயிலிலிருந்து ஒரு முன்னறிவிப்பு எழுந்தது. அவ்வம்மைக்கு நேர்ந்துகொண்டு அக்கோயிலில் விட்டு வைத்திருந்த தாராப்பறவைகள் எங்ஙனமோ அவ்வேற்றார்களின் வருகையை யறிந்து தம் இறக்கைகளை அடித்துக்

கொண்டு கத்திக் கெக்கெலிசெய்து பேரொலியை உண்டாக்கின. தாம் கடும்பசியால் வாடிவதங்குங்காலத்தும் உரோமர்கள் அப்புறவைகள் அம்மைக்காக விடப்பட்டனவென்று அன்புடன் கருதி அவற்றைத் தம் உணவுக்காகக் கொல்லாது விட்டுவைத்தமையாலன்றோ அவர்கள் இப்போது அப்பறவையினங்களாற் காக்கப்படுவாராயினர்? அவைசெய்த பேரிரைச்சலைக்கேட்டு அங்கே உறங்கிக் கிடந்த உரோமர்கள் உடனே விழித்துக்கொண்டனர். விழித்துக்கொண்டவர்களில் 'மானிலியன்' என்பவனே உற்ற நேரத்தில் முதன்முதல் விரைந்து போந்து, அக்கோட்டையின் புறமதிலில் அப்போது தான் ஏறிவந்து கால் வைத்த காலவர்களைத் தாக்கினான் அவன். முன்னதாக வந்துநின்ற காலவன் ஒருவன் வெட்டுதற்குத் தனது மழுப்படையை ஓங்கியகாலையில், அம்மானிலியன் தன் கைவாளால் அவனதுகையைத் துணித்துப், பின்னர் அவனையும் அச்செங்குத்தான மலைப்பக்கமாய்க் கீழே தள்ளிவிட்டான். வீழ்ந்தவன்பின்னே ஏறிவருங் காலவனையும் அங்ஙனமே கொலைத்தற்கு முனைந்து மானிலியன் அம்மதின்மேற் றனிநின்றான். இதற்குள்ளாகக் கோட்டையி னுள்ளிருந்த படைஞர்கள் அத்தனைபெருங் காலவரை எதிர்தாக்குதற்கு மதிலண்டை வந்துசேர்ந்தார்கள். ஏறிவந்த காலவரெல்லாரும் உடனே கீழ் வீழ்த்தப்பட்டனர். மதின்மேல் தன் காவலிற் கருத்தின்றி உறங்கிய படைஞனையும் உரோமர்கள் உருட்டிக் கீழே தள்ளிவிட்டனர். தனிநின்று காலவரை மதின்மேல் எதிர்த்துக் கொலைத்த மானிலியன்பாற் படைஞரெல்லாரும் நன்றி மிக்கவராய்த் தாம் மிகுத்துவைத்திருந்த அரிய சிறிது உணவினையும் பருகுநீரினையுங் கொணர்ந்து தந்தனர்.

இந்நேரத்திற் கவித்தலை மலைக்கோட்டையிலுள்ளார் நிலை கவலைக்கு இடமாகவேயிருந்தது. கீழூர்களிலிருக்குந் தம்மவர்பாலிருந்து தூதுவந்த கோமினியன் இருண்ட அவ்விரவிற்

பகைவர்களுக்குத் தப்பித் திரும்பிச் செல்வதை அவர்களிடம் போய்ச் சேர்ந்திருக்கக் கூடுமோவென்று அவரெல்லாரும் ஐயுற்றுக் கலங்கினர். அவன் அச்செங்குத்தான பக்கத்தே ஏறி மேல்வந்த அடையாளத்தைக் கண்டன்றே காவலரும் அவ்வழியே யேறித் தம்மைக் காக்க வந்தனரென்று உரோமர்கள் நினைத்தனர்; அதனால் அவன் அவர்களாற் பிடிபட்டிருப்பனெனவே அவர்கள் கருதலாயினர். இங்ஙனம் எல்லாருங் கலங்கிக்கொண் டிருக்கையில் அவர்களுள் ஒருவற்கு ஒரு கனவு தோன்றிற்று. அம்மலைத்தலைக் கோயிலில் உள்ள சிவத்தர் என்னுங் கடவுளின் திருவுருவம் அவன் முன்னே தோன்றியது. தோன்றிய அஃது அவனை நோக்கி, "நீங்கள் எல்லீர்க்கும் உணவாக மிச்சமிருக்குங் கோதுமைமா அவ்வளவும் எடுத்து அப்பமாகச் சுட்டுக், கீழே சூழ்ந்துகொண்டிருக்கும் நுங்கள் பகைவர்களின் நடுவே அவ்வப்பங்கள் எல்லாவற்றையும் எறிந்துவிடுங்கள்!" என்று கட்டளையிட்டு மறைந்து போயது. சிறிதிருக்கும் உணவையும் இங்ஙனம் எறிந்துவிடின் எவ்வாறு உயிர்பிழைப்பதென அங்கிருந்த உரோமர் அனைவரும் எண்ணினரேனும், அச்சிவத்தப்பெருமான் இட்ட கட்டளையை மீற எவரும் உள்வந்துணிந்திலர். உயிர் ஒழிந்தாலும் இறைவன் கற்பித்தபடி செய்வதே தக்கதென அவரெல்லாரும் ஒருங்கிசைந்து, தம்மிடம் மிச்சமாயிருந்த மாவையெல்லாம் எடுத்துப்பிசைந்து அப்பமாகச் சுட்டுச், சுட்ட அப்பங்களையெல்லாங் கீழுள்ள பகைவரது குழுவில் வீசினர். மேலிருந்து கீழ்விழுந்த அவ்வப்பங்களைப், பசியால் வாடிவதங்கித் தத்தளிக்கும் அக்காலவர்கள் விரைந்தெடுத்து உண்டு பசிதீர்ந்ததுந், தமது பசிவருத்தங் கண்டு இரங்கிப் பகைமை பாராது உணவு தந்த அவ்வுரோமர்கள்பால் நன்றியும் அன்பும் இயற்கையாகவே தம்முள்ளத்தே கொள்ளப்பெற்றனர். அதுவேயுமன்றி, அக்காலவர் தலைவனான பிரானுந் தம்மவர் அத்தனை

பேர்க்கும் அத்தனை மிகுதியான உணவு தந்த உரோமர்கள் இன்னும் எவ்வளவு மிகுதியான உணவுப்பண்டங்கள் வைத்திருக்கவேண்டும்! அவ்வளவுமிகுந்தஉணவுவைத்துக்கொண்டு மலைமேற்கோட்டையில் வலியராயிருக்கும் அவர்களைக், கீழே உணவின்றிப் பசித்து வருந்துந் தம்மவர் தொடர்பாக முற்றுகை செய்திருத்தல் பயன்றராதென எண்ணினன். எண்ணி அவர்களுடன் ஒத்துப் போகுங் கருத்துடையனாய், அவர்களின் தலைவர்பால் ஒரு தூதுவனை விடுத்தான். அதற்கிசைந்து அவர்கள் சொல் விடுப்பவே, பிரான் அம்மலைமேற்போந்து அத்தலைவரில் ஒருவருடன் அமைதிபேசி, அவர்கள் தனக்கு முந்நூற்று முப்பத்துமூன்று வீசை யெடையுள்ள பொன்னை நிறுத்துத்தந்தால் தான் தம்மவருடன் உரோமருடைய நகரத்தையும் நாட்டையும் விட்டுப் போய்விடுவதாக உறுதிமொழி பகன்றான். அதற்கு அவ்வுரோம் தலைவர் இணங்கவே, காலவர் தம்மிடமிருந்த வீசைக்குண்டுகளைக் கொண்டுவந்தனர். உரோமர்கள் தம்மவர்பாலிருந்து திரட்டிக்கொணர்ந்து கொடுத்த பொற்பணிகள், காலவர் கொணர்ந்த எடையினும் மிகுதியாக இருந்தன. அப்பொற்குவியலைக் கண்ட பிரான் அவ்வளவையுந் தான் கவர்ந்துகொள்ள அவாக்கொண்டு, தராசுத்தட்டில் எடைக்குண்டொடுகூட நிறைமிகுந்த தனதுகொடுவாளையும் இட்டான். அதுகண்ட உரோமர்கள் கேட்ட அளவுக்குமேற் பொன்கொடுக்க இசையோமென மறுக்கக், காலவர்களும் உரோமர்களும் பெருஞ்சீற்றத்துடன் வழக்குப் பேசலாயினர்.

இவர்கள் இவ்வாறு வழக்காடிக்கொண்டிருக்கையிற், கீழிருந்த காலவர் குழாத்திலிருந்து ஒருபெருங் கூக்குரல் மேலெழுந்தது. அதனையடுத்துக், காமிலியனைத் தலைவனாய்க் கொண்டு உரோமரது பெரும்படை யொன்று மலைமேற் பாசறையில் ஏறிவந்தது. அதனைக்கண்டதும் அக்களித்தலை மலைக்

கோட்டையிலிருந்த உரோமரனைவரும் பெருங்களிப்பும் பெருங்கிளர்ச்சியும் உடையராகி, அங்கே தாங்கொணர்ந்து குவித்த பொற்றிரளையெல்லாம் மீண்டுந் தமது களஞ்சியத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்கும்படி தம்மவர்க்குப் பணித்தனர். அவர்களின் தலைவரும் பிரானைநோக்கி, "உரோமர்கள் தமது நாட்டை இரும்பினாற் காப்பவரேயல்லாற் பொன்னினாற் காப்பவரல்லர்" என்று ஆண்மையுடன்கூறினர். அதுகேட்ட பிரான், "செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையில் வழுவிக் கொடுக்க இசைந்த பொன்னைக் கொடாது மறுத்தல் நம்பிக்கைக்கு மாறு அன்றோ?" என வினவினான். உரோமரைப் படைதிரட்டிவந்த காமிலியன், "யான் இல்லாத வேளையிற் செய்த உடன்படிக்கை செல்லாது; எவரும் அது செய்தற் குரியரல்லர்." என வற்புறுத்திக்கூவினான். அதனாற், காலவர்க்கும் உரோமர்க்கும் போர் மூண்டது. உரோமரது படைஞர் நாற்பதினாயிரம்பேர் மேலுக்குமேல் வந்தமையாற், பசியாலும் நோயாலும் மெலிந்த தன் படைஞர் அத்துணைப்பெரிய படையை எதிர்த்தல் இயலாதென்றுகண்ட பிரான் தன் காலவர் கூட்டத்தைபழைத்துக்கொண்டு மறுநாள் விடியற்காலையிலேயே உரோம் நகரைவிட்டுப் பின்னிடைந்து ஏகினான். ஆனாற், காமிலியன் அவனையும் அவன் படைஞரையும் விடாது பின்றொடர்ந்துதாக்கி, உரோமிலிருந்து எட்டுக்கல்வரையிற் காலவர்களைக் கொன்று குவித்துப் பெருவெற்றி யெய்தினான்.

கொடியரான காலவரது படையெடுப்பினால் ஒளியிழந்த உரோம் நகரும் நாடும், அப்பேரிருள் ஒழிந்தபின் முன் போற் பேரொளிமிகுந்து துலங்கலாயிற்று. அப்பேரிடர்கள் நேர்ந்தகாலத்திற் செயற்கருஞ் செயல் செய்த அலுவினியன், பேவியன்றூர்சன், கோமினியன், மானிலியன், காமிலியன் என்னும் அருந்திறலாளர்க்கெல்லாம்உரோமர்கள் பெருஞ்சிறப்புகள்செய்து அவர்களைப் பெரிது கொண்டாடினர் என்பது.

ஆயிரத்துத்தொளாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன் திருவள்ளுவர் காலத்திருந்த மேல்நாட்டாசிரியர் செனிகரின் அறிவுமொழிகள்

பலகாலுங் காற்றினுல் அலைக்கப்படாத எத்தகைய மரமும் வலுவாய் உறுதியாய் நிலைப்பதில்லை; ஆனல், அடுத்தடுத்துக் காற்றினல் அசைக்கப்படும் மரமோ உரம் ஏறப்பெற்று நிலத்திலே அழுத்தமாக வேர் ஊன்றுகின்றது. நாற்புறமும் அடைப்பாக உள்ள பள்ளத்தாக்குகளில் வளரும் மரங்கள் எளிதிலே முறிந்துவிடும் இயல்பின. ஆகவே, அச்சத்துக்கு ஏதுவான நிகழ்ச்சிகளின் நடுவே உயிர்வாழப்பெறுவதே நல்லோன் ஒருவனுக்கு நன்மையை அளிக்கின்றது; ஏனென்றால், அவற்றின் நடுவிருந்து பழகப் பழக அவன் அஞ்சாநெஞ்சினன் ஆகின்றான். மேலும், எந்தத் துன்பத்தையுந் துன்பமாகக் கருதாமையிலிருந்து, எத்தகைய இடர்வரினும் அதனைப்பொறுக்கவுங் கற்றுக்கொள்கின்றான்.

இறப்பில்லாக் கடவுள் நமதுள்ளத்தைத் தாற்றுக் கோல் இட்டு எழுப்புவது போல் வருவிக்கும் இடர்களைக் கண்டு வெருக் கொளாதேயுங்கள்! ஏனென்றால், தீதுவருங்காலத்திலே தான் ஒருவனது உள்ளத்தின் நன்மை புலனாகின்றது.

நிறைந்த ஐம்பொறியின்பத்திற் சிக்கி அறிவுமயங்கியிருப்பவர்களை நல்வினையற்றவர்களென்றே சொல்லல் வேண்டும்; ஏனெனில், அவர்கள் அவ்வின்பவயப்பட்டு அறிவின் சுருசுருப் பிழந்து அதன்கண் ஆழ்ந்து விடுகின்றனரல்லரோ? அத்தன்மையினார்க்கு ஏதேனும் இடர்வரின் அவர் அதனைத்தாங்கார். மெல்லிய கழுத்துடையது நுகத்தடியைத் தாங்குமோ?

கடவுள் தாம் அன்பு பாராட்டும் அடியார்களைப் பல்வகை அல்லல்களிற் படுப்பிக்குமாற்றால், அவர்களைப் பழக்கி உரமேற்றி உறுதிப் படுத்துகின்றார்.

சிறுவர்க்கான செந்தமிழ்

முற்றிற்று.